

НОРА РОбЪРТс

Героят
на Радли

НОРА РОБЪРТС ГЕРОЯТ НА РАДЛИ

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

Хестър Уолис вече е имала един мъж в живота си, който я е оставил с бебе на ръце и разбита любов, и се е заклела, че никога повече няма да има нужда от друг мъж. Най-после е успяла да изгради нов живот за себе си и за своя син Радли. Ала момчето има нужда от баща, от герой, и го намира в новия им съсед Мич Демпси — създателят на любимия му герой от комиксите.

Мъжественият Мич е мил и внимателен с Радли и прелестната му майка. Но дали взаимната симпатия ще се превърне в любов? Ще стане ли той герой и на Хестър...

ПЪРВА ГЛАВА

„Зарк мъчително пое дъх. Знаеше, че това може да е последното му вдишване. Корабът му нямаше кислород, а той нямаше време. За секунди пред очите му можеше да премине целият му живот. Бе благодарен, че е сам и никой друг няма да види неговите радости и грешки.

Лийла, винаги Лийла. С всяко накъсано вдишване я виждаше, ясните сини очи и златистата коса на неговата първа и единствена любов. Когато алармата в пилотската кабина зави, Зарк чу смеха ѝ — нежен, мил. После подигравателен.

— Кълна се в червеното слънце, колко щастливи бяхме заедно! — произнесе задъхано, докато се влачеше по пода към командното табло. — Любими, партньори, приятели.

Болката в дробовите се засили и го прониза като десетки горещи шпаги, напоени с отрова от вълчите ями на Аргенам. Не можеше да хаби въздуха за безполезни думи. Ала мислите му... Мислите му дори сега бяха насочени към Лийла.

Само като си представеше, че тя, единствената жена, която някога бе обичал, можеше да е причината за пълното унищожение! Неговото унищожение и на света, такъв, какъвто го познаваха. Каква дяволска приумица на съдбата бе предизвикала свръхестествения инцидент, който я бе превърнал от всеотдаен учен във въплъщение на злото и омразата?

Сега Лийла бе враг, жената, която някога бе негова съпруга. Която все още бе негова съпруга, каза си той, докато болезнено се влачеше към таблото. Ако оживееше и ако успееше да спре най-новия ѝ план да унищожи цивилизацията на Пърт, щеше да се наложи да се изправи

срещу нея. Щеше да се наложи да я унищожи. Ако имаше сили.

Командирът Зарк, защитникът на Вселената, водачът на Пърт, героят и съпругът, натисна с треперещ пръст бутона.

Продължението в следващия брой.“

— Майната му! — измърмори Радли Уолис и бързо се озърна да види дали майка му не го е чула. Бе започнал да ругае, най-вече шепнешком, преди около шест месеца, и не изгаряше от нетърпение тя да научи това. На лицето ѝ щеше да се появи онова изражение.

Но майка му бе заета с първите кашони, които им бяха доставили. Той трябваше да прибере книгите си, ала бе решил, че е време да си почине. Най-много обичаше почивките, когато те включваха „Юнивърсъл комикс“ и „Командира Зарк“. Майка му искаше Радли да чете истински книги, но в тях нямаше много картинки.

Според него Зарк бе къде-къде по-добър от Дългия Джон Силвър и Хъкълбери Фин.

Изтърколи се по гръб и се взря в прясно боядисания таван на новата си стая. Този апартамент си го биваше. Най-много му харесваше изгледът към парка, а и беше страхотно да има асансьор. Обаче хич не му харесваше, че в понеделник трябваше да тръгне в ново училище.

Мама казваше, че ще е много хубаво, че ще намери нови приятели и ще може да се среща с някои от старите. Много беше готина, като го галеше по косата и му се усмихваше мило, та да го накара да повярва, че всичко ще е наистина хубаво. Ала нея нямаше да я има, когато всички деца го зяпнат. И той нямаше да си сложи онзи нов пуловер, макар мама да казваше, че цветът отива на очите му. Искаше да си сложи някоя от старите фланели, за да има поне нещо познато. Сигурно мама щеше да разбере, защото тя винаги разбираше.

Обаче понякога все пак изглеждаше тъжна. Радли се примъкна към възглавницата, стиснал комикса в юмрук. Искаше му се да не ѝ е мъчно, задето баща му си бе отишъл. Бе минало много време и сега трудно си спомняше образа на баща си. Той никога не идваше и се

обаждаше по телефона само по един-два пъти годишно. Това нямаше значение и му се искаше да може да каже на майка си, че няма значение, но се страхуваше, че тя ще се разстрои и ще започне да плаче.

Всъщност, не му трябваше татко, когато имаше нея. Веднъж ѝ го каза и тя го прегърна толкова силно, че Радли не можеше да диша. После вечерта я чу да плаче в стаята си. Затова не ѝ го каза втори път.

Големите хора са смешни, мислеше той с мъдростта на своите почти десет години. Обаче майка му бе най-добрата. Тя почти никога не му се караше, а когато го правеше, после винаги съжаляваше. Освен това беше хубава. Радли се усмихна, заспивайки. Сигурно майка му бе хубава колкото принцеса Лийла. Макар че косата ѝ бе кестенява вместо златиста, а очите ѝ бяха сиви вместо кобалтовосини.

И му бе обещала, че за вечеря ще има пица, за да отпразнуват новия апартамент. Той най-много обичаше пица, след Командира Зарк.

Унесе се в сън, за да може с помощта на Зарк да спаси Вселената.

Когато Хестър надзърна малко по-късно, видя как нейният син, нейната Вселена, спи с „Юнивърсъл комикс“ в ръка. Повечето от книгите му, някои от които Радли прелистваше от време на време, бяха още по кашоните. Друг път, когато се събудеше, би му изнесла една лекция за неговите отговорности, ала сега сърце не ѝ даваше. Той така добре понасяше местенето. Още един катаклизъм в живота му.

— Това ще е добре за теб, миличък. — Забравила за собствената си планина от кашони, тя приседна на ръба на леглото да го погледа.

Толкова приличаше на баща си. Тъмнорусата коса, тъмните очи и упоритата брадичка. Напоследък рядко ѝ се случваше да погледне сина си и да помисли за мъжа, който бе бил неин съпруг. Но днес бе по-различно. Днес за тях бе едно ново начало, а всяко начало я караше да мисли за предишния край.

Вече бяха минали повече от шест години, помисли Хестър, малко изненадана колко бързо лети времето. Радли едва прохождаше, когато Алън ги изостави, уморен от сметки, уморен от семейство, уморен поточно от нея. Тази болка премина, макар да ѝ отне доста време. Ала никога не бе простила и никога нямаше да прости на мъжа, който изостави сина си, без да се обърне назад.

Понякога тя се безпокоеше, че това изглежда имаше толкова малко значение за Радли. Дълбоко в себе си чувстваше облекчение, че той никога не бе имал здрава и трайна връзка с човека, който ги изостави, но често се чудеше, нощем, когато всичко притихнеше, дали малкото ѝ момченце не таи нещо.

Когато го погледнеше, това не ѝ се струваше възможно. Хестър го погали по главата и се обърна към прозореца с изглед към Сентръл парк. Радли бе открит, лъчезарен и добродушен. Тя много се бе старала да му помогне да бъде такъв. Никога не му бе говорила лошо за баща му, особено когато беше малък, а гневът и горчивината в нея още тлееха. Опитваше се да му бъде и майка, и баща, и през повечето време мислеше, че успява.

Бе чела книги за бейзбола, за да го учи. Бе тичала до него, здраво хванала седлото на първия му велосипед на две колелета, а когато дойде време, бе преодоляла нежеланието си да го пусне да лъкатуши сам.

Познаваше дори Командира Зарк. Хестър с усмивка измъкна смачканата книжка с комикси от юмрука му. Горкият героичен Зарк и неговата заблудена съпруга Лийла. Да, Хестър знаеше всичко за политиката и нещастията на Пърт. Не бе лесно да пренасочи Радли от Зарк към Дикенс и Марк Твен. Ала кой е казал, че е лесно и една жена сама да отглежда детето си?

— Има достатъчно време — прошепна тя и легна до сина си. Достатъчно време за истинските книги и истинския живот. — Ох, Рад, надявам се, че съм постъпила правилно. — Затвори очи и си пожела, както бе свикнала рядко да си пожелава, да има някой, с когото да си поговори, някой, който да я посъветва или да вземе решение, правилно или не.

После, обвила ръка около кръста на сина си, Хестър също заспа.

Когато се събуди, замаяна и объркана, в стаята бе притъмняло. Първото, което усети бе, че Радли вече не бе сгушен до нея. Макар да знаеше, че е глупаво, веднага я обзе паника. Можеше да му вярва, че няма да излезе без разрешение. Той не бе кой знае колко послушно дете, но изпълняваше десетте ѝ най-важни заповеди.

Тя стана и отиде да го търси.

— Здравсти, мамо. — Оказа се в кухнята, където най-напред я бе отвел инстинктът. Държеше в ръка капещ сандвич с фъстъчено масло и желе.

— Мислех, че искаш пица — промълви Хестър, като забеляза изцапаната с желе маса и още неприбрания хляб.

— Искам. — Радли отхапа голямо парче от сандвича и се засмя. — Обаче трябваше да хапна нещо сега.

— Не говори с пълна уста — смъмри го тя по навик, докато се навеждаше да го целуне. — Трябваше да ме събудиш, щом си бил гладен.

— Няма нищо, ама не можах да намеря чашите.

Хестър се огледа наоколо и видя, че докато бе търсил, той бе изпразнил два кашона. Напомни си, че първата ѝ задача трябваше да бъде да оправи кухнята.

— Е, ще се погрижим за това.

— Когато се събудих, валеше сняг.

— Така ли? — Хестър отметна косата от очите си и погледна навън. — Още вали.

— Може би ще натрупа три метра сняг и в понеделник няма да се ходи на училище. — Радли се изкатери на стола до кухненския плот.

И няма да го има първият ѝ работен ден, позволи си за миг да помечтае тя. Няма да има ново напрежение, нови отговорности.

— Не мисля, че има голяма надежда. — Хестър погледна през рамо, докато плакнеше чашите. — Наистина ли се тревожиш за това, Радли?

— Малко. — Той сви рамене. До понеделник оставаше още цял ден. Много неща можеха да се случат. Земересения, снежни бури, атака от космоса. Радли се замисли за последната възможност.

Той, капитан Радли Уолис от Извънредния отряд на Земята, щеше да защитава дома си, щеше да се бие до смърт, щеше...

— Ако искаш, мога да дойда с теб.

— Ау, мамо, децата ще ми се смеят. — Той отхапа от сандвича и отстрани покапа желе. — Няма да е чак толкова лошо. Поне тъпата Анджела Уизбъри няма да е в това училище.

Сърце не ѝ даваше да му каже, че във всяко училище има по една тъпа Анджела Уизбъри.

— Знаеш ли какво, в понеделник ние и двамата ще отидем на нова работа, после в шестнадесет нула нула ще се съберем за пълен отчет.

Лицето му моментално грейна. От всичко най-много Радли обичаше военните операции.

— Слушам, сър.

— Добре. Сега ще поръчам пицата и докато я чакаме, ще подредим останалите чинии.

— Нека затворниците го направят.

— Избягали са. Всичките.

— Ще се търкалят глави — изломоти той, като напъха в устата си последната хапка от сандвича.

Мичъл Демпси Втори седеше пред чертожната дъска без никаква идея в главата. Пиеше студено кафе с надеждата то да стимулира въображението му, ала умът му оставаше празен като хартията пред него. Случваше се човек да блокира, той знаеше това, но на него рядко му се случваше. И не точно преди срока за предаване. Разбира се, Мич вървеше отзад напред. Той счупи още един фъстък и запрати черупката към купата. Тя я улучи отстрани и падна на пода при няколко други. Нормално първо идваше историята, после илюстрациите. След като по този начин не успя, Мич бе обърнал реда с надеждата това да го отприщи.

Не стана.

Затвори очи и се опита да си представи, че излиза извън тялото си. От радиото се лееше старата песен на Слим Уитман, ала той не я чуваше. Пътуваше на светлинни години оттук, минаваше цял век. Третото хилядолетие, помисли с усмивка. Трябваше да се роди по-късно. Макар че не можеше да вини родителите си, задето го бяха създали сто години по-рано.

Нищо не идваше. Никакви решения, никакво вдъхновение. Мич отвори отново очи и се вторачи в празния бял лист. С редактор като Рич Скинър не можеше да си позволи да се извинява с артистичен темперамент. От глада и чумата спасение няма. Той с отвращение посегна да си вземе още един фъстък.

Това, от което имаше нужда, бе да смени обстановката, да се разсее. Животът му бе станал прекалено подреден, прекалено обикновен и въпреки временната задръжка, прекалено лесен. Трябваше му предизвикателство. Хвърли черупката от фъстъка, стана и закрачи.

Имаше високо, гъвкаво тяло, заякнало от часовете, прекарвани всяка седмица с гирите. Като момче бе смешно кльоцав, макар че винаги бе ял като кон. Подигравките не му правеха особено впечатление, докато не откри момичетата. Тогава с вродената си мълчалива решителност промени това, което можеше да бъде променено. Трябваше му две години и доста пот да изгради себе си, но го стори. И досега не приемаше тялото си за даденост и го упражняваше толкова често, колкото и ума си.

Кабинетът му бе затрупан с книги, всичките прочетени и препрочетени. Сега се изкушаваше да измъкне някоя от тях и да се зарови в нея. Ала срокът му изтичаше.

Големият кафяв помияр на пода се претърколи по корем и го погледна. Мич го бе нарекъл Тас, на името на Тасманийския дявол от старото филмче на Уорнър Брадърс, но Тас изобщо не кипеше от енергия. Сега той се прозина и лениво почеса гръб в чергата. Тас обичаше Мич. Мич никога не го караше да прави нещо, което той не иска, и рядко се оплакваше от кучешките косми по мебелите или от ровенето в боклука. Освен това Мич имаше хубав глас, тих и спокоен. Тас най-много обичаше, когато Мич седеше с него на пода, чешеше го по гъстата кафява козина и му разправяше за идеите си. Тогава Тас го гледаше така, сякаш разбираше всяка дума.

Тас харесваше и лицето на Мич. То бе мило и твърдо, а устните рядко се свиваха неодобрително. Очите му бяха светли и замечтани. Големите силни ръце на Мич знаеха точно къде да почешат. Тас бе едно много доволно куче. Той се прозя и задряма.

Когато на вратата се почука, Тас се развълнува дотолкова, че потупа с опашка и издаде серия от ниски звуци.

— Не, аз не чакам никой, а ти? — отговори Мич. — Ще отида да видя. — Настъпи с босите си крака черупките от фъстъци и изруга, ала не си направи труда да ги вдигне. Имаше цяла купчина вестници, които трябваше да се заобиколят, и една чанта с дрехи, които още не

бяха стигнали до пералнята. Тас бе оставил на пътя му един от своите кокали и Мич го изрита в ъгъла, преди да отвори вратата.

— Нося ви пицата.

Мършаво около осемнадесетгодишно момче държеше кутия, която ухаеше божествено. Мич жадно вдъхна аромата.

— Не съм поръчвал пица.

— Това номер четиристотин и шест ли е?

— Да, но аз не съм поръчвал пица. — Той отново подуши. — За съжаление.

— Уолис?

— Демпси.

— По дяволите!

Уолис, помисли Мич, докато момчето пристъпваше от крак на крак. Уолис се бяха нанесли в апартамента на Хенли, шестстотин и четири. Той потърка брадичката си. Ако Уолис бе онази дългокрака брюнетка, която бе видял тази сутрин да влачи кашони, може би си струваше да провери.

— Познавам семейство Уолис — рече Мич и измъкна от джоба си няколко смачкани банкноти. — Аз ще им я занеса.

— Не знам, аз не бива да...

— Да се притесняваш — добави Мич и му подаде още една банкнота. Пицата и новата съседка можеха да се окажат точно разнообразието, от което имаше нужда.

Момчето преброи рестото.

— Добре, благодаря. — Уолисови нямаше да са толкова щедри.

Мич пое навън, като крепеше кутията в ръка. После си спомни за ключовете си. Започна да рови из джобовете на изтърканите си джинси, преди да се сети, че снощи ги бе захвърлил върху сгъваемата масичка. Намери ги под нея, пхна ги в джоба си, откри, че е скъсан и ги прехвърли в другия джоб. Надяваше се пицата да е с чушки.

— Това трябва да е пицата — оповести Хестър, ала хвана Радли, преди да се бе втурнал към вратата. — Аз ще отворя. Помниш ли правилата? — „Не отваряй вратата, освен ако не знаеш кой е“ — изрецитира той и завъртя очи зад гърба на майка си.

Тя хвана дръжката на вратата, но първо погледна през шпионката. Понамръщи се. Можеше да се закълне, че мъжът я гледа с весели и много ясни сини очи. Косата му бе тъмна и рошава, като че ли

той отдавна не бе виждал нито бръснар, нито гребен. Ала лицето му бе пленително, слабо, изсечено и небръснато.

— Мамо, ще отвориш ли?

— Какво? — Хестър отстъпи назад, усетила, че бе оглеждала доставчика доста по-дълго от необходимото.

— Умирам от глад — напомни ѝ Радли.

— Извинявай. — Тя отвори вратата и откри, че това пленително лице върви в комплект с високо, атлетично тяло. И боси крака.

— Вие ли сте поръчали пица?

— Да. — Но навън валеше сняг. Какво правеше той бос?

— Добре. — Преди да бе разбрала намерението му, Мич влезе вътре.

— Ще я взема — обади се бързо Хестър. — Занеси я в кухнята, Радли. — Закри сина си с тяло и се зачуди дали ще ѝ трябва оръжие.

— Хубаво жилище. — Мич огледа кутиите и отворените кашони.

— Ще ви платя.

— Пицата е за сметка на фирмата — усмихна ѝ се Мич.

Хестър се замисли дали ще си спомни нещо от курсовете по самоотбрана, които бе карала преди две години.

— Радли, занеси я в кухнята, докато платя на доставчика.

— Аз съм ви съсед — поправи я Мич. — Номер четиристотин и шест, два етажа по-долу. Погрешка донесоха пицата у нас.

— Разбирам. — Ала кой знае защо това не я успокои. — Извинете за безпокойството. — Тя посегна към портмонето си.

— Аз я платих. — Не бе сигурен дали бе по-вероятно жената да скочи върху него или да избяга, но се оказа прав, че си струваше да се запознае с нея. Беше висока, като фотомодел, със съответното страхотно тяло. Гъстата ѝ кестенява коса бе опъната назад и това подчертаваше огромните сиви очи и устата, само мъничко по-голяма, отколкото трябва.

— Защо не приемете пицата като моето приветствие за добре дошли?

— Наистина много мило от ваша страна, ала не мога...

— Да откажете такова съседско предложение?

Тъй като младата жена бе малко прекалено студена и сдържана като за неговия вкус, Мич погледна към момчето зад гърба ѝ.

— Здравсти, аз съм Мич.

Този път усмивката му получи отговор.

— Аз съм Рад. Ние току-що се нанесохме тук.

— Виждам. От извън града ли идвате?

— Ъ-хъ. Сменихме си апартамента, защото мама получи нова работа, а другият беше много малък. От моя прозорец се вижда парка.

— И от моя също.

— Извинете ме, господин...

— Мич — повтори той и хвърли един поглед към Хестър.

— Да... Ами, много мило от ваша страна да ни донесете пицата.

— И много странно, помисли тя. — Но не искам да ви отнемам повече време.

— Може да изядеш едно парче — покани го Радли. — Ние никога не си изяждаме цялата пица.

— Рад, сигурна съм, че господин... Мич си има работа.

— Никаква. — Той знаеше какво значи добри обноски. Бе получавал болезнени уроци по възпитание. Друг път дори би се държал възпитано и любезно би се оттеглил, ала нещо в сдържаността на жената и топлотата на детето го правеше упорит. — Имате ли бира?

— Не, извинете, аз...

— Имаме сода — съобщи Радли. — Мама от време на време ми позволява да пия сода. — Нямаше нищо, което Радли да обича повече, отколкото компания. Той се усмихна чистосърдечно на Мич. — Искаш ли да видиш кухнята?

— С удоволствие. — Мич се усмихна на Хестър и тръгна след момчето.

Тя за момент остана в средата на стаята, опряла ръце на кръста си. Не знаеше дали да се ядоса, или да се вбеси. Последното, което ѝ трябваше след цял ден мъкнене на кашони, бе да ѝ дойдат гости. Особено непознати. Единственото, което можеше да направи сега, бе да му даде едно парче от проклетата пица и да приключи със задълженията си към него.

— Имаме машина за отпадъци. Вдига голям шум.

— Сигурен съм. — Мич послушно се облегна на плота, докато Радли натисна ключа.

— Рад, не я включвай, когато вътре няма нищо. Както виждате, още сме малко неподредени. — Хестър отиде до бюфета да извади чинии.

— Аз живея тук от пет години и още съм неподреден.

— Ще си вземем котенце. — Радли се изкатери на един стол и посегна към салфетките, които майка му вече бе сложила в една от нейните кошнички. — На предишното място не разрешаваха домашни животни, но тук можем да си имаме, нали, мамо?

— Щом се оправим, Рад. Диетична или обикновена? — попита тя Мич.

— Обикновена, благодаря. Май много неща сте успели да свършите за един ден. — Кухнята бе подредена като аптека. На прозореца зеленееше цъфнал аспарагус. Тук бе по-тясно, отколкото в неговия апартамент, което никак не беше хубаво. Тя вероятно би използвала кухнята по-добре от него. Мич още веднъж се огледа и седна. На хладилника бе залепена голяма рисунка на космически кораб. — Ти ли си го направил? — попита той момчето.

— А-ха. — Радли грабна пицата, която майка му подаде, и я захапа нетърпеливо. Отдавна бе забравил маслото и желето.

— Добро е.

— Това трябва да е „Второто хилядолетие“, корабът на Команадира Зарк.

— Знам. — Мич отхапа голямо парче от своята пица. — Добре си го направил.

Докато напредваше с пицата си, Радли приемаше за естествено, че Мич познава Командира Зарк и неговите начини на придвижване. Според него всички ги познаваха.

— Опитвах се да направя „Предизвикателство“, кораба на Лийла, обаче е по-трудно. Все едно, мисля, че Командира Зарк може да го гръмне в следващия брой.

— Така ли мислиш? — Мич се усмихна непринудено на Хестър, която седна до тях.

— Не знам, сега му е много тежък момент.

— Ще се справи.

— Четете ли комикси? — попита Хестър. Чак когато седна, забеляза колко големи са ръцете му. Може и да бе облечен небрежно, ала ръцете му бяха чисти и изглеждаха умели.

— През цялото време.

— Имам най-голямата колекция от всичките ми приятели. Мама ми подари за Коледа най-първия брой за Командира Зарк. Отпреди

десет години. Тогава той е бил само капитан. Искаш ли да го видиш?

Момчето бе истинско бижу, помисли Мич, сладко, умно и непосредствено. Трябваше да поизчака с преценката си за майката.

— Да, бих искал.

Преди Хестър да бе успяла да му каже първо да си довърши вечерята, Радли бе излетял. Тя за момент замълча и се запита що за човек може да чете комикси. О, тя самата от време на време ги прелистваше, за да следи с какво се занимава синът ѝ, но да ги чете?! Възрастен човек?

— Страхотно дете.

— Да, благодаря. Много мило от ваша страна, че... Че го слушате как говори за комикси.

— Комиксите са моят живот — отвърна сериозно Мич.

Сдържаността ѝ се пропука достатъчно, че да го зяпне изненадано, после Хестър се прокашля и отново се зае с вечерята си.

— Разбирам.

Той сдържа усмивката си. Наистина си я биваше. Първа среща или не, не виждаше причини да не я подразни.

— Доколкото разбирам, вие не.

— Какво не?

— Не четете комикси.

— Не, аз... Нямам много време за леки четива. — Тя завъртя очи, без да се усеща откъде Радли бе прихванал този навик. — Искате ли още едно парче?

— Да. — Мич си взе, преди да бе успяла да му сервира. — Знаете ли, би трябвало да отделите малко време. Комиксите могат да бъдат много поучителни. Каква е новата ви работа?

— О, занимавам се с банково дело. Аз съм кредитен инспектор в „Нешънъл тръст“.

Той подсвирна одобрително.

— Висока длъжност като за човек на вашата възраст.

Хестър машинално се напрегна.

— Аз работя в банка от шестнадесетгодишна.

Че и докачлива, помисли Мич и облиза от пръста си сос.

— Това трябваше да бъде комплимент. Имам чувството, че не ги приемате много добре. — Костелив орех, реши той, после помисли, че може би ѝ се налага да бъде такава. На пръста ѝ нямаше халка, нито

най-бледия белег, че доскоро е имало. — Аз също съм си имал работа с банки. Депозити, теглене, върнати чекове.

Тя се размърда неспокойно. Защо ли Радли толкова се бавеше? Чувстваше се неудобно насаме с този мъж. Макар никога да не се бе притеснявала да гледа човек в очите, с Мич ѝ бе трудно. Той никога не отклоняваше задълго погледа си.

— Не исках да бъда груба.

— Предполагам. Ако искам кредит от „Нешънъл тръст“, за кого да попитам?

— Госпожа Уолис.

Определено бе костелив орех.

— Госпожа малкото ви име ли е?

— Хестър — отговори тя, без да разбира защо няма желание да му каже дори това.

— Значи Хестър. — Мич ѝ протегна ръка. — Приятно ми е.

Устните ѝ леко трепнаха. Бе предпазлива усмивка, помисли той, ала все пак по-добра от никаква.

— Извинете, ако съм била груба, но имах тежък ден. Всъщност, тежка седмица.

— Мразя да се местя. — Мич почака, докато тя сложи ръката си в неговата. Дланта ѝ бе студена и слаба, както цялото ѝ тяло. — Има ли кой да ви помага?

— Не. — Хестър отдръпна ръката си, защото неговата бе неустоима, каквато и изглеждаше. — Справяме се прекрасно.

— Виждам. — „Нямам нужда от помощ“. Лозунгът бе вдигнат, написан с големи букви. Бе познавал няколко жени като нея, толкова яростно независими, толкова подозрителни към мъжете като цяло, че имаха не само защитна броня, а и цял арсенал от отровни стрели зад нея. Един разумен мъж се държеше на разстояние от такива. Много лошо, защото тя бе хубава, а детето определено бе сладко.

— Забравих къде съм я прибрал. — Радли се върна, зачервен от усилието. — Това е класика, продавачът дори го казал на мама.

Освен това бе поискал за книгата майка си и баща си, помисли Хестър. Ала за Радли тя бе по-скъпа от всичките му други подаръци.

— И е в добро състояние. — Мич отгърна първата страница с вниманието на бижутер, обработващ диамант.

— Аз винаги си мия ръцете, преди да я чета.

— Добре правиш. — Странно как след всичкото това време гордостта се бе запазила. Силно чувство, огромно удовлетворение.

Бе написано на първа страница. Автор и художник — Мич Демпси. Командира Зарк бе негова рожба и за десет години бяха станали много близки приятели.

— Велика история. Обяснява защо Командира Зарк посвещава живота си да защитава Вселената от злото и корупцията.

— Защото семейството му е унищожено от Червената стрела в борбата му за власт.

— Да. — Лицето на Радли грейна. — Обаче той му го върна.

— В седемдесет и трети брой.

Хестър, опряла брадичка на ръката си, ги гледаше. Човекът говореше сериозно, осъзна тя, не просто се опитваше да се хареса на детето. Беше направо обсебен от комиксите, както деветгодишния й син.

Странно, изглеждаше доста нормален. Дори говореше добре. Всъщност й бе притеснено да седи до него най-вече защото той бе толкова откровено мъжествен, с това стегнато тяло, ъгловато лице и големи ръце. Хестър бързо се отърси от мислите си. В никакъв случай не искаше да залита в тази посока, когато ставаше дума за съсед, особено ако умственото му развитие бе спряло някъде на границата между детството и юношеството.

Мич прелисти няколко страници. За десет години рисуването му се бе подобрило. Полезно бе да си го напомня. Но бе успял да запази същата чистота, същите ясни образи, които му бяха дошли преди десет години, когато безуспешно се бореше да пробие в комерсиалното изкуство.

— Той ли ти е любимият? — Мич посочи към Зарк.

— О, разбира се. Харесвам Трите лица, и Черния диамант е доста готин, обаче Командира Зарк ми е най-любим.

— На мен също. — Той разроши косата на момчето. Когато носеше пицата, не бе предполагал, че ще намери вдъхновението, с което се мъчеше цял следобед.

— Някой път може да го прочетеш. Бих ти го дал назаем, ама...

— Разбирам. — Мич затвори внимателно книгата и му я подаде.
— Колекциите не се дават.

— По-добре да я прибера.

— Преди да се усетите, двамата с Радли ще си разменят книги.
— Хестър стана да разчисти чиниите.

— Това ви е много смешно, нали?

Тонът му я накара бързо да го погледне. Бе не точно остър, а и очите му бяха все още ясни и меки, ала... Нещо я предупреждаваше да внимава.

— Не съм имала намерение да ви обидя. Просто ми се струва необичайно възрастен човек да чете комикси като хоби. — Тя натрупа чиниите в умивалника. — Винаги съм мислила, че това е нещо, което момчетата на определена възраст надрастват, обаче сигурно може да се приеме, да речем... За хоби?

Мич вдигна вежди. Хестър отново го гледаше с тази нейна полуусмивка. Очевидно се опитваше да заглади впечатлението. Той нямаше намерение да я остави да се измъкне толкова лесно.

— Комиксите за мен са всичко друго, но не и хоби, госпожо Хестър Уолис. Аз не само ги чета, аз ги пиша.

— Велико, наистина ли?! — Радли се бе вторачил в Мич, сякаш пред него бе жив крал с корона. — Наистина ли ги пишеш? Честно? Леле, ти да не си Мич Демпси? Истинският Мич Демпси?

— От плът и кръв. — Той подръпна ухото на Радли, докато тя го гледаше, сякаш бе паднал от друга планета.

— Леле, Мич Демпси тук! Мамо, това е Командира Зарк! Никое от децата няма да ми повярва. Представяш ли си, мамо, Командира Зарк тук, в нашата кухня!

— Не — измърмори Хестър, без да откъсва поглед. — Не мога да си го представя.

ВТОРА ГЛАВА

Искаше ѝ се да можеше да си позволи да бъде малодушна. Би било толкова лесно да се върне у дома, да се завие през глава и да се скрие, докато Радли се прибере от училище. Никой, който я виждаше, не би допуснал, че стомахът ѝ се е свил на топка, или че дланите ѝ са потни въпреки ледения вятър, който духаше по стълбите, когато излезе от метрото с тълпата работещи в Манхатън.

Ако някой би си направил труда да я погледне, щеше да види една спокойна, малко забързана жена с дълго червено вълнено палто и бял шал. За нейно щастие, ветровият тунел, създаден от небостъргачите, бе зачервил страните ѝ, иначе лицето ѝ щеше да е мъртвешки бледо. Трябваше да внимава да не си сдъвче червилото, докато измине половината пресечка до „Нешънъл тръст“. И до първия си работен ден.

Щеше да ѝ отнеме само десет минути да се върне вкъщи, да се заключи и да се обади с някакво извинение. Че е болна, че някой в семейството е умрял — за предпочитане самата тя. Че са я обрали...

Хестър стисна по-здраво куфарчето си и продължи да върви. Тази сутрин бе изпратила Радли до училище, като бе дрънкала бодри глупости на тема колко е вълнуващо всяко ново начало, колко е забавно да започнеш нещо ново. Врели-некипели, помисли тя, надявайки се момченцето да не бе уплашено наполовина колкото нея.

Бе завоювала тази длъжност, напомни си Хестър. Имаше квалификация и способности, имаше дванадесет години опит зад гърба си. И бе уплашена до смърт. Пое дълбоко въздух и влезе в „Нешънъл тръст“.

Лорънс Роузън, управителят на банката, погледна часовника си, кимна одобрително и се запъти към нея да я посрещне. Тъмносиният му костюм бе спретнат и консервативен. Една жена би могла да си напудри носа в отражението на блестящите му черни обувки.

— Съвсем навреме, госпожо Уолис, отлично начало. Гордея се, че имам персонал, който използва времето по най-добрия начин. —

Покани я с жест навътре, към нейния кабинет.

— Нямам търпение да започна, господин Роузън — отвърна тя и почувства облекчение, че това бе вярно. Винаги бе обичала усещането в банката, преди да са се отворили вратите за клиентите. Катедрална тишина, предстартово очакване.

— Добре, добре, ще се постареем да не оставате без работа. — Той леко се намръщи, като забеляза, че двете секретарки още ги нямаше зад бюрата, и с привичен жест прокара ръка през косата си. — Вашата помощничка всеки момент ще дойде. Когато се ориентирате в обстановката, госпожо Уолис, очаквам от вас внимателно да следите кога идва и кога си отива тя. Вашата експедитивност до голяма степен зависи от нейната.

— Разбира се.

Кабинетът ѝ бе малък и скучен. Хестър се опитваше да не си мечтае за нещо по-весело, нито да не забелязва, че Роузън бе също толкова неприветлив. Повишението на дохода, което щеше да ѝ донесе тази работа, щеше да помогне на Радли. Това, както винаги, бе основното. Тя щеше да се справи, каза си Хестър и свали палтото си. Щеше да се справи добре.

Роузън очевидно одобри строгия ѝ черен костюм и ненатрапващото се бижу. В една банка няма място за крещящи дрехи или държание.

— Вярвам, че сте прегледали папките, които ви дадох.

— Запознах се с тях през почивните дни. — Тя седна зад бюрото си, защото знаеше, че това ще ѝ помогне да установи своята позиция. — Мисля, че разбрах политиката и методите на „Нешънъл тръст“.

— Отлично, отлично. В такъв случай ще ви оставя да си подредите нещата. Първата ви среща е... — Той прелисти настолния ѝ календар — В девет и петнадесет. Ако имате някакви проблеми, свържете се с мен. Аз винаги съм някъде наблизо.

Хестър не се и съмняваше.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред, господин Роузън. Благодаря ви.

Той кимна за последен път и излезе. Вратата се затвори зад него с тихо прещракване. Когато остана сама, Хестър си позволи да се отпусне на стола. Бе преодоляла първото препятствие. Роузън мислеше, че е способна и подходяща. Сега всичко, което трябваше да

прави, бе да бъде такава. Щеше да бъде, защото прекалено много неща зависеха от това, и не на последно място гордостта ѝ. Мразеше да става за смях. Снощи бе успяла да го постигне с новия си съсед.

И часове по-късно страните ѝ пламваха, като си спомнеше. Не бе имала намерение да обиди... работата на човека, реши тя, дори и сега не можеше да ѝ се обърне езикът да я нарече професия. Определено не бе имала намерение да прави каквито и да било лични забележки. Проблемът бе, че не беше толкова нащрек, както обикновено. Този мъж я обърка, като се самопокани за вечеря и очарова Радли, и всичко това за минути. Хестър не бе свикнала хората да се намесват в живота ѝ. И това не ѝ харесваше.

Радли бе във възторг. Тя взе един подострен молив с емблемата на банката. Той направо сияеше от вълнение и не можеше да говори за нищо друго и след като Мич Демпси си отиде.

Можеше да е благодарна за едно. Това посещение бе отклонило мислите на момчето от новото училище. Радли винаги лесно се бе сприятелявал и ако този Мич имаше желание да достави някакво удоволствие на нейния син, Хестър нямаше да възразява. Във всеки случай човекът изглеждаше достатъчно безопасен. Тя отказваше да си признае смущаващия трепет, който бе изпитала, когато ръката му се затвори върху нейната. Какви неприятности биха могли да дойдат от мъж, който си изкарва хляба, като рисува комикси? При този въпрос се улови, че си дъвче червилото.

Почукването бе бодро и весело. Преди да бе успяла да отговори, вратата се отвори.

— Добро утро, госпожо Уолис. Аз съм Кей Лоримър, вашата помощничка. Помните ли ме? Срегнахме се за няколко минути преди две седмици.

— Да, добро утро, Кей. — Помощничката ѝ бе всичко, което Хестър някога бе искала да бъде — закръглена руса миньонка с дребни и нежни черти. Тя скръсти ръце върху попивателната и се опита да изглежда авторитетно.

— Извинявайте, че закъснях — усмихна се Кей. Изобщо нямаше вид да съжалява. — В понеделник всичко става по-бавно, отколкото човек си мисли. Дори ако си представя, че е вторник, пак не помага. Искате ли кафе?

— Не, благодаря, след няколко минути имам среща.

— Ако размислите, само позвънете. — Кей се спря до вратата. — Тази стая може да се поосвежи, мрачна е като тъмница. Господин Блоуфийлд, нашият предшественик, обичаше мрачни неща. Подхождаха му, нали разбирате.

— Усмивката ѝ бе искрена, ала Хестър се поколеба да ѝ отвърне. Едва ли щеше да ѝ е от полза от първия ден да си създаде име на клюкарка. — Както и да е, ако решите да я промените, кажете ми. Моят съквартирант се занимава с вътрешно обзавеждане. Той е истински художник.

— Благодаря. — Как щеше да работи с такава устата веселячка? Едно по едно, реши Хестър. — Просто ми изпратете господин и госпожа Браунинг, когато дойдат.

— Да, госпожо. — Тя определено бе по-приятна за гледане от стария Блоуфийлд, помисли Кей. Обаче май по душа бе същата като него. — Формулярите за молби за кредит са в долното ляво чекмедже на бюрото, подредени по видове. Юридическите справочници — отдясно. Списъкът на текущите лихви е в средното чекмедже. Браунингови искат кредит, за да преустроят жилището си, защото очакват дете. Той се занимава с електроника, тя е на половин щат в „Блумингдейл“. Казано им е какви документи да носят. Докато са тук, аз мога да ги преснимам.

Хестър вдигна вежди.

— Благодаря, Кей. — Не знаеше дали да е изненадана, или впечатлена.

Когато вратата отново се затвори, Хестър се облегна назад и се усмихна. Кабинетът може и да бе скучен, но ако наистина денят се познаваше от сутринта, нищо друго в „Нешънъл тръст“ нямаше да е скучно.

Мич обичаше да има прозорец към улицата. По този начин винаги, когато си почиваше, можеше да вижда кой влиза и кой излиза. След пет години сигурно вече познаваше по лице всички наематели, а половината от тях и по име. Когато нещата вървяха бавно или, по-добре, когато бе изпреварил графика, си убиваше времето, като скицираше по-интересните от тях. Ако имаше още повече време, измисляше към лицата и по някоя история.

Смяташе това за най-добрата тренировка, защото го забавляваше. От време на време имаше някое лице, достатъчно интересно, за да му отдели специално внимание. Понякога това бе шофьор на такси или доставчик. Беше се научил да се вглежда бързо и внимателно, после да нахвърля впечатленията, които бяха останали. Преди години бе рисувал портрети, за да си изкарва прехраната, макар и мизерна. Сега ги рисуваше за забавление и бе много по-доволен.

Забеляза Хестър и сина ѝ, когато бяха още на половин пресечка. Червеното ѝ палто светеше като фар и бе несъмнено послание. Дали студената, сдържана госпожа Уолис знаеше какви сигнали изпраща? Едва ли.

Нямаше нужда от лицето ѝ, за да го нарисува. Вече ѝ бе направил пет-шест скици, разпилени по работната му маса. Интересни черти, каза си той, когато моливът полетя по бележника. Всеки художник би се почувствал длъжен да ги улови.

Момчето вървеше до нея. Лицето му бе почти скрито от вълнен шал и шапка. Дори от това разстояние Мич виждаше, че то говори разпалено. Главата му бе вдигната към майка му. От време на време тя го поглеждаше, като че нещо му казваше. После отново започваше момчето. На няколко крачки от сградата Хестър се спря. Мич видя как вятърът разпиля косите ѝ, когато отметна глава назад и се разсмя. Той се наведе напред към прозореца и пръстите му върху молива се отпуснаха. Искаше му се да е по-близо, достатъчно близо, за да чуе смеха ѝ, да види как очите ѝ се озаряват от него. Представяше си, че се озаряват, ала как? Дали това неуловимо спокойно сиво ставаше сребристо или оловносиво?

Тя продължи да върви и след секунди бе вече в сградата и извън полезрението му.

Мич погледна към бележника. Имаше само няколко линии и контури. Не можеше да го довърши, помисли той и остави молива. Сега можеше да я вижда само смееща се, а за да улови това върху хартията, трябваше да я гледа по-отблизо.

Взе ключовете си и ги залюля в ръка. Бе ѝ дал почти цяла седмица. Сдържаната госпожа Уолис можеше да смята още едно съседско посещение за неуместно, но Мич не мислеше така. Освен това детето му харесваше. Би се качил при него по-рано, ала бе зает да нахвърля историята. И бе задължен за това на момчето, разсъждаваше

той. Краткото посещение през почивните дни не само бе отприщило задръстеното му въображение, а и му бе дало храна за още три броя. Да, бе задължен на момчето.

Пъхна ключовете в джоба и отиде в работния си кабинет. Тас дремеше там, стиснал между лапите си кокал.

— Недей да ставаш — каза му тихо Мич. — Аз излизам за малко. — Докато говореше, се ровеше между хартиите. Тас полуотвори очи и изръмжа. — Не знам колко ще се забавя. — Най-после намери в безпорядъка скицата. Капитан Зарк в пълно бойно снаряжение, със сериозно лице и тъжни очи, а зад него блестящият му кораб. Отдолу надпис: „ЗАДАЧА: Залови принцеса Лийла — или я УНИЩОЖИ!“

За момент съжали, че няма време да я оцвети, но реши, че детето ще я хареса и така. Подписа се със замах, после нави листа на руло.

— Не ми сервирай вечеря — нареди на Тас.

— Аз ще отворя! — скочи Радли и се втурна към вратата. Днес бе петък и училището бе на светлинни години разстояние.

— Попитай кой е.

Той сложи ръка на дръжката и поклати глава. Нямаше да попита. Вероятно.

— Кой е?

— Мич.

— Мич е! — извика щастливо момчето.

В спалнята Хестър се намръщи и навлече пуловера през главата си.

— Здравсти. — Задъхан от вълнение, Радли отвори на своя най-нов герой.

— Здравсти, Рад, как върви?

— Страхотно. За събота и неделя нямам никакви домашни. — Протегна ръка да вмъкне Мич вътре. — Искях да ти дойда долу на гости, обаче мама каза не, щото ти работиш или нещо такова.

— Или нещо такова — измърмори Мич. — Слушай, можеш да идваш при мен. Винаги.

— Вярно?

— Вярно. — Детето бе неустойимо, помисли Мич и разроши косата му. Жалко само, че майка му не бе толкова дружелюбна. —

Помислих си, че това може да ти хареса. — Протегна му навитата скица.

— У-ха! — Радли се вторачи със страхопочитание в листа. — Божичко, Командира Зарк и „Второто хилядолетие“! За мен ли е, вярно? Все за мен?

— А-ха.

— Трябва да го покажа на мама. — Радли се втурна към спалнята, откъдето излизаше Хестър. — Виж какво ми даде Мич. Не е ли велико? Той каза, че е все за мен.

— Велико е. — Тя сложи ръка на рамото му и се вгледа и скицата. Човекът определено бе талантлив, дори да бе избрал такъв странен начин да го покаже. Погледна към Мич, без да сваля ръка от рамото на сина си. — Много мило.

Харесваше му как изглежда с този пуловер в пастелни цветове — непринудена, достъпна, макар и не напълно спокойна. Косата ѝ свободно се спускаше до раменете и ѝ придаваше съвсем различен вид.

— Искях да благодаря на Рад. — Мич се насили да откъсне очи от лицето ѝ и се усмихна на момчето. — Ти много ми помогна миналата седмица.

— Аз ли? — Очите на Радли се разшириха. — Честно?

— Честно. Бях блокирал, буксувах. След като онази вечер поговорих с теб, слязох долу и всичко си дойде на мястото. Благодаря ти.

— А, няма защо. Можеш пак да останеш за вечеря. Точно ще ядем пиле по китайски и може би още малко ще ти помогна. Може, нали, мамо? Нали?

Отново се чувстваше в капан. И отново улови веселите пламъчета в очите на Мич.

— Разбира се.

— Страхотно. Искам да отида веднага да закача това. Може ли да се обадя и на Джош да му кажа? Той няма да повярва.

— Разбира се. — Хестър едва успя да го погали по главата, преди да бе отлетял.

— Благодаря, Мич. — Радли спря на ъгъла на коридора. — Много благодаря.

Хестър пъхна ръце в дълбоките джобове на пуловера си. Нямаше абсолютно никаква причина този мъж да я прави нервна. Защо тогава я правеше?

— Наистина беше много мило.

— Може би, ала от дълго време не съм правил нищо, от което да се чувствам толкова добре. — Той самият не бе съвсем спокоен, откри Мич и пъхна ръце в джобовете на джинсите си. — Бързо работиш — отбеляза той, като се огледа наоколо.

Кашоните бяха изчезнали. По стените висяха ярки, живи репродукции, а до прозореца, през тънките пердета на който се процеждаше светлина, стоеше ваза с цветя, свежи като утрото. Възглавниците бяха бухнали, мебелите светеха. Единствените признаци на безредие бяха една миниатюрна счупена количка и няколко пластмасови човечета, разпилени по килима. Приятно му бе, че ги вижда. Това означаваше, че тя не кара момчето да си играе само в своята стая.

— Дали? — Мич отиде до една литография, окачена над дивана.

Хестър прехапа устни, докато той разглеждаше една от малкото й екстравагантности.

— Купих го от едно магазинче на Пето авеню, на което търговията все не му върви.

— Да, знам го. Не ти е отнело много време да подредиш тук.

— Искан всичко да е нормално колкото може по-скоро. Преместването не беше леко за Радли.

— А за теб? — Той неочаквано се обърна и я хвана неподготвена.

— Аз? Аз... Ъ-ъ-ъ...

— Знаеш ли — подзе Мич и се приближи към нея, привлечен от объркването ѝ, — ти си много по-словоохотлива, когато говориш за Радли, отколкото когато говориш за себе си.

Тя бързо отстъпи назад, усетила, че той би я докоснал, а беше напълно несигурна каква би могла да бъде нейната реакция.

— Трябва да приготвя вечерята.

— Искаш ли помощ?

— За какво?

Този път не се отдръпна достатъчно бързо. Мич хвана брадичката ѝ и се усмихна.

— За вечерята.

Отдавна мъж не я бе докосвал по този начин. Той имаше силни ръце и нежни пръсти. Сигурно по тази причина сърцето ѝ подскочи и заседна в гърлото.

— Можеш ли да готвиш?

Какви невероятни очи имаше тази жена. Толкова ясни, толкова светлосиви, почти прозрачни. За пръв път от години насам Мич усети порива да рисува, просто за да види дали може да събуди за живот тези очи върху платното.

— Правя страхотни сандвичи с фъстъчено масло.

Хестър вдигна ръка към китката му — за да я отблъсне, така си каза. Но пръстите ѝ за момент се задържаха леко там, експериментално.

— Как си в рязането на зеленчуци?

— Мисля, че ще мога да се справя.

— Добре тогава. — Тя се отдръпна, изненадана, че бе позволила контактът да продължи толкова дълго. — Още нямам бира, обаче имам малко вино.

— Прекрасно. — За какво, по дяволите, говореха? Защо изобщо говореха, когато устните ѝ бяха създадени само за мъжки устни? Той тръгна след нея към кухнята, малко смутен от мислите си.

— Това е наистина просто ястие — започна Хестър. — Ала когато всичко е смесено, Радли почти не забелязва, че яде нещо хранително. Пътят към неговото сърце минава през близалките.

— Мой човек.

Тя се поусмихна, вече по-спокойна, когато ръцете ѝ бяха заети, и сложи целината и гъбите върху дъската.

— Трябва във всичко да има умереност. — Хестър извади пилето, после се сети за виното. — Готова съм да приема, че обича сладко, но в малки дози. Той е готов да приеме броколите при същите условия.

— Звучи разумно. — Тя отвори виното. Не скъпо, забеляза Мич, като погледна етикета, ала приятно.

Хестър напълни две чаши и му подаде едната. Бе глупаво, но дланите ѝ отново бяха влажни. Отдавна не ѝ се бе случвало да сподели бутилка вино или да приготвя проста вечеря с мъж.

— За съседите — каза той и когато докосна чашата си до нейната, помисли, че тя леко се бе отпуснала.

— Защо не седнеш, докато обезкостя пилето? После можеш да се заемеш със зеленчуците.

Мич не седна, а се опря на масата. Не желаше да ѝ даде разстоянието, което Хестър със сигурност искаше. Не и когато миришеше толкова хубаво.

Работеше опитно с ножа, помисли той, докато отпиваше от виното. Повечето жени с професии, които познаваше, имаха повече опит с готовите храни.

— Е, как е новата работа?

Тя сви рамене:

— Свиквам. Управителят е педант и това дразни. Двамата с Рад цяла седмица провеждаме заседания, за да сравним записките си.

За това ли говореха, докато се връщаха вкъщи? На това ли се бе засмяла Хестър?

— Как приема Радли новото училище?

— Изненадващо добре. — Устните ѝ отново трепнаха в усмивка. Мич се изкушаваше да ги докосне с пръст, да почувства движението. — Каквото и да се случи в живота на Радли, той го обръща в своя полза. Невероятен е.

През очите ѝ пробяга сянка, съвсем лека, ала Мич я забеляза.

— Разводът е тежко нещо — подхвърли и зачака.

Тя замръзна.

— Да. — Сложи обезкостеното и нарязано пиле в една купа. — Можеш да нарежеш това, докато аз приготвя ориза.

— Разбира се. — По-нататък не ме допускат, помисли той и не настоя. Когато спомена за развод, бе решил да рискува и улучи. Ако впечатлението му не беше погрешно, за нея разводът е бил доста потезък, отколкото за Радли. Сигурен бе още, че ако искаше да измъкне нещо, трябваше да е от момчето. — Рад спомена, че е искал да ми дойде на гости, ала ти не го пускаш.

Хестър му връчи една глава лук и сложи тигана.

— Не искам да пречи на работата ти.

— И двамата знаем какво мислиш за моята работа.

— Онази вечер няха намерение да те обиждам — каза тя вдървено. — Просто...

— Просто не можеш да приемеш, че един възрастен човек си изкарва прехраната с комикси.

Хестър замълча, докато отмерваше водата.

— Не е моя работа как си изкарваш прехраната.

— Вярно е. — Мич отпи голяма глътка вино и атакува целината.

— Във всеки случай искам да ти кажа, че Рад може да идва при мен, когато поиска.

— Много мило от твоя страна, но...

— Няма „но“, Хестър. Той ми харесва. И тъй като съм в положението сам да си определям работното време, няма да ми пречи. Какво да правя с гъбите?

— Нарези ги. — Тя сложи капака на ориза и дойде да му покаже. — Не много тънко, просто... — Гласът ѝ заглъхна, когато Мич затвори ръка върху нейната с ножа.

— Така ли? — Движението му бе съвсем естествено. Без дори да се замисли, се премести зад нея и тя се оказа уловена между ръцете му, гърбът ѝ притиснат към него. Поддаде се на импулса и се наведе, така че устните му да са близо до ухото ѝ.

— Да, точно така. — Хестър гледаше съединените им ръце и се опитваше да говори спокойно. — Всъщност няма значение.

— Нашата цел е клиентът да е доволен.

— Трябва да сложа пилето. — Тя се обърна и се озова в още по-дълбоки води. Бе грешка, че вдигна поглед към него, защото видя леката усмивка върху устните му и спокойното, самоуверено изражение в очите му. Инстинктивно вдигна ръка към гърдите му. Дори това бе грешка. Почувства бавните равномерни удари на сърцето му. Не можеше да се отдръпне, защото нямаше къде да отиде, а се изкушаваше да пристъпи напред, опасно се изкушаваше. — Мич, застанал си ми на пътя.

Той я видя. Макар че се появи за миг и веднага бе потушена, Мич видя страстта в очите ѝ. Значи Хестър можеше да чувства, да желае и да се учудва. Може би щеше да е най-добре, ако и двамата се почудят още малко.

— Мисля, че това ще се случва все по-често. — Ала се отмести да я пусне да мине. — Хубаво миришеш, Хестър, дяволски хубаво.

Тихият комплимент изобщо не ѝ помогна да успокои пулса си. Той може и да забавляваше Радли, но Хестър се закле, че това щеше да е последният път, когато тя забавлява Мич Демпси.

Хестър включи газта и добави фъстъчено олио.

— Значи да разбирам, че работиш вкъщи. Нямах ли кантора?

Щеше да ѝ позволи нещата да са както тя ги иска. Засега. В момента, в който се обърна в ръцете му и го погледна, Мич разбра, че скоро нещата — а и самата Хестър — ще са както той ги иска.

— Трябва да ходя там само два пъти седмично. Някои от писателите или художниците предпочитат да работят в кантората. Аз работя по-добре вкъщи. След като имам историята и скиците, ги нося за редактиране и омастиляване.

— Разбирам. Значи не ги омастиляваш сам? — попита тя, макар да не можеше да каже какво значи омастиляване. Трябваше да попита Радли.

— Вече не. Ние имаме истински специалисти в тази област, а това ми дава повече време, за да работя върху историята. Ако искаш вярвай, ние държим на качеството, на речника, който да е предизвикателство за детето, и на занимателната история.

Хестър сложи пилето в горещото олио и дълбоко пое въздух.

— Наистина се извинявам, ако съм казала нещо, което те е обидило. Сигурна съм, че твоята работа е много важна за теб и знам, че Радли със сигурност я оценява.

— Добре казано, госпожо Уолис. — Той бутна към нея дъската с нарязаните зеленчуци.

— Джош не вярва! — Радли се втурна в кухнята, доволен от себе си. — Искат утре да дойде да види. Може ли? Майка му каза, че няма нищо против, ако ти нямаш нищо против. Нали нямаш нищо против, мамо?

Тя остави пилето, колкото да го прегърне.

— Добре, Рад, ала трябва да е следобед. Сутринта ще трябва да ходим на пазар.

— Благодаря. Само го чакай да види. Ще се побърка. Ще му кажа.

— Вечерята е почти готова. Побързай и си измий ръцете.

Радли завъртя очи към Мич и изтича навън.

— Ти си голям хит — отбеляза Хестър.

— Той те обича.

— Чувството е взаимно.

— Забелязах. — Мич допи виното си. — Знаеш ли, беше ми любопитно. Винаги съм мислил, че банкерите спазват банковото

работно време. Вие с Рад не се прибирате преди около пет. — Тя обърна глава към него и той се усмихна: — Някои от прозорците ми гледат към улицата. Обичам да гледам как хората влизат и излизат.

Хестър изпита странно и не съвсем приятно чувство при мисълта, че я е наблюдавал как се връща вкъщи. Добави зеленчуците и разбърка.

— Аз свършвам в четири, но после трябва да взема Рад от бавачката. — Отново погледна през рамо. — Той мрази, когато я наричам бавачка. Както и да е, тя живее близо до старата ни квартира, така че отнема известно време да отида и да се върна. Трябва да започна да търся някоя друга.

— Много деца на неговата възраст, а и по-малки, се прибират сами вкъщи.

Очите ѝ наистина станаха оловносиви, забеляза Мич. Всичко, което ѝ трябваше, бе малко гняв. Или страст.

— Радли няма да бъде дете с ключ на врата. Няма да се връща в празна къща, защото аз трябва да работя.

Мич остави чашата ѝ до нея.

— Потискащо е човек да се връща в празна къща — промълви той, спомнил си своите собствени преживявания. — Рад е щастлив, че те има.

— Аз съм по-щастлива, че го имам. — Тонът ѝ се смекчи. — Ако извадиш чиниите, ще сервирам.

Мич си спомни къде са чиниите, бели с лилави цветчета по ръба. Странно му бе, че му доставяха удоволствие, след като бе толкова свикнал с пластмасовите съдове за еднократна употреба. Извади ги и ги нареди до нея. Винаги бе вярвал, че повечето неща се правят най-добре импулсивно. И сега се поддаде на чувството.

— Сигурно за Рад ще е много по-лесно, ако може да се връща тук след училище.

— О, да. Не ми се иска да го влача през града, макар че ужасно го бива за това. Просто е много трудно да намеря някой, на когото вярвам и когото той наистина да харесва.

— А какво ще кажеш за мен?

Хестър посегна да изключи газта, ала се спря да го погледне. Зеленчуците и пиленето зацвърчаха в олиото.

— Моля?

— Следобед Рад може да стои у нас. — Мич отново сложи ръка върху нейната, този път за да изключи газта. — Ще бъде само два етажа под собствения си апартамент.

— С теб? Не, не бих могла.

— Защо не? — Колкото повече мислеше, толкова повече идеята му харесваше. Двамата с Тас щяха да се радват следобед да имат компания, а като допълнителна награда щеше доста по-често да вижда много интересната госпожа Уолис. — Искаш препоръки? Нямам криминално досие. Е, имаше един случай с моя мотоциклет и букета от рози за победителя, но тогава бях осемнадесетгодишен.

— Нямах точно това предвид. — Той се засмя и тя започна да се суети с ориза. — Искях да кажа, че не мога така да се натрапвам. Сигурна съм, че си зает.

— Хайде, ти не мислиш, че аз правя нещо друго, освен да драскам. Да бъдем честни.

— Нали вече се разбрахме, че това не е моя работа — започна Хестър.

— Точно така. Въпросът е, че аз следобед съм вкъщи, свободен съм и ми е приятно. Освен това мога дори да използвам Рад като консултант. Бива си го, знаеш ли? — Показа рисунката на хладилника. — За детето ще са полезни малко уроци по рисуване.

— Знам. Надявах се да успея това лято, ала не...

— Не искаш на подарен кон да гледаш зъбите — довърши Мич. — Виж, детето ме харесва и аз го харесвам. И се кълна, че следобед няма да има повече от една близалка на ден.

Тя се засмя, както я бе видял да се смее през прозореца. Не му бе лесно да се сдържи, но нещо му казваше, че ако сега направи нещо, вратата ще се затръшне пред носа му и резето ще падне.

— Не знам, Мич. Наистина съм ти благодарна за предложението, Бог ми е свидетел, че това би улеснило нещата, ала не съм сигурна, че знаеш какво искаш.

— Бързам да подчертая, че някога и аз съм бил малко момче. — Искаше му се да го стори, откри той. Това бе повече от жест или импулсивна постъпка. Наистина му се искаше детето да е около него. — Слушай, защо не го подложим на гласуване и да питаме Рад?

— Какво да ме питате? — Рад бе пуснал малко вода върху ръцете си, след като бе свършил разговора с Джош и си представяше, че майка

му е прекалено заета, за да го огледа по-внимателно.

Мич взе виното си и вдигна вежди. Топката е в мен, помисли Хестър. Можеше да се измъкне, ала винаги се бе гордяла, че е честна със сина си.

— Мич току-що предлагаше следобед след училище да идваш при него, вместо да ходиш при госпожа Коен.

— Наистина ли? — В него се бореха изненада и вълнение. — Наистина, мога ли?

— Е, аз исках да помисля за това и да поговоря с теб, преди...

— Ще се държа прилично. — Рад се втурна и обви ръце около кръста на майка си. — Обещавам. Мич е много по-добър от госпожа Коен. Сто пъти по-добър. Тя мирише на нафталин и ме бие по главата.

— Аз се отказвам от пледоария — измърмори Мич.

Хестър му хвърли един изпепеляващ поглед. Не бе свикнала да я превъзхождат по брой, нито да взема решение без внимателно обмисляне.

— Виж какво, Радли, ти познаваш госпожа Коен много добре. С нея си повече от две години.

Радли я стисна по-силно и изигра своя коз:

— Ако стоя при Мич, ще мога да се връщам направо вкъщи. И веднага ще си пиша домашните. — Бе прибързано обещание, но и ситуацията бе отчаяна. — И ти ще се връщаш по-рано, и така нататък. Моля те, мамо, кажи да.

Хестър мразеше да му отказва каквото и да било, защото вече му бе отказвала много неща. Сега той я гледаше с пламнали от вълнение страни. Тя се наведе и го целуна.

— Добре, Рад, ще опитаме и ще видим как ще тръгне.

— Ще бъде страхотно. — Обви ръце около шията ѝ и се обърна към Мич: — Ще бъде направо страхотно.

ТРЕТА ГЛАВА

Мич обичаше да спи до късно през почивните дни — когато ги броеше за почивни. Тъй като работеше в собствения си дом, често забравяше, че за повечето хора има огромна разлика между понеделник сутрин и събота сутрин. Тази конкретна събота обаче той прекарваше в леглото, несъществуващ за света.

Снощи, когато излезе от апартамента на Хестър, бе неспокоен, прекалено неспокоен, за да се прибере у дома си. Без да мисли, отиде в малкия клуб, където често се събираше персоналът на „Юнивърсъл комикс“. Там срещна своя омастител, още един художник и един от писателите на „Великото отвъдно“, предложението на „Юнивърсъл“ за пазара на свръхестественото. Музиката бе силна и не особено добра, което тъкмо съответстваше на настроението му. Оттам го убедиха да отиде на фестивал на филмите на ужасите, продължаващ цялата нощ. Когато се прибра вкъщи малко пийнал, минаваше шест и Мич имаше сили само колкото да се съблече и да се стовари в леглото, където си обеща да остане през следващите двадесет и четири часа. Когато осем часа по-късно телефонът иззвъня, той го вдигна най-вече защото го дразнеше.

— Ало?

— Мич? — Хестър се поколеба. Гласът му звучеше доста сънливо. Обаче минаваше два следобед и тя реши, че не бе възможно. — Обажда се Хестър Уолис. Извинявай, че те безпокоя.

— Какво? Не, няма нищо. — Той потърка лицето си и избута кучето, което се бе наместило в средата на леглото. — По дяволите, Тас, мръдни малко. Дишаш в лицето ми.

Тас? Хестър вдигна вежди. Не бе предполагала, че Мич има съквартирант. Тя прехапа устни. Това бе нещо, което трябваше да провери. Заради Радли.

— Наистина извинявай — продължи Хестър с чувствително постуден глас. — Очевидно съм те събудила.

— Не. — Подай на глупавото псе пръст и то ще ти отхапе ръката, помисли Мич, взе телефона и се изтърколи към другия край на леглото. — Какво има?

— Буден ли си?

Той настръхна от лекото неодобрение в гласа ѝ. Освен това се чувстваше така, сякаш бе изял торба с пясък.

— Ами да, нали говоря с теб.

— Обаждам се само да ти дам всички номера и сведения, които ще ти трябват, ако гледаш Радли следващата седмица.

— А-ха. — Мич отметна косата от лицето си и се огледа наоколо с надеждата да бе оставил наблизо бутилка с изветряла сода. Нямаше този късмет. — Добре. Ще почакаш ли, докато взема молив?

— Ами аз... — Той я чу как закри слушалката с ръка, за да каже нещо на някой, сигурно Радли, ако можеше да се съди по настойчивия ѝ глас. — Всъщност, ако няма да те притесним, Радли искаше да дойдем за минутка. Той иска да те запознае със своя приятел. Ако обаче си зает, мога да се обадя по-късно.

Искаше му се да ѝ каже точно така да направи. Не само щеше отново да заспи, а и можеше да успее да измъкне пет минутки насаме с нея. Ала си представи Радли, застанал до майка си, вдигнал към нея големите си, тъмни очи.

— След пет минути — измърмори Мич и затвори, преди Хестър да бе успяла да каже и една дума.

Навлече джинсите си, отиде в банята и напълни умивалника със студена вода. Пое дълбоко въздух и потопи лице вътре. Излезе ругаещ, но буден. Пет минути по-късно вече си обличаше пуловера и се чудеше дали се бе сетил да си изпере някакви чорапи. Всички дрехи, взети старателно сгънати от пералнята, бяха натрупани върху стола в ъгъла на спалнята. За миг се замисли да се разрови и тях, ала в този момент на вратата се почука и той се отказа. Опашката на Тас започна да тупа по дюшека.

— Защо не пооправиш тук? — попита го Мич. — Заприличало е на кочина.

Тас се ухили, показвайки големите си бели зъби, после заръмжа.

— Оправдания, винаги оправдания. И стани от леглото. Не знаеш ли, че минава два? — Мич потърка небръснатата си брада и отиде да отвори.

Тя изглеждаше страхотно, просто страхотно. Бе опряла ръце на раменете на двете момчета и се усмихваше смутено... Мич бе малко изненадан от това откритие. Бе я смятал за студена и сдържана, но сега му се струваше, че така Хестър се опитва да прикрие присъщата си стеснителност, която той намираше изненадващо симпатична.

— Здравсти, Рад.

— Здравсти, Мич — отговори Радли, който щеше да се пръсне от важност. — Това е моят приятел Джош Милър. Той не вярва, че ти си Командира Зарк.

— Така ли? — Мич погледна към Неверния Тома, кльощаво русоляво момче, около пет сантиметра по-високо от Рад. — Влезте.

— Много ти благодаря, че се съгласи да дойдем — подзе Хестър. — Нямахме да имаме мира, преди Рад и Джош да изяснят този въпрос.

Холът изглеждаше така, сякаш в него бе избухнала бомба. Това бе първата й мисъл, когато Мич затвори вратата след тях. Навсякъде бяха разхвърляни листи, дрехи и опаковъчна хартия. Тя предполагаше, че някъде има и мебели, ала не би могла да ги опише.

— Кажи на Джош, че ти си Командира Зарк — настоя Рад.

— Сигурно може и така да се каже. — Мнението на Рад му достави удоволствие. — Във всеки случай, аз съм го създал. — Той погледна към Джош, който се мусеше вече не само със съмнение, а и с истинско подозрение. — Вие двамата съученици ли сте?

— Бяхме едно време. — Джош стоеше близо до Хестър и го оглеждаше. — Не приличаш на Командира Зарк.

Мич отново потърка брадата си.

— Имах тежка нощ.

— Той наистина е Зарк. Хей, мамо, виж, Мич има видео. — Без да обръща внимание на безпорядъка, Радли отиде при уредбата. — Аз спестявам от джобните си пари да си купя. Вече имам седемнадесет долара.

— Капка по капка... — измърмори Мич и го перна с пръст по носа. — Хайде да отидем в кабинета да ви покажа какво се мъти за пролетния брой.

— У-ха!

Той прие това като знак за съгласие и ги поведе.

Кабинетът, забеляза Хестър, бе широк и светъл и също толкова разхвърлян, както и холът. Тя бе човек на реда и не можеше да си

представи как някой може да твори в такива условия. Но пък имаше чертожна дъска, а на нея бяха прикрепени скици.

— Виждате, че на Зарк ще му се отвори много работа, когато Лийла реши да се съюзи с Черната пеперуда.

— Черната пеперуда... Божишко! — Изправен пред фактите, Джош бе с основание впечатлен. После си спомни историята и в него отново се надигна съмнение. — Мисля, че той разби Пеперудата още преди пет броя.

— Пеперудата само изпадна в хибернация, след като Зарк бомбардира Зенит с експерименталните ЗТ-5. Лийла приложи научния си гений и отново го измъкна.

— У-ха! — Този път възклицанието дойде от Джош, който бе зяпнал срещу огромните букви и рисунки. — Защо ги правиш толкова големи? Няма да се поберат в книжката.

— Трябва да се намалят.

— Аз съм чел за всичките тези неща. — Радли изгледа надменно Джош. — Взех от библиотеката една книга, дето пише за историята на комиксите, чак до тридесета година.

— Каменната ера — усмихна се Мич, докато момчетата продължаваха да се възхищават от неговата работа.

Хестър също бе възхитена. Под хаоса, тя бе сигурна, имаше истински френски бюфет в стил рококо. И книги. Стотици книги. Мич я гледаше как обикаля из стаята и щеше да продължи да я гледа, ако Джош не го бе дръпнал за ръката:

— Моля, може ли един автограф?

Мич се почувства глупаво поласкан.

— Разбира се. — Разрови хартиите, намери един празен лист и се подписа. После със замах добави една бърза скица на Зарк.

— Върховно! — Джош благоговейно сгъна листа и го прибра в задния си джоб. — Брат ми все се фука, че има автограф от един бейзболист, ама това е по-хубаво.

— Нали ти казах — ухили се победоносно Радли и се премести по-близо до Мич. — И ще седя при Мич след училище, докато мама се върне от работа.

— Без майтап?

— Добре, момчета, отнехме достатъчно от времето на господин Демпси. — Хестър започна да избутва момчетата навън.

В този момент в стаята влезе Тас.

— Леле, колко е голям! — Радли протегна ръка към него, ала майка му го хвана.

— Радли, знаеш, че не бива да се приближаваш към непознато куче.

— Майка ти е права — вметна Мич. — Но в случая може. Тас е напълно безопасен.

И огромен, помисли Хестър, докато държеше здраво двете момчета.

Тас, който имаше здравословно уважение към малките хора, седна до вратата и ги загледа. Малките момчета имаха навика да играят грубо и да му дърпат ушите, което той геройски търпеше, ала никак не обичаше. Реши да види накъде ще задуха вятърът и помахаше с опашка.

— Той изобщо не е агресивен — обърна се Мич към Хестър, пристъпи напред и сложи ръка на главата на Тас. Без да се налага да се навежда, забеляза Хестър.

— Прави ли номера? — поинтересува се Радли. Една от най-тайните му мечти бе да си има куче. Голямо. Но той никога не молеше за това, защото знаеше, че не могат да го държат по цял ден затворено в апартамента.

— Не, Тас може само да говори.

— Да говори? — прихна Джош. — Кучетата не могат да говорят.

— Мич иска да каже, че лае — обясни Хестър, която малко се бе поотпуснала.

— Не, искам да кажа, че говори. — Мич потупа Тас по главата. — Как вървят нещата, Тас?

В отговор кучето бутна муцуна в крака му и започна да хленчи и мърмори. Вдигнал широко отворените си искрени очи към своя стопанин, той така виеше и нареждаше, че момчетата се запревиваха от смях.

— Наистина говори! — Радли пристъпи напред с протегнатата ръка. — Вярно! — Тас реши, че Радли не прилича на дърпач на уши и навря дългата си муцуна в дланта му. — Той ме харесва! Виж, мамо. — Това бе любов от пръв поглед. Радли обви ръце около шията на кучето и Хестър машинално понечи да се хвърли напред.

— Той е много нежен, уверявам те. — Мич сложи ръка на рамото й.

Тя не бе убедена, въпреки че кучето вече се оплакваше в ухото на Радли и разрешаваше на Джош да го гали.

— Сигурно не е свикнал с деца.

— През цялото време си играе с хлапетата в парка. — Сякаш за да го докаже, Тас се просна по гръб и подложи корема си да го чешат. — Освен това е ужасно мързелив. Не би си направил труда да захапе нещо, което не е сложено в паница пред носа му. Нали не те е страх от кучета?

— Не, разбира се. — Не много, добави Хестър наум и тъй като мразеше да проявява слабост, клекна да погали огромната глава. Несъзнателно улучи любимото му място и Тас от благодарност опря лапа на бедрото й, погледна я с черните си тъжни очи и започна да вие. Тя се засмя и го почеса зад ушите. — Ти си едно голямо бебе, нали?

— По-скоро е мошеник — измърмори Мич и се запита какъв ли номер може да направи, за да накара Хестър да го докосне с такова чувство.

— Ще мога всеки ден да си играя с него, нали, Мич? — попита Радли.

— Разбира се — усмихна му се Мич. — Искате ли двамата с Джош да го изведете на разходка?

Отговорът бе незабавен и възторжен. Хестър се изправи и със съмнение се вгледа в Тас.

— Не знам, Рад...

— Моля ти се, мамо, много ще внимаваме. Нали вече каза, че ние с Джош може малко да си поиграем в парка?

— Да, знам, ала Тас е ужасно голям. Не искам да ви избяга.

— Тас много се старее да не хаби излишно енергия. Защо да бягаш, ако и бавно ще стигнеш на същото място? — Мич влезе в кабинета си, порови и се върна с каишката на Тас. — Той не гони нито коли, нито други кучета, нито полицаите в парка. Обаче ще се спира до всяко дърво.

Радли прихна и хвана каишката.

— Добре, нали, мамо?

Тя се колебаеше. Подсъзнателно й се искаше Радли да е винаги до нея, а заради него трябваше да се пребори с това желание.

— Половин час. — Едва произнесла думите, и Радли и Джош нададоха възторжени викове. — И ще трябва да си вземете палтата и ръкавиците.

— Ще ги вземем. Хайде, Тас.

Кучето въздъхна дълбоко, надигна се и с тихо хленчене застана между двете момчета.

— Защо всеки път, когато видя това дете, ми става хубаво?

— Ти си много мил с него. Е, аз ще трябва да се кача горе да видя дали ще се облекат.

— Мисля, че ще се справят и сами. Защо не седнеш? — Мич се възползва от краткото ѝ колебание и я хвана за ръката. — Ела до прозореца. Ще можеш да ги видиш като излизат.

Хестър се предаде, защото знаеше, че Радли мрази да се суети около него.

— О, записала съм ти телефона си в службата и номерата на лекаря и на училището. — Мич взе листа и го пхна в джоба си. — Ако има някакви проблеми, обади ми се. Мога да се върна вкъщи за десет минути.

— Успокой се, Хестър. Ние ще се оправим.

— Искам още веднъж да ти благодаря. За пръв път, откак училището започна, Радли с нетърпение чака понеделника.

— Аз самият го чакам с нетърпение.

Тя погледна надолу в очакване да види познатите сини шапка и палто.

— Не сме обсъдили условията.

— Какви условия?

— Колко искаш за това, че ще го гледаш. Госпожа Коен...

— Господи, Хестър, аз не искам да ми плащаш.

— Не ставай смешен. Разбира се, че ще ти плащам.

Той сложи ръка на рамото ѝ, докато тя се обърна към него.

— Аз нямам нужда от тези пари. Не искам тези пари. Предложих го, защото Рад е много симпатично дете и ми е приятно с него.

— Много мило от твоя страна, но...

Мич въздъхна дълбоко:

— Пак ли започваш?

— Не мога да те оставя да го правиш без нищо.

Той се вгледа в лицето ѝ. Още от първата среща му се бе сторила упорита. И наистина бе упорита, поне външно.

— Не можеш ли да приемеш един съседски жест?

Устните ѝ леко трепнаха, ала очите ѝ останаха сериозни.

— Мисля, че не.

— Пет долара на ден.

Този път усмивката достигна и до очите ѝ.

— Благодаря.

Мич хвана един кичур от косите ѝ между палеца и показалеца си.

— Тежки условия налагаш.

— Така са ми казвали. — Хестър внимателно отстъпи назад. — Ето ги. — Радли не бе забравил ръкавиците си, забеляза тя, като се приближи до прозореца. Не бе забравил и че го бе учила да стигне до ъгъла и да пресече на зелена светлина. — Той е на седмото небе. Винаги е искал да има куче. — Опря ръка на прозореца и продължи да гледа. — Не го е споменавал, защото знае, че не можем да го гледаме в апартамента, след като по цял ден вкъщи няма никой. Затова се задоволи с обещание за котенце.

Мич отново сложи ръка на рамото ѝ, но този път нежно.

— Той не ми прави впечатление на оцетено дете, Хестър. Няма за какво да се чувстваш виновна.

Тя го погледна. Очите ѝ бяха големи и съвсем мъничко тъжни. Мич откри, че това го привличаше също толкова, колкото и смехът ѝ. Без да има намерение, без да знае, че е имал нуждата от това, той вдигна ръка към бузата ѝ. Светлосивите ѝ очи потъмняха. Кожата ѝ се затопли. Хестър бързо се отдръпна.

— По-добре да си тръгвам. Сигурна съм, че като се върнат, ще искат горещ шоколад.

— Първо ще трябва да върнат Тас тук — напомни ѝ Мич. — Почини си, Хестър. Искаш ли кафе?

— Ами...

— Добре. Седни, ще ти донеса.

Тя за момент остана права в средата на стаята, малко изненадана как леко се справяше той с нещата, как успяваше да се наложи. Хестър бе прекалено свикнала сама да определя правилата, за да приема чужди правила. И въпреки това си каза, че би било грубо да си тръгне,

че синът ѝ скоро щеше да се върне и че най-малкото, което би могла да стори, след като Мич бе толкова добър с момчето, бе да изтърпи още малко неговата компания.

Би излъгала, ако отрече, че той я интересува. По най-обикновения начин, разбира се. Имаше нещо в начина, по който я гледаше, толкова дълбоко и всепроникващо, докато в същото време изглеждаше така, сякаш приема живота на шега. Нямахме обаче нищо шеговито в начина, по който я докосваше.

Тя вдигна ръка към бузата си, където я бяха докоснали неговите пръсти. Трябваше да внимава да избягва много такива контакти. Може би с известно усилие можеше да приеме Мич като приятел, както вече го приемаше Радли. Може да ѝ бе трудно да му се чувства задължена, ала щеше да го преглътне. Бе преглъщала и по-лоши неща.

Той бе мил. Хестър въздъхна леко и се опита да се отпусне. Опитът ѝ бе дал много чувствителна антена. Тя можеше да разпознае типа мъж, който се опитва да спечели детето, за да достигне до майка му. Ако в нещо бе сигурна, то бе, че Мич искрено харесва Радли. Ако не друго, поне това бе един негов плюс.

Но ѝ се искаше да не я бе докосвал по този начин, да не я бе гледал по този начин, да не я бе карал да се чувства по този начин.

— Горещо е. Може и на нищо да не прилича, ала е горещо. — Мич влезе с две чаши. — Не искаш ли да седнеш?

Хестър му се усмихна:

— Къде?

Той остави чашите върху купчина листи и избута списанията от дивана.

— Тук.

— Знаеш ли... — Тя стъпи върху разпилените стари вестници. — Радли е много добър в подреждането. С удоволствие ще ти помогне.

— Аз работя най-добре в контролиран хаос.

Хестър седна до него на дивана.

— Виждам хаоса, но не и контрола.

— Има го, повярвай ми. Не те попитах дали искаш нещо в кафето, затова го донесох черно.

— Черно е добре. Тази маса... Тя е от епохата на кралица Ана, нали, началото на осемнадесети век?

— А-ха. — Мич вдигна босите си крака върху нея и ги кръстоса. — Имаш набито око.

— При тези обстоятелства се налага. — Той се засмя, затова Хестър му се усмихна и отпи първата глътка. — Винаги съм обичала антиките. Сигурно е заради тяхната издръжливост. Малко неща траят дълго.

— Разбира се, че траят. Веднъж имах простуда, която трая шест седмици. — Тя се засмя и Мич се облегна назад. — Когато го правиш, ти се появяват трапчинки. Очарователно.

Хестър веднага отново настръхна.

— Ти се държиш много естествено с децата. Голямо ли е твоето семейство?

— Не, единствено дете съм. — Той продължаваше да я гледа с любопитство заради начина, по който тя приемаше най-обикновен комплимент.

— Наистина ли? Не бих предположила.

— Не ми казвай, че си от школата, която проповядва, че само жените могат да общуват с деца.

— Не, всъщност не — отговори Хестър уклончиво, защото досегашният ѝ опит доказваше точно това. — Просто ти се справяш особено добре с тях. Нямах ли собствени деца? — Въпросът я изненада и смути.

— Не. Сигурно съм бил прекалено зает самият аз да бъда дете, за да се замисля да си отгледам свое.

— Това едва ли те прави необикновен — отбеляза тя студено.

Мич наклони глава и се вгледа в нея.

— Сравняваш ме с бащата на Рад, а? — Нещо проблесна в очите ѝ. Той поклати глава и отново отпи. — По дяволите, Хестър, какво ти е сторил този мръсник?

Тя моментално замръзна и понечи да стане, ала той бе по-бърз и я хвана за рамото.

— Добре, долу ръцете, докато не си готова. Извинявай, ако съм бръкнал в раната, но съм любопитен. Вече съм прекарал две вечери с Рад и той нито веднъж не е споменал за баща си.

— Ще ти бъда благодарна, ако не му задаваш никакви въпроси.

— Разбира се. — Мич можеше да бъде толкова гаден. — Не съм имал намерение да въртя детето на шиш.

Хестър се изкушаваше да стане и да се извини. Това би било най-лесното. Ала истината бе, че тя всеки следобед щеше да доверява сина си на този човек. Сигурно щеше да е най-добре да му даде някои основни сведения.

— Рад не е виждал баща си почти от седем години.

— Изобщо? — Той не може да сдържи изненадата си. Неговият собствен баща бе сдържан и студен, но не се бе случвало да мине година, без да се срещне с родителите си. — Сигурно детето страда.

— Те никога не са били близки. Мисля, че Радли много добре се е приспособил.

— Почакай, аз не те критикувах. — Отново бе хванал ръката ѝ, прекалено здраво, за да се отърси от него. — Разбирам кога едно дете е щастливо и обичано. Ти би влязла в огъня за него. Може да мислиш, че не си личи, ала си личи.

— За мен няма нищо по-важно от Радли. — Искаше ѝ се отново да се отпусне, но Мич седеше прекалено близо и ръката му още бе върху нейната. — Казах ти го само за да не му задаваш въпроси, които биха могли да го разстроят.

— Често ли се случват такива неща?

— Понякога. — Сега пръстите му бяха вплетени в нейните. — Нов приятел, нов учител. Наистина трябва да тръгвам.

— А ти? — Той нежно докосна лицето ѝ и я обърна към себе си. — Как си се приспособила ти?

— Прекрасно. Имам Рад, имам работата си.

— И никакви връзки?

Хестър не бе сигурна дали това бе смущение или гняв, ала чувството бе много силно.

— Не е твоя работа.

— Ако хората говореха само за това, което е тяхна работа, нямаше да стигнат много далеч. Не ми приличаш на мъжемразка.

Тя вдигна вежди. Ако я принуждаваха, можеше да играе играта според правилата на някой друг. И да я играе добре.

— Минах през период, когато мразех мъжете по принцип. Всъщност, това бе много плодотворен период от моя живот. После постепенно стигнах до мнението, че някои от представителите на вашия вид не са низши форми на живот.

— Звучи обещаващо.

Хестър се усмихна отново.

— Искам да кажа, че не обвинявам всички мъже заради недостатъците на един.

— Просто си предпазлива.

— Ако така ти харесва.

— Със сигурност харесвам едно нещо — очите ти. — Мич търпеливо обърна лицето ѝ към себе си. — Невероятни са. Приеми го като гледна точка на художник.

Трябваше да престане да е толкова нервна, заповяда си тя. С усилие остана неподвижна.

— Значи ли това, че ще се появят в следващия ти брой?

— Може и да се появят. — Той се усмихна, оценил факта, че се бе овладяла, макар да бе напрегната. — Горкият стар Зарк заслужава да срещне някой, който да го разбира. Тези очи биха го разбирали.

— Ще го приема като комплимент. — И ще избягам, помисли Хестър. — Момчетата ще се върнат всеки момент.

— Имаме още време. Хестър, забавляваш ли се някога?

— Що за глупав въпрос? Разбира се, че се забавлявам.

— Не като майка на Рад, а като Хестър. — Очарован, прокара ръка през косите ѝ.

— Аз наистина съм майката на Рад. — Успя да се изправи, ала Мич стана заедно с нея.

— Освен това си жена. Страхотна. — Видя погледа в очите ѝ и прокара пръст по брадичката ѝ. — Повярвай ми. Аз съм честен човек. Ти си едно очарователно кълбо от нерви.

— Това е глупаво. Няма от какво да бъда нервна. — Освен от факта, че той я докосваше, че гласът му бе тих, а апартаментът празен.

— По-късно ще извадя стрелата от сърцето си — измърмори Мич. Наведе се да я целуне и трябваше да я хване, когато тя едва не се спъна във вестниците. — Спокойно, няма да те ухапя... Този път.

— Трябва да вървя. — Бе толкова близо до паниката, колкото изобщо някога си бе позволявала да бъде. — Имам куп неща за вършене.

— След минутка. — Мич обхвана с ръце лицето ѝ. Хестър трепереше и това не го изненада. Това, което го изненада, бе, че самият той не бе съвсем спокоен. — Това, между нас, госпожо Уолис, се

нарича привличане, биотокове, страст. Всъщност няма значение какъв етикет ще му сложиш.

— Може би за теб няма значение.

— Тогава ще те оставим ти да избереш името. — Погали с палци скулите ѝ, нежно и успокояващо. — Вече ти казах, че не съм маниак. Трябва да не забравя да взема онези препоръки.

— Мич, казах ти, че съм ти благодарна за това, което правиш за Рад, но бих искала да не...

— Тук и сега няма общо с Рад. Става дума за мен и теб, Хестър. Кога за последен път си си позволявала да бъдеш сама с мъж, който те е желал? — Леко прокара пръст по устните ѝ. Очите ѝ потъмняха. — Кога за последен път си позволявала на някой да прави това? — Устните му бързо покриха нейните със сила, която я потресе. Не бе подготвена за това. Ръцете му бяха толкова нежни, гласът му толкова успокояващ. Не бе очаквала такава страст. Но, Господи, колко я искаше. Със същото несдържано желание обви ръце около врата му. — Прекалено дълго — успя да произнесе задъхано Мич, когато откъсна устни от нея. — Слава Богу. — Преди да бе успяла да промълви и дума, отново улови устните ѝ.

Не бе сигурен какво ще намери в нея — лед, гняв, страх. Несдържаната жар шокира не само нея, но и него. Устните ѝ бяха топли и всеотдайни, всякаква стеснителност бе погълната от страстта. Тя даваше повече, отколкото би ѝ поискал, повече, отколкото бе готов да приеме.

Зави му се свят — очарователно и непознато чувство, което не можеше напълно да оцени, докато се опитваше да я докосне и вкуси. Прокара ръце през косите ѝ и измъкна двете сребърни фиби, с които ги опъваше назад. Искаше косите ѝ свободни и диви в дланите си, както искаше нея свободна и дива в леглото си. Плановете му да напредва бавно, да пробва почвата се изпариха в непреодолимото желание да се хвърли с главата напред. Мислеше само за това, когато пхна ръце под пуловера ѝ. Кожата ѝ бе нежна и топла, късото комбинезонче бе студено и меко. Той плъзна ръце около кръста ѝ и нагоре към гърдите.

Хестър замръзна, после потрепери. Не бе предполагала колко бе искала да бъде докосвана така. Да бъде желана така. Вкусът му бе толкова тъмен, толкова изкушаващ. Бе забравила какво е да изпитва глад за такива неща. Бе подлудяващо, такава сладка лудост. Чу го да

прошепва името ѝ, докато устните му се спуснаха надолу по шията ѝ и после обратно.

Лудост. Тя я разбираше. Беше я изпитвала и по-рано, разбира се, че беше. Макар че сега ѝ се струваше по-сладка, по-богата, знаеше, че никога не може отново да ѝ се отдаде.

— Мич, моля те. — Не бе лесно да устои на това, което той предлагаше. Хестър бе изненадана колко ѝ бе трудно да се отдръпне, отново да издигне границите. — Не можем да правим това.

— Правим го — възрази Мич и отново вкуси аромата на устните ѝ. — И то много добре.

— Аз не мога. — С малкото останали ѝ сили тя се отдръпна. — Извинявай. Не биваше да разрешавам това да се случи. — Страните ѝ пламтяха и Хестър притисна ръце към тях, после ги прокара през косите си.

Коленете му бяха омекнали. Това бе нещо, върху което трябваше да си помисли. Ала в момента се съсредоточи върху нея.

— Ти поемаш много неща върху себе си, Хестър. Изглежда това ти е навик. Аз те целунах, а ти просто отвърна на целувката ми. След като и на двамата ни беше приятно, не виждам защо, който и да е от нас трябва да се извинява.

— Трябваше да се изразя по-ясно. — Тя отстъпи назад, отново се блъсна във вестниците и ги заобиколи. — Наистина съм ти благодарна за това, което правиш за Рад, но...

— За Бога, не набърквай Рад.

— Не мога — повиши глас Хестър и отново се изненада. Бе се научила да не губи самообладание. — Едва ли ще ме разбереш, ала просто не мога да не го набърквам. — Пое дълбоко въздух и с ужас установи, че от това пулсът ѝ не се успокои. — Аз не се интересувам от секса заради самия секс. Трябва да мисля и за Рад, и за себе си.

— Права си. — Искаше му се да поседне, докато се съвземе, но реши, че ситуацията изисква разговор очи в очи. — За мен това също не е секс заради самия секс.

Точно това я безпокоеше.

— Хайде просто да го оставим.

Гневът бе изненадващ стимулант. Мич пристъпи напред и хвана брадичката ѝ.

— Хич не се и надявай.

— Не искам да споря с теб. Просто мисля, че... — Почукването долетя като благословено спасение. — Това са момчетата.

— Знам. — Ала не я пусна. — Каквото и да те интересува, за каквото и да имаш време и място, ще трябва да го приспособиш. — Бе ядосан, истински ядосан, усети Мич. Не му бе в стила толкова лесно да се нервира. — Животът е пълен с приспособяване, Хестър. — Пусна я и отвори вратата.

— Беше страхотно! — Радли, със зачервени бузи и блеснали очи, влетя пред Джош и кучето. — Дори веднъж пуснахме Тас да потича, за една минута.

— Интересно. — Мич се наведе да откопчае каишката. Тас, пъшкащ от изтощение, се довлече до прозореца и се стовари там.

— Вие двамата сигурно сте замръзнали. — Хестър целуна Радли по челото. — Мисля, че е време за по един горещ шоколад.

— А-ха! — Радли вдигна сияещото си лице към Мич. — Искаш ли и ти? Мама прави страхотен горещ шоколад.

Бе изкушаващо да я притесни. Но гневът му вече бе угаснал.

— Може би следващия път. — Нахлупи шапката на Радли над очите му. — Имам да свърша някои неща.

— Много ти благодаря, че ни разреши да изведем Тас. Беше наистина върховно, нали, Джош?

— А-ха. Благодаря, господин Демпси.

— Винаги си добре дошъл. Ще се видим в понеделник, Рад.

— Добре. — Момчетата излетяха, като се смееха и блъскаха.

Мич погледна, ала Хестър вече бе изчезнала.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мичъл Демпси Втори бе роден богат, привилегирован и, според родителите му, с непоправимо развинтено въображение. Може би затова толкова бързо се привърза към Радли. Момчето по никакъв начин не можеше да се нарече богато, нямаше дори привилегията да има пълен комплект родители, но пък въображението му бе първокласно.

Мич винаги бе харесвал тълпите, както и светското общуване. Определено не бе чужд на приемите, като се имаше предвид любовта на майка му към забавленията и неговата собствена общителна природа. Никой, който го познаваше, не би го определил като самотник. В работата си обаче винаги бе предпочитал самотата. Той работеше вкъщи не защото не обичаше да го разсейват — всъщност, много обичаше — а защото не му бе приятно някой да надзърта през рамото му или да измерва с каква скорост напредва. Никога през ум не му бе минавало да работи по друг начин, освен сам. Преди Радли.

Първия ден сключиха договор. Ако Радли си свършеше домашните, със или без съмнителната помощ на Мич, после можеше да си избере дали да играе с Тас или да даде своя принос в поредната история на Мич. Ако Мич бе решил да приключи за деня, можеха да се развличат с огромната му колекция от видеокасети или с растящата армия от пластмасови фигурки на Радли.

За Мич това бе естествено, за Радли — фантастично. За пръв път през младия си живот той имаше мъж, който бе част от неговото ежедневие, който говореше с него и го слушаше. Имаше някой, който не само с желание играеше на войници, както майка му, а и разбираше неговата военна стратегия.

Към края на първата седмица Мич бе не само герой, създател на Зарк и собственик на Тас, а и най-солидният и сигурен човек в живота му, освен майка му. Радли обичаше без предпазливост и ограничения.

Мич го виждаше, чудеше се и откриваше, че самият той бе също толкова пленен. Бе казал на Хестър чистата истина, когато спомена, че

никога не е мислил да има деца. Толкова дълго се бе съобразявал само със себе си, че никога и през ум не му бе минавало да прави нещата по различен начин. Ако знаеше какво значи да обичаш едно малко момче, да намираш частици от себе си в него, може би щеше да ги направи по друг начин.

Може би заради тези свои открития Мич се замисли за бащата на Радли. Що за човек можеше да създаде нещо толкова прекрасно и след това да го напусне? Неговият собствен баща бе строг и не го разбираше, ала бе до него. Мич никога не се бе съмнявал в любовта му.

Човек не може да стане на тридесет и пет години, без да познава връстници, минали през развод — много от тях през горчив развод. Но той познаваше и неколцина, които бяха успели да постигнат мораториум с бившите си съпруги, за да останат бащи. Беше му много трудно да си представи как бащата на Радли бе могъл не само да си отиде, а и напълно да изчезне. След една седмица в компанията на Радли това му се струваше направо невъзможно.

Ами Хестър? Що за човек можеше да остави една жена да се мъчи сама да отгледа детето, което са създали заедно? Колко го бе обичала тя? Тази мисъл прекалено често се въртеше в главата му и го тревожеше. Резултатите от преживяното от нея бяха очевидни. Хестър бе напрегната и прекалено предпазлива с мъжете. С него, помисли Мич с кисела гримаса, докато гледаше как Радли рисува. Толкова предпазлива, че през цялата седмица не се появи пред очите му.

Всеки ден между четири и петнадесет и четири и двадесет и пет тя любезно му се обаждаше по телефона, питаше дали всичко е минало добре, благодареше му, че е гледал сина ѝ и го молеше да го изпрати горе. Този следобед Радли му връчи старателно изписан чек за двадесет и пет долара за сметка на Хестър Джентри Уолис. Смачканата хартийка още бе в джоба му.

Тя наистина ли мислеше, че след като го бе побъркала, той кротко щеше да се оттегли? Не бе забравил какво чувстваше, когато бе притисната към него, за един кратък, потресаващ момент забравила предпазливостта и забраните. Имаше намерение отново да преживее този момент, както и други, които създаваше неговото непоправимо въображение.

Ако госпожа Хестър Уолис си мислеше, че той ще се оттегли с грациозен поклон, значи я очакваше голяма изненада.

— Не мога да направя ретро ракетите — оплака се Радли. — Никога не изглеждат както трябва.

Мич остави собствената си работа, която и без това бе забоксувала в момента, в който започна да мисли за Хестър.

— Дай да погледна. — Взе скицника, който бе подарил на Радли. — Хей, не са лоши. — Засмя се, глупаво зарадван от опита на Радли да нарисува „Предизвикателство“. Изглежда няколкото указания, които бе дал на момчето, пускаха корени. — Наистина много те бива.

Радли се изчерви от удоволствие, после отново се намръщи:

— Обаче гледай, и бустерите, и ретро двигателите не са хубави. Изглеждат тъпо.

— Само защото много бързаш с подробностите. Виж, едри щрихи, първо впечатленията. — Хвана ръката на детето да я води. — Не се страхувай да правиш грешки. За това служат тези големи гуми.

— Ти не правиш грешки. — Радли прехапа език от старание да движи ръката си свободно като Мич.

— Разбира се, че правя. Това ми е петнадесетата гума тази година.

— Ти си най-добрият художник в целия свят! — Радли вдигна светналите си очи към него.

Трогнат и странно смутен, Мич разроши косата му.

— Може би един от първите двадесет, ала все пак благодаря. — Когато телефонът извъня, изпита необичайно разочарование. Сега почивните дни означаваха нещо различно — дни без Радли. За мъж, преживял целия си съзнателен живот без отговорности, бе някак отрезвяващо да осъзнае, че някаква отговорност му липсва. — Това трябва да е майка ти.

— Тя каза, че довечера може да отидем на кино, щото е петък. Може и ти да дойдеш с нас.

Мич изсумтя неопределено и вдигна слушалката.

— Здравей, Хестър.

— Мич, аз... Всичко наред ли е?

Нещо в тона ѝ го накара да смръщи вежди.

— Просто чудесно.

— Радли даде ли ти чека?

— Да. Извинявай, още не съм успял да го осребря.

Ако имаше нещо, за което Хестър не бе в настроение, то бе сарказмът.

— Е, благодаря. Би ли изпратил Радли горе?

— Няма проблеми. — Той се поколеба. — Тежък ден, а?

Тя притисна ръка към пулсиращото си слепоочие.

— Малко. Благодаря, Мич.

— Няма защо. — Той затвори, все още смръщен. Обърна се към Радли и направи опит да се усмихне: — Време е да пренасяш оборудването си, ефрейтор.

— Слушам, сър! — козирува му Радли. Междугалактическата армия, която бе оставил у Мич през седмицата, бе нахвърляна в раницата. След кратко търсене и двете му ръкавици бяха намерени и напъхани върху пластмасовите войници. Радли наблъска вътре и палтото и шапката си и коленичи да прегърне Тас. — Чао, Тас. — Кучето изръмжа за довиждане и потърка муцуна в рамото му. — Довиждане, Мич. — Той отиде до вратата и се поколеба: — Сигурно ще се видим в понеделник.

— Разбира се... Хей, може пък да се кача с теб. Да дам на майка ти пълен отчет.

— Добре! — Радли моментално засия. — Ключовете ти са в кухнята. Ще ти ги донеса. — Мич видя как вихрушката изфуча натам, после се върна. — Имам отличен по правопис. Като кажа на мама, тя ще е в добро настроение. Сигурно ще ни даде по една сода.

— Струва ми се добра сделка — отбеляза Мич и позволи на момчето да го задърпа навън.

Хестър чу ключовете на Радли в ключалката и остави торбичката с лед. Наведе се напред да се огледа в огледалото на банята, видя, че синината вече се оформя, и изруга. Бе се надявала да разкаже на момчето за инцидента, да го поукраси и да го направи да изглежда като шега, преди да се бяха проявили следите от битката. Глътна два аспирина и се помоли главоболието ѝ да премине.

— Мамо! Хей, мамо!

— Идвам, Рад. — Тя премигна от собствения си глас, нагласи си една усмивка и излезе да го посрещне. Като го видя, че си води гости, усмивката ѝ угасна.

— Мич дойде да докладва — започна Радли, докато смъкваше раницата си.

— Какво, по дяволите, ти се е случило? — Мич с два скока стигна до нея и улови лицето ѝ в длани. Очите му горяха от ярост. — Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. — Хвърли му един предупредителен поглед и се обърна към Радли. — Добре съм.

Радли се вторачи в нея и като видя синьо-черната подутина под окото ѝ, очите му се разшириха и долната му устна затрепери.

— Падна ли?

Искаше ѝ се да го излъже и да каже да, но никога не го бе лъгала.

— Не точно. — Насили се да се усмихне, ядосана, че ще има свидетел на нейните обяснения. — Май на спирката в метрото имаше един човек, който искаше моята чанта. Аз също си я исках.

— Нападнаха ли те? — Мич не бе сигурен дали да я наругае, или да я привлече към себе си и да провери колко бе пострадала. Дългият ѝ изпепеляващ поглед не му даде възможност да направи нито едното, нито другото.

— Нещо подобно. — Хестър сви рамене, за да покаже на Радли, че няма особено значение. — Боя се, че изобщо не беше толкова вълнуващо. Метрото беше претъпкано. Някой извика полиция, така че човекът се отказа от чантата ми и избяга.

Радли се вгледа по-внимателно. И преди бе виждал насинени очи. Ала никога не ги бе виждал на майка си.

— Той удари ли те?

— Не съвсем. Тази част беше нещо като инцидент. — Инцидент, който дяволски болеше. — Ние дърпахме чантата, лакътят му отскочи нагоре, а аз просто не се дръпнах достатъчно бързо.

— Глупаво — измърмори Мич достатъчно високо, за да бъде чуто.

— Ти удари ли го?

— Не, разбира се — отговори тя и с копнеж помисли за своята торбичка с лед. — Иди си прибери нещата, Рад.

— Но аз искам да разбера за...

— Веднага — прекъсна го майка му с тон, който използваше рядко и с голям ефект.

— Да, госпожо — смотолеви Радли и смъкна раницата от дивана. Хестър го изчака да влезе в стаята си.

— Искам да ти кажа, че не ми е приятно да се бъркаш.

— Още не си видяла какво значи да се бъркам. Какво, по дяволите, ти става? Как можеш да се биеш с крадец за една чанта? Ами ако имаше нож? — Дори от мисълта за това развинтеното му въображение заработи на пълни обороти.

— Нямаше нож. — Тя почувства как коленете ѝ започват да треперят. Реакцията бе избрала най-неподходящия момент да се прояви. — Освен това няма и чантата ми.

— Нито насинено око. За Бога, Хестър, можеше сериозно да пострадаш, а аз се съмнявам, че в чантата ти е имало нещо, което си е струвало. Кредитните карти могат да бъдат анулирани, пудрата или червилото възстановени.

— Предполагам, че ако някой искаше да ти вземе портфейла, ти щеше да му дадеш своята благословия.

— Това е различно.

— Как ли пък не!

Той спря да крачи достатъчно за дълго, за да я изгледа. Бе вирнала брадичка така, както бе виждал няколко пъти да прави Радли. Бе очаквал такава упоритост, ала трябваше да признае, че не бе очаквал истински гняв и че ѝ се възхищаваше. Но в момента не ставаше дума за това, напомни си Мич и погледът му отново се насочи към насинената скула.

— Да се разберем. Първо, не можеш сама да пътуваш в метрото.

Тя издаде някакъв звук, който можеше да означава смях.

— Сигурно се шегуваш.

Смешното бе, че той не можеше да си спомни някога да бе казвал нещо по-глупаво, и това още повече го ядоса.

— Вземи такси, по дяволите.

— Нямам намерение да вземам такси.

— Защо?

— Първо, защото би било глупаво и второ, не мога да си го позволя.

Мич измъкна чека от джоба си и го пхна в ръката ѝ.

— Сега можеш да си го позволиш, заедно с приличен бакшиш.

— Нямам никакво намерение да взема това. — Хестър му бутна обратно смачканата хартийка. — Нито да вземам такси, когато метрото е и евтино, и удобно. И имам още по-малко намерение да ти позволя да

раздухваш един дребен инцидент и да правиш от мухата слон. Не искам да тревожа Радли.

— Прекрасно, тогава вземи такси. Заради детето, ако не заради себе си. Помисли си какво би му било, ако сериозно беше пострадала.

Тя побледня, ала синината си оставаше тъмна.

— Нямам нужда нито ти, нито който и да било друг да ме поучава какво е добро за сина ми.

— Не, ти прекрасно се справяш с това. Гайките ти се развинтват, когато става дума за теб. — Той пхна ръце в джобовете си. — Добре, няма да вземеш такси. Поне обещавай, че следващия път, когато някоя отрепка реши, че му харесва цветът на чантата ти, няма да се правиш на Храбрата Сали.

Хестър изтупа ръкава на сакото си.

— Това да не е името на някоя от твоите героини?

— Може и да е. — Мич си каза да се успокои. Обикновено не се ядосваше, ала когато се случеше, можеше да кипне за секунди. — Слушай, Хестър, ти носиш ли в чантата си всичките си спестявания?

— Разбира се, че не.

— Семейното наследство?

— Не.

— Някакви микрофилми, жизненоважни за националната сигурност?

Тя демонстративно въздъхна и се отпусна на облегалката на фотьойла.

— Оставих ги в кабинета си. — Вдигна поглед към него и се нацупи. — Не ми се усмихвай така гадно.

— Извинявай — засмя се той.

— Просто имах много противен ден. — Без да се усеща, събу обувката си и започна да разтрива стъпалото. — Най-напред сутринта господин Роузън проведе акция по повишаване на ефективността. После имаше събрание на персонала, после онзи идиот, инспекторът по плащанията, който ми се сваляше.

— Какъв идиот, инспектор по плащанията?

— Няма значение. — Хестър уморено разтри слепоочието си. — Просто приеми, че нещата бяха тръгнали на зле и вече ми се прииска да откъсна главата на някого. И тогава онзи простак ми сграбчи

чантата и аз просто се взривих. Доволна съм, че няколко дни поне ще куца.

— Мехлем за душата ти, а?

— Да. — Като продължаваше да се цупи, тя докосна предпазливо окото си с върховете на пръстите.

Мич се приближи, наведе се към нея и огледа раната по-скоро с любопитство, отколкото със съчувствие.

— Ще имаш страхотна синина.

— Наистина ли? — Хестър отново я докосна. — Надявах се, че по-зле от това няма да стане.

— Не се надявай. Много ще си красива.

Тя си помисли как следващата седмица ще я оглеждат и как ще трябва да обяснява.

— Върховно.

— Боли ли?

— Да.

Преди да бе успяла да се отдръпне, той докосна с устни удареното.

— Опитай с лед.

— Вече помислих за това.

— Прибрах си нещата. — Радли стоеше в коридора и гледаше в обувките си. — Имах домашно, ама вече си го написах.

— Добре. Ела тук. — Радли се приближи, все още с наведен поглед. Хестър обви ръце около врата му и го стисна. — Извинявай.

— Няма нищо. Не исках да те ядосам.

— Ти не си ме ядосал. Ядоса ме господин Роузън, ядоса ме човекът, който искаше да ми вземе чантата, но не ти, бебчо.

— Мога да ти донеса мокра кърпа, както правиш ти, когато ме боли глава.

— Благодаря, ала мисля, че ми трябва една гореща вана и торбичка с лед. — Тя отново го прегърна, после си спомни: — О, тази вечер щяхме да излизаме, нали? Чийзбургери и кино.

— Можем вместо това да погледаме телевизия.

— Е, защо не видим как ще се чувствам след малко?

— Имам отличен на контролното по правопис.

— Моят герой! — засмя се Хестър.

— Знаеш ли, горещата вана е добра идея. Ледът също. — Мич вече правеше планове. — Защо не започнеш с това, докато аз ти взема за малко Рад?

— Но той току-що се върна вкъщи.

— Съвсем за малко. — Мич я хвана за ръката и я поведе към коридора. — Сложи във ваната малко пяна, страхотно повдига духа. Ние ще се върнем след половин час.

— Ама къде отивате?

— Просто трябва да свърша една дреболия. Рад може да ми прави компания, нали, Рад?

— Разбира се.

Идеята да полежи половин час във ваната бе прекалено изкушаваща.

— Нищо сладко, малко остава до вечерята.

— Добре, няма да ям сладко — обеща Мич и я напъха в банята, после сложи ръка на рамото на Радли и се върна с него в хола. — Готов ли си да тръгнеш на бойна задача, ефрейтор?

— Готов! — козирува със светнали очи Радли.

Съчетанието от торбичка с лед, гореща вана и аспирин се оказа успешно. Докато водата във ваната изстина, главоболието на Хестър се бе притъпило и се понасяше. Сигурно трябваше да е благодарна на Мич, задето ѝ даде няколко минути за самата нея, призна тя, докато си обуваше джинсите. Заедно с по-голямата част от болката, в горещата вода се бе оттекла и немоцта ѝ. Всъщност, когато се вгледа в насиненото си око, изпита истинска гордост. Мич се оказа прав, пяната повдигаше духа.

Хестър прокара четка през косите си и помисли колко разочарован би бил Радли, ако тя отменеше посещението на кино. Със или без горещата вана, последното нещо, което ѝ се правеше, бе да излезе на студа и да седне в претъпкания салон. Може би една сутрешна прожекция утре би го удовлетвори. Това би означавало малко да си преустрои графика, ала мисълта за една спокойна вечер у дома след цялата напрегната седмица би направила по-приемлива мисълта за прането след вечеря.

И каква седмица, помисли Хестър. Роузън бе тиранин, а инспекторът по плащанията досадник. През последните пет дни бе отделила за усмиряване на единия и обезсърчаване на другия почти толкова време, колкото за обработването на кредитите. Не се страхуваше от работа, но не приемаше да се държи сметка за всяка минута от времето ѝ. Не бе нищо лично, тя бе открила това още през първите осем часа. Роузън се държеше също толкова арогантно и придиричиво към всички останали.

И този глупак Къмингс. Хестър изхвърли от главата си мисълта за прекалено любвеобилния чиновник и приседна на ръба на леглото. Бе издържала първите две седмици, нали? Докосна предпазливо скулата си. Ето, имаше и белези, които го доказваха. Сега щеше да ѝ е по-лесно. Нямахте да трябва да се запознава с всичките тези нови хора. Най-голямото облекчение бе, че нямаше да трябва да се безпокои за Радли.

Никога не би признала пред никого, ала всеки ден от тази седмица бе очаквала Мич да ѝ се обади, за да ѝ каже, че Радли му създава прекалено много проблеми, че е размислил, че му е омръзнало да прекарва следобедите си с едно деветгодишно момче. Но фактът бе, че всеки следобед, когато се качваше горе, момчето бе пълно с истории за Мич и Тас и какво са правили.

Мич му бе показал поредица от скици за големия юбилеен брой. Бяха завели Тас в парка. Бяха гледали на видеото оригиналната, неорязана, абсолютно класическа версия на „Кинг Конг“. Мич му бе показал колекцията си от комикси, включваща първите броеве на „Супермен“ и „Истории от криптата“, които, както ѝ бе обяснено, всички знаеха, че са безценни. А знаеше ли тя, че Мич има оригинален, ама съвсем истински декодер за „Капитан Полунощ“? Страхотно!

Хестър завъртя очи и премигна, защото движението ѝ напомни за синината. Този мъж може и да бе странен, реши тя, ала определено правеше Радли щастлив. Нещата щяха да са прекрасни, стига да го приемаше като приятел на сина ѝ и да забравеше за неочакваната и необяснима връзка между тях миналата седмица.

Хестър предпочиташе да мисли за това като за връзка, вместо като за някое от определенията, които Мич бе дал. Привличане, биотокове, страст. Не, никоя от тези думи не ѝ харесваше, нито

мълниеносната ѝ и несдържана реакция към него. Тя знаеше какво бе почувствала. Хестър бе прекалено честна, за да отрече, че за един луд момент ѝ бе приятно да бъде прегръщана, целувана и желана. Това не бе нещо, от което трябваше да се срамува. Една жена, която е била сама толкова дълго, колкото нея, не можеше да не изпитва някакво привличане към един хубав мъж.

Защо тогава не чувстваше никакво такова привличане към Къмингс?

Не си отговаряй на този въпрос, предупреди се тя. Понякога е по-добре човек да не се задълбава прекалено, ако не иска да знае.

Трябваше да помисли за вечерята, реши Хестър. Горкият Радли тази вечер трябваше да се задоволи със супа и сандвич, вместо с любимия си чийзбургер.

Чу, че входната врата се отваря, и с въздишка стана.

— Мамо! Мамо, ела да видиш изненадата.

Тя се постара да се усмихне, макар да не бе сигурна, че за днес можеше да понесе още една изненада.

— Рад, благодари ли на Мич за... О-о... — Той се бе върнал, видя Хестър и машинално оправи пуловера си. Двамата стояха на вратата с еднакви усмивки. Рад носеше два хартиени плика, а Мич крепеше нещо, което подозрително приличаше на магнетофон с висящи кабели.

— Какво е всичко това?

— Вечеря и двусериен филм — съобщи Мич. — Рад каза, че обичаш шоколадов шейк.

— Да, обичам. — Най-после долови аромата. Подуши и погледна към пликовете на Радли. — Чийзбургери?

— Да, и пържени картофи. Мич каза, че можем да вземем двойни порции. Изведохме Тас на разходка. Той яде неговата порция долу.

— Има отвратителни маниери на масата. — Мич занесе нещото до телевизора на Хестър.

— А аз помогнах на Мич да откачи видеото. Взехме „Похитителите на изгубения кивот“.

— Рад каза, че обичаш мюзикли.

— Ами да, аз...

— Взехме и един от тях. — Рад остави торбите и седна с Мич на пода. — Мич казва, че бил смешен, та сигурно няма да е лош. — Той

опря ръка на бедрото на Мич и се наведе напред да го види как ще свърже видеото.

— „Пея под дъжда“. — Мич подаде на Радли един кабел и се отдръпна да го остави той да го свърже.

— Наистина ли?

Той не успя да скрие усмивката си. Понякога Хестър приличаше на истинско дете.

— Да. Как е окото?

— О, по-добре е. — Тя не се сдържа и се приближи да гледа. Колко странно ѝ бе да вижда как малките ръце на сина ѝ работят редом с мъжки ръце.

— Няма много място, обаче видеото тъкмо влиза под твоя телевизор. — Мич бързо стисна рамото на Радли и стана. — Живописно. — Хвана я за брадичката и обърна лицето ѝ да огледа окото. — Ние с Рад решихме, че изглеждаш малко изморена, затова е по-добре да донесем киното при теб.

— Изморена бях. — Хестър за секунда докосна ръката му. — Благодаря ти.

— Няма защо. — Той се зачуди каква би била нейната и на Радли реакция, ако в момента я целунеше. Тя вероятно видя въпроса в очите му, защото бързо се отдръпна.

— Е, по-добре да донеса чинии, за да не изстине храната.

— Имаме много салфетки. — Мич посочи към дивана. — Седни, докато аз и моят асистент приключим.

— Готово! — Зачервен от успеха си, Радли изпъзля на четири крака. — Всичко е свързано.

Мич се наведе да провери.

— Ти си истински техник, ефрейтор.

— Първо ще гледаме „Похитителите“, нали?

— Така се бяхме разбрали. — Мич му връчи касетата. — Ти отговаряш.

— Изглежда трябва отново да ти благодаря — обади се Хестър, когато той седна до нея на дивана.

— За какво? Реших да се самопоканя тази вечер при вас. — Измъкна от торбата един сандвич. — Това е и по-евтино.

— Повечето мъже не биха предпочели да прекарат петъчната вечер с едно малко момче.

— Защо не? — Мич отхапа голяма хапка, преглътна и продължи: — Предполагам, че няма да изяде и половината си пържени картофи, а аз ще му ги доям.

Радли скочи на дивана между тях, въздъхна доволно съвсем като възрастен и се сгуши.

— Това е по-добре, отколкото да излезем. Много по-добре.

Бе прав, помисли тя, като се отпусна и си позволи да се вживее в приключенията на Индиана Джоунс. Имаше време, когато вярваше, че животът може да бъде толкова вълнуващ и романтичен. Обстоятелствата я бяха принудили да се откаже от тези неща, но така и не бе загубила любовта си към фантазията на филмите. Можеше за два часа да забрави реалността и свързаното с нея напрежение и отново да бъде невинна.

Радли, със светнали очи и пълен с енергия, смени касетата. Хестър не се съмняваше, че сънищата му тази нощ ще бъдат пълни с изгубени богатства и героични дела. Сгушен в нея, той се смееше на глупостите на Доналд О'Конър, ала започна да клюма скоро след чудесния танц на Джийн Кели под дъжда.

— Невероятно, нали? — прошепна Мич. Радли се бе преместил и главата му лежеше върху гърдите на Мич.

— Абсолютно. Този филм никога не ми омръзва. Когато бях малка, го гледахме всеки път, когато го даваха по телевизията. Баща ми беше голям киноманиак. Можеш да му споменеш почти всеки филм и той ще ти каже кой е играл в него. Но най-голямата му любов винаги е бил мюзикълът.

Мич отново се умълча. Много малко бе достатъчно, за да се разбере какво чувства един човек към друг човек — леко трепване на гласа, смекчаване на погледа. В семейството на Хестър са били близки, а той винаги бе съжалявал, че в неговото не са били. Баща му никога не бе споделял любовта на Мич към фантазиите или филмите, както и той никога не бе споделял предаността на баща си към бизнеса. Макар че никога не се бе смятал за самотно дете — въображението му бе достатъчна компания — винаги му бе липсвала топлотата и привързаността, която толкова ясно се чувстваше в гласа на Хестър, докато говореше за баща си.

Когато се завъртя списъкът с имената на актьорите, той се обърна към нея:

— Твоите родители в града ли живеят?

— Тук ли? О, не. — Тя се засмя, като си представи как родителите ѝ биха се справяли с живота в Ню Йорк. — Не, аз съм израснала в Рочестър, ала родителите ми почти преди десет години се пренесоха в Сънбелт, Форт Уърт. Баща ми още работи в банка, а майка ми е продавачка на половин ден в книжарница. Ние всички се изненадахме, когато тя тръгна на работа. Сигурно сме мислели, че не може да прави нищо друго, освен да пече курабийки и да сгъва чаршафи.

— Колко сте вие?

Екранът потъмня и Хестър въздъхна. Наистина не можеше да си спомни кога бе прекарвала по-приятна вечер.

— Имам брат и сестра. Аз съм най-голямата. Люк е в Рочестър с жена си и чакат дете, а Джулия е в Атланта. Тя е дисководещ.

— Без майтап?

— „Събуди се, Атланта, часът е шест сутринта и е време за три хита нонстоп.“ — Хестър се засмя, като си помисли за сестра си. — Всичко бих дала, за да заведе Рад на гости при нея.

— Липсват ли ти?

— Просто ми е мъчно, като си помисля колко сме се пръснали. Знам колко хубаво би било за Рад, ако имаше повече роднини наблизо.

— А за теб?

Тя го погледна, изненадана колко естествено изглеждаше Радли, задрямал на рамото му.

— Аз имам Рад.

— И това ти е достатъчно?

— Повече от достатъчно. — Хестър се усмихна и се изправи. — И като говорим за Рад, по-добре да го отнеса в леглото.

Мич вдигна момчето на ръце.

— Аз ще го занеса.

— О, няма нужда. Аз непрекъснато го правя.

— Вече съм го взел. — Радли сгуши лице във врата му. Какво изненадващо чувство, помисли Мич развълнувано. — Само ми покажи къде.

Като си каза, че е глупаво да се чувства странно, тя го поведе към спалнята на Радли. Подредбата бе издържана напълно в негов стил, което означаваше, че върху смачканите чаршафи бе хвърлена покривка

с мотив от „Звездни войни“. Мич едва не стъпи върху малък робот и изпокъсано парцалено куче. На нощното шкафче гореше лампа, защото въпреки всичката храброст на Радли, той бе още малко подозрителен на тема какво може да има или да няма в гардероба.

Мич го остави на леглото и започна да помага на Хестър да му сваля гуменките.

— Няма нужда да се мъчиш. — Хестър развърза възела на връзките с ловкост, придобита след дълъг опит.

— Не се мъча. Той с пижама ли спи? — Мич вече му смъкваше джинсите. Тя тихо отиде до раклата и измъкна любимата пижама на Радли, с щампа на Командира Зарк отпред. — Добър вкус — отбеляза Мич. — Винаги ме е било яд, че няма моя размер.

Смехът отново я отпусна. Хестър нахлузи горнището през главата на Радли, докато Мич му обуваше долнището.

— Спи като къпан.

— Знам. Винаги така спи. Дори като бебе рядко се будеше през нощта. — По навик взе от пода парцаленото куче, пхна го до него и го целуна по бузата. — Не споменавай за Фидо — прошепна предупредително. — Радли малко се срамува, че още спи с него.

— Нищо не съм видял. — Мич се поддаде на желанието си и погали момчето по косата. — Много е необикновен, нали?

— Да.

— Ти също. — Обърна се и сега докосна нейните коси. — Не се дърпай, Хестър — прошепна той, когато тя откъсна поглед от очите му. — Най-добрият начин да приемеш един комплимент е да кажеш благодаря. Пробвай.

Тя се насили да го погледне, смутена повече от реакцията си към него, отколкото от думите му.

— Благодаря.

— Добро начало. Хайде сега да опитаме отново. — Обви ръце около нея. — Почти от една седмица мисля да те целуна.

— Мич, аз...

— Забрави ли какво трябва да кажеш? — Хестър вдигна ръце към раменете му да го отблъсне. Но очите й... Много повече му харесваше това, което бе изписано в тях. — И това беше комплимент. Нямам навика да мисля за жена, която прави всичко възможно да ме избягва.

— Не те избягвам. Не точно.

— Няма значение, сигурно е защото нямаш доверие на себе си, когато си край мен.

Това я накара отново да го погледне в очите.

— Имаш изненадващо самочувствие.

— Благодаря. Да опитаме тогава по друг начин. — Докато говореше, той движеше ръката си нагоре-надолу по гърба ѝ и разпалваше горещи искри. — Целуни ме отново и ако не започнат пак да падат бомби, ще реша, че не съм бил прав.

— Не. — Ала не намираше сили да го отдръпне. — Радли...

— Спи като къпан, нали помниш. — Мич докосна с устни подутината под окото ѝ, много внимателно. — А дори и да се събуди, не мисля, че като види как целувам майка му, после ще сънува кошмари.

Тя понечи да каже нещо, но думите се превърнаха само във въздишка, защото устните му срещнаха нейните. Този път той бе търпелив, дори нежен... И въпреки това бомбите започнаха да падат. Би могла да се закълне, че подът под краката ѝ се разтресе, и впи пръсти в раменете му.

Бе невероятно. Невъзможно. Ала страстта се появи, мълниеносна, възпламеняваща. Никога по-рано не бе изпитвала толкова силна страст, към никого. Някога, когато бе много млада, бе усетила каква може да бъде истинската, зряла страст. И после свърши. Хестър бе повярвала, че както и много други неща, такава страст е само временна. Но тази... Тази сякаш щеше да трае вечно.

Мич мислеше, че знае всичко за жените. Хестър му доказваше, че не е прав. Още докато усещаше как се спуска в този топъл, мек тунел от желание, той си напомняше да не се движи прекалено бързо и да не взема прекалено много. В нея имаше ураган, който, както вече бе разбрал, много, много дълго е бил овладяван и потискан. Първия път, когато я прегърна, разбра, че именно той ще трябва да го освободи. Ала бавно. Внимателно. Независимо дали го знаеше, или не, тя бе уязвима като детето, което спеше до тях.

После ръцете ѝ се озоваха в косата му и го привлякоха по-близо. За един луд миг Мич я притисна силно към себе си, за да вкусят и двамата това, което би могло да бъде.

— Бомби, Хестър. — Описа с език ухото ѝ и тя потрепери. — Градът е в пламъци.

Хестър му вярваше. Когато горещите му устни бяха върху нейните, тя му вярваше.

— Трябва да помисля.

— Да, може би. — Но отново я целуна. — Може би и двамата трябва да помислим. — Плъзна ръце по тялото ѝ с едно дълго, собственическо движение. — Ала имам чувството, че ще стигнем до един и същ отговор.

Хестър се отдръпна, напълно разтърсена. И стъпи върху робота. Трясъкът не проникна в сънищата на Радли.

— Знаеш ли, всеки път, като те целуна, ти се спъваш в нещо. — Трябваше или веднага да си тръгне, или изобщо да не си тръгва. — По-късно ще мина да взема видеото.

Тя кимна с въздишка на облекчение. Бе се страхувала, че ще поиска да спи с нея и изобщо не бе сигурна какъв би бил нейният отговор.

— Благодаря ти за всичко.

— Добре, учиш се. — Прокара пръст по бузата ѝ. — Грижи се за окото.

Малодушно или не, Хестър остана до леглото на Радли, докато не чу да се затваря входната врата. После се наведе и сложи ръка на рамото на спящия си син.

— Ох, Радли, в какво се забърках!

ПЕТА ГЛАВА

Когато телефонът иззвъня в седем и двадесет и пет, Мич бе заровил глава под възглавницата. Нямахше да му обърне внимание, но Тас се претърколи, навря муцуна в лицето му и започна да му мърмори в ухото. Мич изруга, смушка кучето, после грабна слушалката и я пъхна под възглавницата.

— Какво?

От другата страна на жицата Хестър прехапа устни.

— Мич, Хестър се обажда.

— Е, и?

— Май те събудих.

— Точно така.

Бе болезнено ясно, че Мич Демпси не е ранобудник.

— Извинявай. Знам, че е рано.

— Това ли се обаждаш да ми кажеш?

— Не... Предполагам, че още не си погледнал през прозореца.

— Скъпа, още не съм погледнал през очите си.

— Вали сняг. Вече е натрупало около двадесет сантиметра и не се очаква да спре до обед. Очакват тридесет до четиридесет сантиметра.

— Кой го очакват?

Тя премести слушалката в другата си ръка. Косата ѝ още бе влажна от душа и бе успяла да глътне само една чашка кафе.

— Националната метеорологична служба.

— Е, благодаря ти за бюлетина.

— Мич! Не затваряй.

Той въздъхна дълбоко и се отдръпна от мокрия нос на Тас.

— Още новини ли има?

— Училищата са затворени.

— Леле мале!

Хестър се изкушаваше, много се изкушаваше да затвори. Проблемът бе, че имаше нужда от него.

— Много ми е неприятно да те моля, ала не съм сигурна, че ще успея да заведе Радли чак до госпожа Коен. Бих си взела отпуск, но за целия ден имам насрочени срещи. Ще се опитам да ги разместя и да свърша по-рано, обаче...

— Прати го долу.

Тя се поколеба само за миг.

— Сигурен ли си?

— Искаше да кажа не ли?

— Не искам да ти обърквам плановете.

— Имаш ли малко горещо кафе?

— Ами да, аз...

— Прати и него.

Хестър изгледа слушалката, след като бе щракнала в ухото ѝ, и се опита да си напомни, че трябва да бъде благодарна.

Радли не можеше да е по-доволен. Той изведе Тас на сутрешната му разходка, хвърля снежни топки, които кучето по принцип отказваше да гони, и се търкаля по дебелия сняг, докато целият побеля.

Тъй като асортиментът от продукти на Мич не стигаше до горещ шоколад, Радли нападна запасите на майка си, после прекара останалата част от преди обедата, щастливо потънал в комиксите на Мич и със собствените си рисунки.

Що се отнася до Мич, компанията му бе по-скоро приятна, отколкото разсейваща. Момчето се бе проснало на пода в кабинета му и между четенето и рисуването бърбореше за всичко, което му дойдеше наум. Тъй като говореше или на Мич, или на Тас и изглежда му бе все едно дали ще получи отговор или не, това устройваше всички.

Към обед снегът намаля и разби на пух и прах мечтите на Радли за още един ден ваканция. По мълчаливо споразумение Мич стана от чертожната си дъска.

— Обичаш ли царевични питки с месо?

— Да, знаеш ли как се правят?

— Ами! Обаче знам как се купуват. Вземи си палтото, ефрейтор, имаме задачи.

Радли се мъчеше с обувките си, когато Мич излезе с три тубуса.

— Трябва да минем покрай офиса да оставим това.

Радли зяпна.

— Искаш да кажеш, мястото, където правят комиксите?

— А-ха. — Мич навлече палтото си. — Ако не ти се ходи, сигурно мога да отида и утре.

— Не, ходи ми се! — Момчето скочи и го задърпа за ръкава. — Можем ли да отидем днес? Нищо няма да пипам, обещавам. И ще пазя тишина.

— Как можеш да задаваш въпроси, ако пазиш тишина? — Той вдигна яката на палтото му. — Вземи Тас, а?

Винаги бе трудно и обикновено скъпо да се намери шофьор на такси, който не би имал нищо против седемдесет и петкилограмово куче като пътник. Ала когато се настанеше в колата, Тас сядаше до прозореца и навъсено гледаше как покрай него минава Ню Йорк.

— Голяма каша, нали? — Шофьорът на таксито се усмихна в огледалото за задно виждане, доволен от бакшиша, който Мич му бе дал предварително. — Аз не обичам снега, ама децата го обичат. — Подсвирна беззвучно, припявайки на джаза, който се лееше от радиото. — Ваш'то момче сигурно хич не се оплаква, дето няма да ходи на училище. Разбира се, че не, господине — продължи човекът, на който явно не му трябваше отговор. — Едно дете най обича някой ден да не ходи на училище. Дори на работа при татко ти е по-добре от училището, нали, момче? — Шофьорът се засмя и спря. Снегът вече бе станал почти сив. — Ето, стигнахме. Хубаво куче. — Върна на Мич рестото и продължи да си подсвирква, докато те излизаха.

— Той помисли, че си ми баща — промърмори Радли, докато вървяха по тротоара.

— А-ха. — Мич понечи да сложи ръка на рамото му, после се отказа. — Това притеснява ли те?

Момчето вдигна очи, за пръв път срамежливо.

— Не. А теб?

Мич се наведе към него.

— Е, може би нямаше, ако не беше толкова грозен.

Рад се засмя и го хвана за ръка. Вече бе започнал да си фантазира за Мич като за баща. Бе го правил веднъж и преди, с учителя си във втори клас, но господин Стратъм изобщо не беше толкова готин като Мич.

— Тук ли е? — Спря се, когато Мич се насочи към висока изподраскана стена.

— Тук е.

Радли се бореше с разочарованието си. Бе си представял, че поне ще се развява знамето на Пърт или Рагамънд. Мич, който прекрасно го разбираше, го поведе навътре.

Във фоайето имаше пазач, който вдигна ръка за поздрав и продължи да яде сандвича си с пастърма. Мич отвърна на поздрава и отвори железната врата на асансьора.

— Страхотен е — реши Радли.

— Страхотен е, когато работи. — Мич натисна бутона за петия етаж, където се помещаваше редакцията. — Да се надяваме на най-доброто.

— Чупил ли се е някога? — Във въпроса прозвучаха едновременно и тревога, и надежда.

— Не, ала обича да вдига стачки. — Кабината потрепери и спря на петия етаж. Мич отвори вратата и сложи ръка на главата на Радли. — Добре дошъл в лудницата.

Наистина бе лудница. Радли, обзет от благоговение, забрави разочарованието си от външния вид. Имаше нещо като приемна. Във всеки случай, имаше едно бюро и купчина телефони, управлявани от измъчена на вид чернокожа жена с блуза с щампа на Принцеса Лийла. Стените наоколо бяха облепени с плакати с най-популярните герои на „Юнивърсъл“ — Човекът скорпион, Кадифената шпага, смъртоносният Черната пеперуда и, разбира се, Командира Зарк.

— Как върви, Лу?

— Не питай. — Тя натисна бутон на един телефон. — Питам те, аз ли съм виновна, че от кулинарния магазин не искат да доставят неговия сандвич с говеждо?

— Ако му оправя настроението, ще ми изровиш ли някои мостри? — „Юнивърсъл комикс“, моля, почакайте. — Жената натисна друг бутон. — Ако му оправяш настроението, получаващ първородния ми син.

— Само няколко мостри, Лу. Сложи си каската, ефрейтор. Може да стане опасно. — Мич поведе Радли по къс коридор в голямо, ярко осветено помещение, където кипеше дейност. То се състоеше от серия от прегради с високо ниво на шума и с вид на хаос. На дъската за

съобщения бяха забодени скици, груби бележки и някоя и друга снимка. В ъгъла имаше пирамида от празни тенекиени кутийки от сода. Някой хвърляше по нея хартиени топчета.

— Скорпионът никога с никой не се е съюзявал. Какви са мотивите му да се свърже със Световния съд?

Една жена с моливи, стърчащи под опасни ъгли от буйната ѝ червена коса, се размърда на стола си. Очите ѝ, и без това големи, бяха подчертани от пластове молив и туш.

— Виж сега, нека разсъждаваме реално. Той не може сам да спаси водните запаси на света. Трябва му някой като Атлантис.

Срещу нея седеше мъж, който ядеше огромна салата от туршия.

— Те се мразят. Откак се сблъскаха над Триъгълната афера.

— Точно там е работата, глупчо. Те ще трябва да изоставят личните си чувства заради доброто на човечеството. Това е поуката. — Жената погледна настрани и видя Мич. — Хей, господин Смърт е отровил водните запаси на света. Скорпион е намерил противоотрова. Как ще я разпространи?

— Изглежда, че ще е по-добре да се съюзи с Атлантис — отговори Мич. — Ти какво мислиш, Радли?

За момент Радли си глътна езика, после пое дълбоко въздух и думите сами изригнаха:

— Мисля, че ще са страхотен отбор, щото винаги ще се борят и ще се опитват да си показват кой е по-по-най.

— Съгласна съм с теб. — Червенокосата му протегна ръка. — Аз съм М. Дж. Джоунс.

— У-ха, наистина ли? — Той не бе сигурен дали бе по-впечатлен, че се запознава с М. Дж., или от факта, че това бе жена. Мич не виждаше смисъл да му обяснява, че бе една от малкото в професията.

— А онзи намръщеният там е Роб Майърс. Да те пази ли си го довел, Мич? — попита тя, без да оставя на Роб време да си преглътне туршията. Бяха женени от шест години и очевидно ѝ бе приятно да го поставя в неловко положение.

— Трябва ли ми някой да ме пази?

— Ако в тези тубуси нямаш нещо страхотно, бих те посъветвала да се измъкваш, докато не е късно. — Избута настрани купчина предварителни скици. — Малоуни току-що напусна, избяга в „Пет звезди“.

— Без майтап?

— Скинър цяла сутрин мърмори за предатели. И снегът не му оправя настроението. Та ако бях на твое място... О-па, късно е. — С уважение към плъховете, които напускат корабите с тиранични капитани, М. Дж. се обърна и потъна в дълбока дискусия със своя съпруг.

— Демпси, трябваше да си тук преди два часа.

Мич се усмихна подмазвачески на редактора.

— Будилникът ми не иззвъня. Това е Радли Уолис, мой приятел. Рад, запознай се с Рич Скинър.

Радли зяпна. Скинър изглеждаше точно като Ханк Уилър, набития и надменен шеф на Джо Дейвис — Мухата. По-късно Мич щеше да му каже, че приликата не е случайна. Радли прехвърли каишката на Тас в другата си ръка.

— Приятно ми е, господин Скинър. Много ми харесват вашите комикси. Те са много по-добри, отколкото на „Пет звезди“. Аз почти никога не си купувам „Пет звезди“, защото историите не са хубави.

— Правилно. — Скинър прокара ръка през оредяващата си коса. — Правилно — повтори по-убедено. — Не си хаби дневните за „Пет звезди“, момче.

— Няма, господине.

— Мич, нали знаеш, че не бива да водиш тук този помияр.

— Знаеш колко те обича Тас. — Като по команда Тас вдигна глава и започна да вие.

Скинър понечи да изругае, после си спомни за момчето.

— Имаш ли нещо в тези тубуси, или си дошъл просто да разведриш мрачния ми ден?

— Защо не погледнеш сам?

Като мърмореше, Скинър взе тубусите и излезе. Мич тръгна след него, но Радли го дръпна за рамото.

— Наистина ли е бесен?

— Разбира се. Той обича да бъде бесен.

— Ще ти се развика ли, както Ханк Уилър вика на Мухата?

— Може би.

Радли преглътна и хвана ръката му.

— Добре.

Развеселен, Мич го заведе в кабинета на Скинър, където венецианските щори бяха плътно затворени, за да скрият всякакъв изглед към снега. Скинър извади съдържанието на първия тубус и разгъна листите върху вече претрупаното си бюро. Не седна, а се надвеси над тях, докато Тас се стовари на линолеума и заспа.

— Не е лошо — оповести Скинър, след като бе огледал серията скици. — Не е много лошо. Този нов персонаж, Мириам, имаш ли планове да я разработваш?

— Бих искал. Мисля, че е време сърцето на Зарк да се насочи в друга посока. Той обича жена си, ала тя е неговият най-голям враг. Сега среща Мириам и се разкъсва, защото има чувства и към нея.

— Зарк никога няма почивка.

— Аз мисля, че той е най-добрият! — обади се Радли, забравил, че щеше да мълчи.

Скинър вдигна рошавите си вежди и внимателно се вгледа в него.

— Не мислиш ли, че прекалява с чувството си за чест и дълг?

— Не. — Радли не бе сигурен дали изпитва облекчение, или разочарование, че Скинър няма да се развива. — Човек винаги знае, че Зарк ще направи каквото трябва. Той няма никакви суперсили и така нататък, обаче наистина си го бива.

Скинър кимна, приел мнението му.

— Ще опитаме твоята Мириам, Мич, и ще видим как ще реагира читателят. — Нави отново листите. — Това е първият път, когато си спомням да си готов много преди крайния срок.

— Това е защото сега си имам помощник. — Мич сложи ръка на рамото на Радли.

— Добра работа, момче. Защо не разведеш наоколо твоя помощник?

Седмици щяха да минат, преди Радли да спре да разказва за часа, прекаран в „Юнивърсъл комикс“. Когато си тръгнаха оттам, той носеше торба, пълна с моливи с емблемата на „Юнивърсъл“, чаша с картинка на Лудата Матилда, отмъкната от нечия лавица, пет-шест отхвърлени скици и купчина комикси, току-що излезли изпод пресата.

— Това беше най-хубавият ден в целия ми живот! — заяви Радли, като танцуваше по заснежения тротоар. — Само чакай да покажа на мама. Тя няма да повярва.

Колкото и да бе странно, самият Мич също мислеше за Хестър. Той ускори крачка да настигне Радли.

— Защо да не минем покрай нея?

— Добре. — Радли отново го хвана за ръка. — Макар че банката изобщо не е толкова готина, колкото твоята работа. Не им дават да пускат радио и да си викат. Обаче имат мазе, дето пазят много пари, милиони долари, и навсякъде имат камери, за да виждат дали някой не се опитва да ги открадне. Мама никога не е работила в банка, дето да са я ограбвали.

Това, последното, прозвуча извинително и Мич се засмя.

— Не можем всички да сме идеални. — Потърка корема си. Поне от два часа не бе слагал нищо в него. — Първо да вземем царевичните питки.

Между строгите и незаплашвани от нищо стени на „Нешънъл тръст“ Хестър се занимаваше с купчина документи. Обичаше тази част от своята работа, нейната организирана монотонност. В нея го имаше и предизвикателството да се ориентираш във фактите и цифрите и да ги превърнеш в недвижимо имущество, автомобили, бизнес оборудване или образователни фондове. Нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие, отколкото да може да подпечата един кредит със своето съгласие.

Бе ѝ се наложило да се научи да не е мекушава. Понякога фактите и цифрите ти казваха да кажеш не, колкото и честен да бе кандидатът. Част от работата ѝ бе да диктува любезни и възпитани писма с откази. Може и да не ѝ харесваше, но тя поемаше тази отговорност, както от време на време приемаше и по някое гневно позвъняване от получател на отказ.

В момента си бе откраднала половин час с чашка кафе и една кифла, което щеше да е нейният обед, за да оформи папките с документи за три кредита, които искаше да бъдат одобрени от борда на заседанието следващия ден. След петнадесет минути имаше друга среща. За тези петнадесет минути, ако не я прекъсваша, можеше да свърши. Не ѝ стана особено приятно, когато секретарката ѝ позвъни:

— Да, Кей?

— Един младеж иска да се срещне с вас, госпожо Уолис.

— Срещата му е след петнадесет минути. Ще трябва да почака.

— Не, това не е господин Грийнбърг. И мисля, че не е дошъл да иска кредит. За кредит ли идваш, сладурче? Хестър чу познатия смях и се втурна към вратата.

— Рад? Всичко наред ли е... О!

Той не бе сам. Тя осъзна, че е било глупаво да си помисли, че би дошъл сам. С него бяха Мич и огромното куче с печални очи.

— Току-що ядохме царевични питки.

Хестър погледна остатъка от кетчуп на брадичката му.

— Виждам. — Наведе се да го прегърне и вдигна очи към Мич.
— Всичко наред ли е?

— Разбира се. Просто бяхме излезли да свършим една работа и решихме да се отбием. — Огледа я внимателно. Тя почти бе скрила живописната синина с пудра, прозираше само леко жълто и бледомораво. — Окото изглежда по-добре.

— Изглежда съм прескочила трапа.

— Това ли е твоят кабинет? — Без да чака покана, той пъкна глава вътре. — Господи, колко потискащо. Може би Радли ще ти даде някой от неговите плакати.

— Можеш да вземеш — съгласи се веднага Радли. — Имам цяла купчина, след като Мич ме заведе в „Юнивърсъл“. Леле, мамо, трябва да го видиш. Запознах се с М. Дж. Джоунс и Рич Скинър и видях тази стая, дето държат милиони комикси. Виж какво имам. — Протегна ѝ плика. — Все за мен. Казаха, че мога да си го взема.

Първото ѝ чувство бе за притеснение. Изглежда, задълженията ѝ към Мич растяха с всеки изминал ден. После видя грейналото лице на Радли.

— Май е била страхотна сутрин, а?

— Най-страхотната!

— Тревога — прошепна Кей. — Роузън в три часа.

Мич нямаше нужда от думи, за да разбере, че Роузън бе сила, с която трябваше да се съобразява. Той видя как лицето на Хестър моментално се изопна и тя прокара ръка по косите си, за да се увери, че са в ред.

— Добър ден, госпожо Уолис. — Господин Роузън изглежда многозначително кучето, което душеше обувката му.

— Може би сте забравили, че в банката не е разрешено да се водят животни.

— Не, господине. Синът ми просто...

— Вашият син? — Роузън кимна отсечено на Радли. — Приятно ми е, млади човече. Госпожо Уолис, сигурен съм, помните, че правилата на банката не допускат лични посещения в работно време.

— Госпожо Уолис, ще оставя тези документи на бюрото ви за подпис, след като обедната ви почивка свърши. — Кей важно остави някакви формуляри и намигна на Радли.

— Благодаря, Кей.

Роузън се прокашля. Не можеше да възразява срещу обедната почивка, ала бе негово задължение да се занимава с другите нарушения на правилника.

— Това животно...

Тас реши, че тонът му е смущаващ, мушна нос в коляното на Радли и застана.

— Той е мой. — Мич пристъпи напред с протегнатата ръка и чаровна усмивка. Хестър успя да помисли, че с този вид би могъл да продаде и тресавищата на Флорида.

— Мичъл Демпси Втори. Ние с Хестър сме добри приятели, много добри приятели. Тя толкова ми е говорила за вас и за вашата банка. — Сърдечно раздруса ръката на Роузън. — Моето семейство има няколко банкови сметки в Ню Йорк. Хестър ме убеди да използвам влиянието си, за да ги накарам да ги прехвърлят в „Нешънъл тръст“. Може би сте запознати с някои от компаниите на семейството. „Триоптик“, „Ди енд Ейч кемикълс“, „Демпси пейпъруъркс“?

— Разбира се, разбира се. — Отпуснатата длан на Роузън се стегна върху ръката му. — За мен е удоволствие да се запозная с вас, истинско удоволствие.

— Хестър ме убеди да дойда и лично да видя колко ефикасно работи „Нешънъл тръст“. — Определено го бе усетил, помисли Хестър. В мозъчето на Роузън вече скачаха долари. — Впечатлен съм. Разбира се, можех да го приема на вяра. — Стисна интимно схванатото ѝ рамо. — Тя е просто факир във финансовите дела. Казвам ви, баща ми на секундата би я грабнал като корпоративен консултант. Щастливи сте, че я имате.

— Госпожа Уолис е между нашите най-високо ценени служители.

— Радвам се да го чуя. Когато говоря с баща ми, ще трябва да му изтъкна предимствата на „Нешънъл тръст“.

— С удоволствие бих ви развел лично из банката. Сигурен съм, че бихте искали да видите изпълнителните служби.

— Нищо не бих искал повече, но съм малко притеснен с времето. — И дни да имаше пред себе си, не би прекарал и една минута от тях в обиколка из задушните ъгли на банката. — Защо не подготвите една оферта, която да мога да представя на следващото заседание на борда?

— С удоволствие. — Лицето на Роузън грееше от радост. За тесногърдия управител би било огромен успех да докара в „Нешънъл тръст“ толкова големи и разностранни влогове.

— Просто го предайте чрез Хестър. Нямах нищо против да си куриер, нали, скъпа? — обърна се Мич весело към нея.

— Не — успя да произнесе тя.

— Отлично — заключи Роузън. Вълнението в гласа му бе очевидно. — Сигурен съм, ще откриете, че можем да задоволим всички потребности на вашето семейство. В края на краищата, ние сме банката, с която човек се издига. — Той потупа Тас по главата. — Очарователно куче. — Излезе с бодра походка.

— Какъв мухлясал стар сноб! — реши Мич. — Как го издържаш?

— Би ли дошъл за момент в кабинета ми? — Гласът на Хестър бе вдървен като раменете ѝ. Радли позна тона и завъртя очи към Мич. — Кей, ако господин Грийнбърг дойде, моля те, накарай го да почака.

— Да, госпожо.

Хестър влезе след Мич в кабинета, затвори вратата и се облегна на нея. Искаше ѝ се да се разсмее, да прегърне Мич и да запищи от удоволствие заради начина, по който се бе справил с Роузън. Ала ѝ се искаше и да има работа, редовна заплата и сигурността на банковия чиновник.

— Как можа да го направиш?

— Кое? — Мич огледа стаята. — Този кафяв килим трябва да се махне. И тази боя. Как му викаш на това?

— Отвратително — осмели се да се обади Радли, който се разположи на един стол и Тас облегна глава в скута му.

— Да, това е думата. Знаеш ли, обстановката на работното ти място има голямо значение за твоята производителност. Опитай да го обясниш на Роузън.

— Няма да се опитвам да обясня нищо на Роузън, когато разбере какво си направил. Ще бъда уволнена.

— Не ставай глупава. Аз не съм му обещавал, че семейството ми ще прехвърли сметките си в „Нешънъл тръст“. Освен това, ако представи достатъчно интересна оферта, може и да ги прехвърлят. — Сви рамене, за да покаже, че за него няма особено значение. — Ако това ще те направи по-щастлива, аз мога да прехвърля тук моите лични спестявания. За мен банката си е банка, без разлика коя.

— По дяволите! — Много рядко ѝ се случваше да ругае на глас, при това с жар. Радли откри, че козината по врата на Тас бе много интересна. — Благодарение на теб Роузън си представя цяла корпоративна династия. Като разбере, че си си го измислил, ще е бесен на мен.

Мич потупа с пръст добре подредената купчина листи.

— Ти си маниак на тема ред, знаеш ли? И нищо не съм си измислил. Бих могъл — отбеляза замислено. — Бива ме, обаче не ми се стори, че има смисъл.

— Би ли спрял? — Тя ядосано се приближи и дръпна ръцете му от работата си. — Всичко това за „Триоптик“ и „Ди енд Ейч кемикълс“... — Въздъхна дълбоко и се отпусна на ръба на бюрото. — Знам, че го направи, за да ми помогнеш, и съм ти благодарна, но...

— Благодарна ли си ми? — Мич с усмивка докосна ревера на костюма ѝ.

— Имал си добри намерения, предполагам — смотолеви тя.

— Понякога. — Той се наведе към нея. — Миришеш прекалено добре като за този кабинет.

— Мич! — Хестър опря ръце на гърдите му и погледна нервно към Радли. Момчето бе обвило ръка около врата на Тас и бе потънало в една от новите си книжки с комикси.

— Наистина ли мислиш, че детето ще се травмира, ако ме види да те целувам?

— Не. — Мич леко мръдна и тя го бутна по-силно. — Но не става дума за това.

— А за какво става дума? — Той посегна към златната ѝ обица.

— Става дума за това, че ще трябва да отида при Роузън и да му обясня, че ти просто си... — Коя бе думата, която искаше да каже? — Фантазираше.

— Много съм го правил — призна Мич и прокара пръст по брадичката ѝ. — Ала мисля, че това едва ли е негова работа. Искаш ли да ти разкажа какво си фантазирах за теб и мен на спасителна лодка в Индийския океан?

— Не. — Този път не успя да сдържи смеха си, макар реакцията в стомаха ѝ да бе по-скоро гореща, отколкото смешна. Любопитството ѝ победи, затова срещна очите му и бързо отмести поглед. — Защо вие с Радли не си отидете вкъщи? Имам още една среща, после ще отида да обясня на господин Роузън.

— Не си ли вече сърдита?

Хестър поклати глава и се поддаде на желанието да докосне лицето му.

— Ти просто се опитваше да ми помогнеш. Беше много симпатично.

Мич помисли, че тя би се държала по същия начин с Радли, ако се бе опитал да измие съдовете и бе разбил на пода виолетовия ѝ сервиз от китайски порцелан. Като си каза, че това е нещо като тест, силно притисна устни към нейните и усети цялата палитра от реакции — изненада, напрежение, желание. Когато се отдръпна, видя в очите ѝ не само снизхождение. Пламъкът проблесна за миг, но силно.

— Хайде, Рад, майка ти трябва отново да се хваща за работа. Ако не сме в апартамента, когато се върнеш, значи сме в парка.

— Добре. — Хестър несъзнателно стисна устни да запази топлината. — Благодаря.

— Винаги на твоите услуги.

— Довиждане, Рад, скоро ще се върна.

— Добре. — Той вдигна ръце и я прегърна през шията. — Вече не си ли сърдита на Мич?

— Не — отвърна тя също шепнешком. — На никой не се сърдя.

Когато се изправи, се усмихваше, ала Мич видя разтревоженото изражение в очите ѝ. Той се спря с ръка на дръжката на вратата.

— Наистина ли ще отидеш при Роузън да му кажеш, че всичко съм си измислил?

— Ще трябва. — После, понеже се чувстваше виновна, задето така се нахвърли по-рано върху него, се усмихна: — Не се безпокой, сигурна съм, че мога да се справя с него.

— Ами ако ти кажа, че нищо не съм измислил, че моето семейство е основало „Триоптик“ преди четиридесет и седем години?

— Ще кажа да не си забравите ръкавиците, навън е студено.

— Добре, но направи си една услуга, преди да си разголваш душата пред Роузън. Погледни в „Кой кой е“.

Хестър пхна ръце в джобовете си и отиде до вратата на кабинета. Оттам видя как Радли хвана Мич за ръка.

— Синът ви е прекрасен — каза Кей и ѝ подаде една папка. Малката схватка с Роузън напълно бе променила мнението ѝ за съдържаната госпожа Уолис.

— Благодаря — усмихна се Хестър и новото мнение на Кей се бетонира. — И благодаря, че така ме покри.

— Не е кой знае какво. Не виждам нищо лошо синът ви да се отбие за минутка.

— Правилникът на банката — въздъхна Хестър и Кей изсумтя:

— Имате предвид, правилникът на Роузън. Под тази кисела външност има кисела вътрешност. Ала не се безпокойте. Случайно знам, че той смята вашата работа за далеч по-добра, отколкото на вашия предшественик, а за него няма нищо по-важно. — Хестър кимна и започна да прелиства папката. Кей се поколеба за момент. — Трудно е една жена сама да си гледа детето. Сестра ми има момиченце, току-що навърши пет години. Знам, че понякога вечер Ани просто не може да се държи на краката си от това, че всичко пада на нейните рамене, нали знаете.

— Знам.

— Родителите ми я карат да се върне у дома, за да може мама да гледа Сара, докато Ани работи, но Ани не е сигурна, че така ще е най-добре.

— Понякога е трудно да знаеш дали е правилно да приемеш помощ — забеляза Хестър, като си мислеше за Мич. — А понякога забравяме да благодарим на тези, които я предлагат. — Отърси се от мислите си и пхна папката под мишница. — Господин Грийнбърг тук ли е вече?

— Току-що дойде.

— Добре, изпрати ми го. — Тръгна към кабинета си, после се спря. — О, и ако обичаш, намери ми „Кой кой е“.

ШЕСТА ГЛАВА

Той беше богат.

Когато се върна в апартамента, Хестър още бе замаяна. Съседът ѝ отдолу, с босите крака и дупките на джинсите, бе наследник на едно от най-големите богатства в страната.

Тя свали палтото си и по навик отиде до гардероба да го закачи. Мъжът, който си прекарваше дните, като пишеше за приключенията на Командира Зарк, произхождаше от семейство, което притежаваше спортни понита и летни къщи. И въпреки това живееше на четвъртия етаж на съвсем обикновена сграда в Манхатън.

Хестър му харесваше. Трябваше да е сляпа и глуха, за да не е сигурна в това. Ала го познаваше от седмици, а Мич нито веднъж не бе споменал за семейството или състоянието си, за да я впечатли.

Кой бе той? Бе започнала да мисли, че го разбира, но сега изведнъж отново се бе превърнал в непознат.

Трябваше да му се обади, да му каже, че се е върнала и да го помоли да изпрати Радли горе. Тя погледна към телефона с чувство на силно смущение. Бе му се скарала, задето бе излъгал господин Роузън. После, добродушно и вероятно снизходително, му бе простила. Като цяло, бе направила точно това, което най-много мразеше. Бе се държала като глупачка.

Изруга и грабна телефона. Щеше да се чувства много по-добре, ако можеше да хлопне с него по главата Мичъл Демпси Втори.

Бе набрала половината цифри, когато чу смеха на Радли и тропота на крака в коридора отвън. Отвори вратата точно когато Радли вадеше ключа от джоба си.

И двамата бяха покрити със сняг, сякаш се бяха търкаляли в него. От шапката и ботушите на Радли капеше.

— Здравсти, мамо. Бяхме в парка. Минахме покрай Мич да вземем моята чанта, после се качихме, защото решихме, че може да си вкъщи. Ела с нас.

— Не съм облечена като за снежни битки. — Хестър се усмихна и смъкна заледената шапка на сина си, ала, както забеляза Мич, не вдигна поглед.

— Ами преоблечи се. — Той се облегна на рамката на вратата, без да обръща внимание на снега, който се топеше и капеше в краката му. — Построих крепост. Моля ти се, ела да я видиш. Вече започнах да правя снежен човек, обаче Мич каза да се обадим, за да не се тревожиш.

Загрижеността му я накара да вдигне поглед.

— Благодаря.

Той я наблюдаваше замислено — прекалено замислено, реши тя.

— Рад каза, че ти самата правиш много хубави снежни човеци.

— Моля те, мамо. Ами ако утре дойде някаква ненормална гореща вълна и всичкият сняг се стопи? Нещо като парников ефект, нали знаеш. Чел съм за него.

Бе в капан и го знаеше.

— Добре, ще се преоблека. Защо не направиш малко горещ шоколад на Мич да се стоплите?

— Добре! — Радли седна на пода. — Ще трябва да си свалиш ботушите — каза на Мич. — Мама много се ядосва, ако изцапаш килима.

Мич разкопча палтото си.

— Не искаме да я ядосваме.

След петнадесет минути Хестър се бе преоблякла във вълнен панталон, пухкав пуловер и стари ботуши. На мястото на червеното палто сега имаше поизносено синьо яке. Докато вървяха към парка, Мич държеше с една ръка каишката на Тас, а другата бе пхнал в джоба си. Не можеше да каже защо му бе приятно да я вижда спортно облечена, хванала здраво Радли за ръка. Не можеше със сигурност да каже и защо бе искал да прекара това време с нея, но тъкмо той внуши на Радли идеята отново да излязат и предложи да отидат заедно и да я убедят да дойде с тях.

Мич обичаше зимата. Той вдъхна дълбоко студения въздух, докато вървяха през мекия дълбок сняг на Сентръл парк. Снегът и щипещият въздух винаги му бяха харесвали, особено когато дърветата бяха покрити с бяло и когато можеха да се строят снежни замъци.

Когато бе малък, семейството му често прекарваше зимата на Карибите, далеч от това, което майка му наричаше „бъркотия и неудобства“. Бе заобичал аквалангите и белия пясък, ала никога не бе смятал, че едно палмово дърво може да замести коледната елха.

Зимите, които най-много му бяха харесали, бе прекарал в имението на чичо си в Ню Хемпшир, където имаше гори, в които да се разхожда, и хълмове, по които да се спуска с шейна. Колкото и да бе странно, от няколко седмици мислеше да отиде там — тоест, преди два етажа по-нагоре да се появи семейство Уолис. До днес не бе осъзнал, че от момента, в който видя Хестър и сина ѝ, бе забутал тези планове в ъгъла на съзнанието си.

Сега тя бе смутена, раздразнена и се чувстваше неудобно. Мич се обърна да се вгледа в профила ѝ. Страните ѝ вече се бяха зачервили от студа и се бе постарала Радли да върви между тях. Дали сама разбираше колко бе прозрачна тактиката ѝ? Хестър не използваше момчето, не по начина, по който някои родители използват децата си за своите цели или амбиции. Той я уважаваше за това повече, отколкото би могъл да обясни. Но като поставяше Радли в средата, тя свеждаше Мич до нивото на приятел на сина ѝ.

То така си и беше, помисли Мич с усмивка. Ала проклет да е, ако оставеше нещата да спрат дотам.

— Ето я крепостта, виждаш ли? — Радли я задърпа за ръката, после, загубил търпение, я пусна и се затича.

— Много впечатляващо, нали? — Преди да бе успяла да го избегне, Мич свойски праметна ръка през рамото ѝ. — Наистина го бива.

Хестър се опитваше да не обръща внимание на топлината и натиска на ръката му, докато разглеждаше творението на сина си. Стените на крепостта бяха около две стъпки високи, гладки като камък, а единият край се издигаше като кула. Бяха направили порта, достатъчно висока, за да може Радли да пропълзи през нея. Когато Хестър стигна до крепостта, го видя как мина отдолу на четири крака, скочи вътре и размаха ръце.

— Страхотно е, Рад. Предполагам, че имаш доста голям принос — прошепна тихо на Мич.

— Тук-там — призна той и се усмихна, сякаш се надсмиваше над себе си. — Рад е по-добър архитект, отколкото аз някога ще бъда.

— Ще довърша моя снежен човек. — Радли отново пропълзя по корем през портата. — Направи един от другата страна на крепостта, мамо. Ще бъдат стражи. — Започна да трупя сняг по вече полуоформената фигура. — Ти помогни на нея, Мич, защото аз съм започнал по-рано.

— Кое е честно, честно е. — Мич загреба шепа сняг. — Някакви възражения срещу работата в екип?

— Не, разбира се. — Като все още избягваше да вдигне очи към него, тя коленичи в снега.

Мич стовари снега върху главата ѝ.

— Реших, че това е най-бързият начин да те накарам да ме погледнеш. — Хестър вдигна очи и започна да прави снежна топка. — Някакъв проблем ли има, госпожо Уолис?

Секундите минаваха, докато тя трупаше сняг.

— Погледнах в „Кой кой е“.

— Така ли? — Мич коленичи до нея.

— Ти казваше истината.

— Говори се, че от време на време го правя. — Той добави малко сняг към нейната топка. — Е, и?

Хестър се намръщи и започна да трупя снега на купчина.

— Чувствам се като идиот.

— Аз казах истината, а ти се чувстваш като идиот. — Мич търпеливо заглади снега. — Ще ми обясниш ли връзката?

— Ти ме остави да ти се карам.

— Трудно е да те спре човек, след като веднъж тръгнеш.

Тя започна с две ръце да дълбае снега, за да оформи краката.

— Остави ме да мисля, че си някакъв беден, ексцентричен добър самарянин. Дори щях да ти предложа да ти сложа кръпки на джинсите.

— Без майтап? — Невероятно трогнат, Мич улови брадичката ѝ със снежната си ръкавица. — Това е много сладко.

Нямаше начин да позволи чара му да разруши успокоението на нейното неудобство.

— Истината е, че ти си един богат, ексцентричен добър самарянин. — Отблъсна ръката му и започна да събира сняг за тялото.

— Значи ли това, че няма да ми закърпиш джинсите?

Дългата измъчена въздишка излезе като бял облак от устата ѝ.

— Не искам да говоря за това.

— Искаш. — Винаги услужлив, Мич събра още сняг и успя да я зарови до лактите. — Парите не би трябвало да те притесняват, Хестър. Ти си банкер.

— Парите не ме притесняват. — Тя си измъкна ръцете и хвърли две големи шепи сняг в лицето му, после се обърна, за да се пребори със смеха си. — Просто ми се иска по-рано да бяхме изяснили ситуацията.

Той избърса снега от лицето си и, изплезил език от старание, събра още сняг. Имаше богат опит в правенето на, както Мич го наричаше, истинската снежна топка.

— Каква е ситуацията, госпожо Уолис?

— Бих искала да престанеш да ми говориш с този тон. — Обърна се тъкмо навреме, за да получи една истинска снежна топка между веждите.

— Извинявай — усмихна се той и започна да изтупва якето й. — Не улучих. За ситуацията...

— Между нас няма никаква ситуация. — Преди да се бе усетила, го блъсна толкова силно, че го просна в снега.

— Извинявай. — Трудно й бе да овладее смеха си. — Не исках да го направя. Не знам какво в теб ме кара да правя такива неща. — Мич седна и продължи да я гледа. — Още веднъж извинявай — повтори Хестър. — Мисля, че е най-добре просто да оставим тази друга работа. Сега, ако ти помогна, обещавах ли да не си връщаш?

— Разбира се. — Мич протегна ръка. В момента, в който тя я хвана, той я дръпна напред. Хестър се просна по лице. — Между другото, аз невинаги казвам истината. — Преди да бе успяла да отговори, обви ръце около нея и започна да се търкаля.

— Хей, вие трябваше да направите другия страж.

— След минутка — извика Мич на Рад, докато Хестър се опитваше да си поеме дъх. — Уча майка ти на една нова игра. Харесва ли ти? — попита я той, като отново я изтърколи под себе си.

— Пусни ме. Имам сняг по пуловера, по джинсите...

— Няма смисъл да се опитваш да ме прелъстиш тук. Достатъчно съм силен.

— Ти си луд. — Тя се опита да седне, но Мич я притисна под себе си.

— Може би. — Облиза снежинките от бузата ѝ и я почувства как замръзна. — Обаче не съм глупав. — Гласът му се бе променил. Това сега не бе безгрижният закачлив глас на нейния съсед, а бавният, мек глас на любовник. — Ти чувстваш нещо към мен. Независимо дали ти харесва, ала чувстваш.

Не от неочакваната борба бе загубила дъх и го знаеше. Очите му бяха толкова сини в светлината на залязващото слънце, косата му блестеше, посипана със сняг. А лицето му бе близо, изкусително близо. Да, Хестър чувстваше нещо, чувстваше го почти от първия момент, когато го видя. Но и тя не бе глупава.

— Ако ми пуснеш ръцете, ще ти покажа точно какво чувствам.

— Защо си мисля, че няма да ми хареса? Няма значение. — Той докосна устни до нейните, преди да бе успяла да отговори. — Хестър, ситуацията е такава. Ти имаш към мен чувства, които нямат нищо общо с парите, защото допреди няколко часа не знаеше, че имам пари. Някои от тези чувства нямат нищо общо и с това, че много ми харесва синът ти. Те са много лични, между мен и теб.

Бе прав, абсолютно и напълно прав. Идеше ѝ да го убие за това.

— Не ми казвай как се чувствам.

— Добре. — За нейна изненада, Мич се изправи и ѝ помогна да стане. После отново я взе в прегръдките си. — Тогава ще ти кажа какво чувствам аз. Ти не си ми безразлична. Повече, отколкото съм очаквал.

Тя пребледня под зачервените си от студа бузи, поклати глава и се опита да се отдръпне. В очите ѝ се четеше отчаяние.

— Не ми го казвай.

— Защо? — Като се бореше с нетърпението си, той наведе чело към нейното. — Ще трябва да свикнеш с това. Аз свикнах.

— Не го искам. Не искам да се чувствам така.

Мич вдигна главата ѝ и очите му бяха много сериозни.

— Ще трябва да поговорим.

— Не. Няма за какво да говорим. Това просто излиза от контрол.

— Още не е излязло от контрол. — Той вплете пръсти в косите ѝ, ала не откъсна поглед от очите ѝ. — Почти сигурен съм, че скоро и това ще стане, но още не е. Ти си прекалено умна и прекалено силна.

След минутка щеше да може да диша по-лесно. Бе сигурна. Щеше да може да диша по-лесно, щом се отдръпнеше от него.

— Не, не се страхувам от теб. — Странно, откри, че поне това бе истина.

— Тогава целуни ме. — Гласът му сега бе ласкав, нежен. — Почти се смрачава. Целуни ме, само веднъж, преди слънцето да се е скрило.

Хестър се усети, че се навежда към него, протяга устни и притваря клепачи, без да се пита защо трябва да ѝ се струва толкова правилно, толкова естествено да направи каквото Мич иска от нея. Въпросите щяха да дойдат по-късно, макар да бе сигурна, че отговорите нямаше да дойдат толкова лесно. В момента докосна устни до неговите и откри, че бяха студени, студени и търпеливи.

Целият свят бе само лед и сняг, крепости и приказни страни, ала устните му бяха реални. Те плътно прилягаха на нейните и топлеха меката ѝ чувствителна кожа, докато ударите на сърцето ѝ топлеха тялото. В далечината се дочуваше боботенето на уличното движение, но по-близо, по-интимно бе шумоленето на якето ѝ в неговото, докато се притискаха един към друг.

Искаше му се да я моли, да я увещава и поне веднъж да види как устните ѝ трепват в усмивка. Знаеше, че има моменти, когато човек, който предпочита да действа импулсивно, трябва да върви стъпка по стъпка. Особено когато наградата на върха е толкова скъпоценна.

Не бе подготвен за нея, ала знаеше, че по-лесно от нея може да приеме случващото се между тях. В Хестър все още се криеха тайни, недоизлекувани рани. Бе достатъчно умен, за да не си пожелава силата да измете всичко това. Как бе живяла, какво ѝ се бе случило — всичко това бе част от жената, която бе сега. Жената, в която още малко, още съвсем малко и щеше да се влюби.

Значи щеше да върви стъпка по стъпка, каза си той и я отдръпна от себе си. И щеше да чака.

— Това може би изясни някои въпроси, но мисля, че въпреки всичко трябва да поговорим. — Хвана я за ръката, за да я задържи още за миг близо до себе си. — Скоро.

— Не знам. — Случвало ли ѝ се бе по-рано да е смутена? Мислеше, че отдавна бе оставила зад себе си тези чувства, тези съмнения.

— Може аз да се кача или ти да слезеш, ала трябва да поговорим.

Притискаше я до стената, където, тя знаеше, рано или късно щеше да се озове.

— Не тази вечер — промълви, като се мразеше за малодушието. — Ние с Рад имаме много работа.

— Не е в стила ти да протакаш.

— Този път е в стила ми. — Хестър бързо се извърна. — Рад, трябва да си ходим.

— Виж, мамо, свърших, не е ли страхотно? — Той се отдръпна да покаже своя страж. — А вие вашия едва сте го почнали.

— Може би ще го довършим утре. — Бързо отиде до него и го хвана за ръката. — Сега трябва да се прибираме и да приготвим вечерята.

— Ама не може ли само...

— Не, вече е почти тъмно.

— Може ли Мич да дойде?

— Не, не може. — Докато вървяха, му хвърли един поглед през рамо. Той се виждаше само като сянка, застанала до крепостта на сина й. — Не тази вечер.

Мич сложи ръка на главата на Тас, който заскимтя и се потегли напред.

— Не, Тас. Не тази вечер.

Изглежда нямаше начин да го избягва, мислеше Хестър, когато по молба на сина си тръгна към апартамента на Мич. Трябваше да признае, че бе глупаво изобщо да се опитва. На пръв поглед всеки би казал, че Мич Демпси бе разрешението на много от нейните проблеми. Той искрено харесваше Радли и осигуряваше на сина й и компания, и безопасно и удобно място, където да стои, докато тя беше на работа. Времето му бе гъвкаво и Мич щедро го раздаваше.

Истината бе, че той усложни живота й. Колкото и да се опитваше да гледа на него като на приятел на Радли или като на един малко странен съсед, Мич върна в нея чувства, които не бе изпитвала от почти десет години. Пърхацият пулс и горещите вълни според нея бяха само за много младите или за големите оптимисти. Хестър бе престанала да бъде и едното, и другото, когато бащата на Радли ги напусна.

През всичките години след този момент се бе посветила на сина си — да създаде най-добрия възможен дом за него, да направи живота му колкото бе възможно нормален и уравновесен. Ако като жена се бе изгубила някъде в тази бъркотия, то като майка на Радли смяташе, че си струва. А сега се бе появил Мич Демпси и я бе накарал да чувства и, което бе по-лошо, да желае.

Тя пое дълбоко въздух и почука на вратата на Мич. На вратата на приятеля на Радли, каза си Хестър твърдо. Единствената причина да бъде тук бе, че Радли толкова се вълнуваше да ѝ покаже нещо. Не бе дошла да види Мич. Не се надяваше той да протегне ръка и да я погали по бузата, както понякога правеше. При тази мисъл кожата ѝ пламна.

Тя сплете ръце и се съсредоточи върху Радли. Щеше да види това, което той толкова нямаше търпение да ѝ покаже, после двамата щяха да се върнат горе в собствения си апартамент — в безопасност.

Мич отвори вратата. Бе облечен с анцуг с щампа на конкурентен супер герой на гърдите и зейнала дупка на коляното. През раменете му бе преметната кърпа, с края на която той изтри потта от лицето си.

— Да не си бягал в това време? — ужаси се Хестър, преди да бе успяла да се замисли, и веднага съжали за въпроса и за очевидната загриженост в тона.

— Не. — Мич я хвана за ръка и я придърпа вътре. Тя ухаеше на пролет, която бе още седмици далеч. Тъмносиният костюм ѝ придаваше безупречно професионален вид, който той намираше за необяснимо сексапилен. — Вдигах гири. — Истината бе, че откак срещна Хестър Уолис, много често вдигаше гири. Според Мич това бе вторият най-добър начин да снее напрежението и да освободи тялото си от излишната енергия.

О! — Значи това обясняваше силата, която чувстваше в раменете му. — Не знаех, че се занимаваш с такива неща.

— Че се правя на мъж ли? — засмя се той. — Не, всъщност не. Въпросът е, че ако не тренирам редовно, тялото ми се скапва. Не е красива гледка. — Хестър изглеждаше толкова нервна, че Мич не се съдържа, ухили се и сви ръка: — Искаш ли да ми пипнеш бицепсите?

— Благодаря, ще пропусна. — Тя държеше ръцете си отстрани. — Господин Роузън ти изпраща тези документи. — Подаде му дебела папка с емблемата на банката. — Спомни си, ти му ги поиска.

— Вярно е. — Мич я взе и я хвърли върху купчина от списания на масата. — Кажи му, че ще я предам.

— А наистина ли ще я предадеш?

Той вдигна вежди:

— Аз обикновено изпълнявам обещанията си.

Хестър бе сигурна. Това ѝ напомни думите му, че ще си поговорят, при това скоро.

— Радли се обади и каза, че иска да ми покаже нещо интересно.

— В кабинета е. Искаш ли кафе?

Бе такава непринудена покана, толкова естествена и приятелска, че тя едва не се съгласи.

— Благодаря, но наистина не можем да останем. Наложил се да си донеса работа за вкъщи.

— Добре, влизай. Аз ще пийна нещо.

— Мамо! — В момента, в който Хестър влезе в кабинета, Радли скочи и сграбчи ръцете ѝ. — Не е ли страхотно? Това е най-хубавият подарък, който съм получавал през живота си. — Задърпа я към умален макет на чертожна дъска.

Това не бе играчка. Тя веднага разбра, че това бе оборудване от най-високо качество, макар и с детски размер. Малкият въртящ се стол бе поизтърган, ала седалката му бе кожена. Радли вече бе закачил на дъската милиметрова хартия и с пергел и линия бе започнал да прави някакъв чертеж.

— На Мич ли е?

— Беше негово, но той ми каза, че мога да го използвам докогато си искам. Виж, правя план на космическа станция. Това е машинната зала, а тук и тук са жилищните помещения. Ще има и оранжерия, като в оня филм, дето Мич ми даде да го гледам. Той ми показва как да чертая в мащаб с тези прави ъгли.

— Виждам. — Гордостта от сина бе замъглила всичкото ѝ напрежение. Хестър приклепна да погледне по-отблизо. — Бързо схващаш, Рад. Това е чудесно. Чудя се дали в НАСА нямат свободни места.

Той се засмя с наведени очи, както правеше, когато бе едновременно зарадван и смутен.

— Може би мога да стана инженер.

— Можеш да станеш какъвто искаш. — Тя го целуна по челото.
— Ако продължаваш да чертаеш така, ще ми трябва някой специалист да ми обяснява какво правиш. Всичките тези инструменти... Сигурно знаеш за какво служат.

— Мич ми обясни. Той понякога ги използва, когато рисува.

— А, така ли? — Хестър завъртя в ръце един успоредник. Изглеждаше толкова... Професионално.

— Дори изкуството на комиксите има нужда от известна дисциплина — обади се Мич от вратата. Държеше голяма чаша с портокалов сок, вече преполовена. Хестър се изправи. Той изглеждаше много... Мъжествен, реши тя.

Блузата му бе леко влажна. Косата му бе сресана, макар и само с пръсти, и, не за пръв път, сутринта не си бе направил труда да се обръсне. До нея синът ѝ щастливо се занимаваше със своя чертеж.

Можеше да е мъжествен, опасен, да ѝ опъва нервите, ала никога не бе виждала по-мил човек. Хестър се замисли върху това и пристъпи напред.

— Не знам как да ти благодаря.

— Рад вече ми благодари.

Тя кимна и сложи ръка на рамото на сина си.

— Ти довърши тук, Рад. Аз ще бъда в другата стая с Мич. — Отиде в хола. Там, както бе свикнала, бе разхвърляно. Тас душеше по пода и търсеше трохи от бисквити.

— Мислех, че добре познавам Радли — подзе Хестър. — Но никога не съм предполагала, че една чертожна дъска може да означава толкова много за него. Сигурно съм мислила, че е прекалено малък, за да я оцени.

— Веднъж ти бях казал, че той има вроден талант.

— Знам. — Тя прехапа устни. Искаше ѝ се да бе приела предложението за кафе, за да има сега какво да прави с ръцете си. — Рад ми каза, че му даваш уроци по рисуване. Направил си за него повече, отколкото някога бих могла да очаквам. Определено много повече, отколкото си задължен.

Мич я изгледа изпитателно.

— Това няма нищо общо със задълженията. Защо не седнеш?

— Не. — Хестър сплете ръце, после отново ги раздели. — Не, няма нужда.

— Предпочиташ да крачиш?

Непринудената му усмивка я поуспокои.

— Може би след малко. Просто исках да ти кажа колко съм благодарна. Рад никога не е имал... — *Баща* Едва не произнесе думата, преди ужасено да я преглътне. Не бе имала това предвид, каза си тя. — Никога не е имал някой, който да му обръща толкова внимание... Освен мен. — Въздъхна леко. Точно това бе искала да каже. Разбира се, че това. — Чертожната дъска беше нещо много щедро. Рад каза, че е твоя.

— Баща ми поръча да ми я направят, когато бях някъде около възрастта на Рад. Той се надяваше, че ще престана да рисувам чудовища и ще започна да създавам нещо по-плодотворно. — Каза го без горчивина, по-скоро леко развеселено. Отдавна бе спрял да се ядосва, че родителите му не го разбират.

— Сигурно много е значила за теб, след като си я запазил толкова време. Знам, че Радли много я харесва, ала не трябваше ли да я запазиш за своите деца?

Мич отпи от сока и се огледа наоколо.

— Не виждам в момента да имам деца.

— И все пак...

— Хестър, нямаше да му я дам, ако не исках. Тя от години събира прах. Много ми е приятно да гледам как Рад я използва. — Довърши си сока, остави чашата и се приближи към нея. — Подаръкът е за Рад, без никакви ангажименти за майка му.

— Знам, не исках да кажа...

— Предполагам, че не си искала да кажеш точно това. — Гледаше я без усмивка, с тихата настойчивост, която винаги я сварваше неподготвена. — Съмнявам се дали това някога ти е било в съзнанието, обаче се е въртяло някъде в подсъзнанието.

— Не мисля, че използваш Радли, за да стигнеш до мен, ако това имаш предвид.

— Добре. — Той направи това, което си бе представяла, че може да направи. Прокара пръст по брадичката ѝ. — Защото истината, госпожо Уолис е, че бих харесвал детето и без теб и теб без детето. В случая просто се оказва, че вървите в комплект.

— Точно така. Ние с Радли сме едно цяло. Това, което засяга него, засяга и мен.

Мич наклони глава. В съзнанието му започваше да се оформя една нова мисъл.

— Мисля, че получавам някакъв сигнал. Нали не мислиш, че се правя на приятел с Рад, за да вкарам майка му в леглото си?

— Разбира се, че не. — Хестър рязко се отдръпна и погледна към кабинета. — Ако мислех така, Радли нямаше да припари и на десет метра от теб.

— Обаче... — Той облегна ръце на раменете ѝ и здраво сплете пръсти зад врата ѝ. — Чудиш се дали твоите чувства към мен може да са резултат от чувствата на Радли.

— Никога не съм казвала, че имам чувства към теб.

— Имаш. И го казваш всеки път, когато успея да стигна достатъчно близо до теб. Не, не се отдръпвай. — Хвана я по-здраво. — Да бъдем честни. Аз искам да спя с теб. Това няма нищо общо с Рад и по-малко общо, отколкото си представях, с желанието, което изпитах първия път, когато видях бедрата ти. — Очите ѝ се вдигнаха предпазливо към неговите, но уловиха погледа му. — Това има общо с факта, че ми харесваш по най-различни начини. Ти си силна и стабилна. Може да ти звучи романтично, обаче истината е, че твоята стабилност е много привлекателна. Аз никога не съм бил стабилен. — Погали я по врата със сплетените си ръце. — Сега, може би ти в момента не си готова на такава стъпка. Ала бих ти бил благодарен, ако погледнеш честно какво искаш и какво чувстваш.

— Не съм сигурна, че мога. Ти имаш само себе си. Аз имам Рад. Каквото и да направя, каквито и решения да взема, това засяга и него. Преди години си обещах, че той никога повече няма да бъде наранен от някой от родителите си. Ще изпълня това обещание.

Искаше му се още тук и сега да настоява тя да му разкаже за бащата на Радли, но момчето бе в съседната стая.

— Ще ти кажа какво мисля. Ти никога не би могла да вземеш решение, което би наранило Рад. Мисля обаче, че би могла да вземеш решение, което би наранило теб самата. Аз искам да бъда с теб, Хестър, и не мисля, че ако сме заедно, това би наранило Радли.

— Готово! — Радли излетя от кабинета му с милиметровата хартия в ръце. Хестър моментално понечи да се отдръпне. За да докаже правотата си и пред двамата, Мич я задържа. — Искам да го взема и утре да го покажа на Джош, може ли?

Тя знаеше, че би било по-лошо да се бори, отколкото да се предаде, затова остана където си беше, с ръцете на Мич върху раменете ѝ.

— Разбира се, че може.

Радли за момент се вгледа в тях. Никога не бе виждал мъж да прегръща майка му, освен дядо си и чичо си. Чудеше се дали това го прави роднина.

— Утре следобед ще отида у Джош и ще остана да спя у тях. Ще стоим будни цяла нощ.

— Значи аз ще трябва да се погрижа за майка ти, нали?

— Предполагам. — Радли започна да навива хартията, за да я пхне в един тубус, както Мич му бе показал.

— Радли знае, че аз нямам нужда някой да се грижи за мен.

Без да ѝ обръща внимание, Мич продължи да говори на момчето:

— Какво ще кажеш да поканя майка ти на среща?

— Имаш предвид да се облечете официално и да отидете на ресторант и така нататък?

— Нещо такова.

— Може.

— Добре. Ще я взема в седем.

— Наистина не мисля...

— Седем не е добре? — прекъсна я Мич. — Добре, седем и половина, ала не по-късно. Ако до осем не съм ял, ставам нервен. — Бързо я целуна по челото и я пусна. — Приятно прекарване у Джош.

— Благодаря. — Радли взе палтото и раницата си, после се приближи към Мич и го прегърна. Думите, които бяха на върха на езика ѝ, угаснаха. — Благодаря за чертожната дъска и за всичко. Много е хубава.

— Няма защо. Ще се видим в понеделник. — Мич изчака Хестър да стигне до вратата. — Седем и половина.

Тя кимна и тихо затвори зад себе си.

СЕДМА ГЛАВА

Хестър можеше да измисли някакво извинение, но истината бе, че не искаше. Знаеше, че Мич я бе принудил да се съгласи на тази среща, ала докато закопчаваше широкия кожен колан около кръста си, откри, че няма нищо против. Всъщност, изпитваше облекчение, че бе взел решението вместо нея... Почти.

Не че не беше нервна. Тя застана пред огледалото над бюрото и няколко пъти пое дълбоко въздух. Да, бе нервна, но не ѝ се свиваше стомахът, както когато ходеше на интервю за работа. Макар да не бе сигурна какви точно бяха чувствата ѝ към Мич Демпси, бе доволна, че поне не се страхуваше.

Взе четката да приглади косите си и се вгледа в отражението си. Не изглеждаше нервна, реши Хестър. Още една точка в неин плюс. Черната вълнена рокля бе вталена и с дълбоко деколте. Червеният колан подчертаваше талията. Кой знае защо, червеното ѝ даваше самочувствие. За нея яркият цвят бе още една защита за човек, който съвсем не бе самоуверен.

Сложи си големи червени обици. Както по-голямата част от гардероба ѝ, роклята бе практична. С нея можеше да отиде на работа, на женско гости или на делови обяд. Сега, помисли с усмивка, отиваше на среща.

Тя се опита да не си спомня откога не бе ходила на среща, ала се утеши, че познава Мич достатъчно добре, за да води непринуден разговор цяла вечер. Една вечер в компания на възрастни. Колкото и да обожаваше Радли, не можеше да не я очаква с нетърпение.

Когато чу почукването, бързо се огледа за последен път и отиде да отвори вратата. В момента, в който я отвори, самоувереността ѝ се изпари.

Той не приличаше на Мич. Нямаше ги прокъсаните джинси и раздърпаните ризи. Този мъж бе облечен с тъмен костюм и светлосиня риза. И вратовръзка. Най-горното копче на ризата му бе разкопчано и възелът на тъмносинята копринена вратовръзка бе разхлабен, но все

пак това си бе вратовръзка. Бе гладко избърснат и макар някой да би могъл да каже, че има нужда от подстригване, косата му се спускаше на блестящи вълни над ушите и над яката на ризата.

Хестър изпита внезапна и болезнена стеснителност.

Тя изглеждаше страхотно. Когато я погледна, Мич също за момент се почувства неловко. Вечерните ѝ обувки я правеха по-висока, така че очите им бяха на едно ниво. Точно нейната напрегнатост го накара да се отпусне с усмивка.

— Май съм избрал подходящ цвят. — Подаде ѝ букет червени рози.

Хестър знаеше, че бе глупаво жена на нейната възраст да се вълнува от нещо толкова обикновено като цветя. Ала ги притисна към себе си и сърцето ѝ запърха в гърлото.

— Пак ли забрави какво трябва да кажеш? — прошепна той.

— Какво?

— Благодаря.

Ароматът на цветята се носеше около нея, мек и сладостен.

— Благодаря.

Мич докосна едно от цветчетата. Вече знаеше, че на усещане кожата ѝ бе почти същата.

— Сега трябва да ги сложиш във вода.

Тя отстъпи назад. Чувстваше се повече от глупаво.

— Разбира се. Заповядай.

— Апартаментът е по-различен без Рад — отбеляза той, когато Хестър отиде да вземе ваза.

— Знам. Винаги, когато остане да спи у някой приятел, часове наред не мога да свикна с тишината.

Мич бе дошъл след нея в кухнята. Тя се зае с подреждането на цветята. Аз съм голяма жена, напомни си, и само защото от гимназията не съм ходила на среща, това не значи, че не помня как се прави.

— Какво правиш обикновено, когато имаш свободна вечер?

— О, чета, гледам до късно телевизия. — Обърна се с цветята и едва не се блъсна в него. Водата се плисна опасно близо до ръба на вазата.

— Окоето вече почти не се забелязва. — Той докосна с пръст синината, избледняла до лека сянка.

— Не беше чак толкова страшно. — Гърлото ѝ се бе свило. Голяма жена или не, бе много доволна, че вазата с цветята бе между тях. — Ще си взема палтото. — Занесе розите на масичката до дивана и отиде до гардероба. Успя да пъхне едната си ръка в ръкава, преди Мич да дойде зад нея да ѝ помогне. Той правеше такава обичайна задача толкова чувствена, помисли Хестър, загледана право напред. Сложи ръце на раменете ѝ, задържа ги там, после ги плъзна надолу по ръцете и обратно нагоре, за да извади внимателно косата ѝ от яката. Тя се обърна към него със стиснати юмруци: — Благодаря.

— Няма защо. — Мич я завъртя към себе си. — Може би ще се почувстваш по-добре, ако го направим сега. — Без да пуска раменете ѝ, докосна устните ѝ със своите, топли и твърди. Схванатите ѝ ръце омекнаха. В целувката нямаше нищо настойчиво или страстно и непоносимо я трогна със своето разбиране. — Сега по-добре ли си?

— Не съм сигурна.

Той със смях я целуна отново.

— Е, аз съм по-добре. — Хвана я за ръка и я поведе към вратата.

Ресторантът бе френски и изключителен. Бледите цветя по стените грееха на приглушената светлина и проблясването на свещи. Посетителите разговаряха тихо над ленени покривки и кристални чаши. Уличният шум се спираше от дървени врати.

— А, мосю Демпси, отдавна не сме ви виждали — посрещна ги управителят.

— Знаете, че винаги се връщам за вашите охлюви.

Управителят се засмя и отпрати сервитьора, който се бе приближил.

— Добър вечер, мадмоазел. Ще ви заведе до вашата маса.

Малкото сепаре бе усамотено и осветено от свещи, място за интимни тайни и държане за ръка. Докато сядаха, кракът на Хестър докосна неговия.

— Сервитьорът веднага ще дойде. Приятна вечер.

— Няма нужда да те питам дали си бил тук.

— От време на време ми омръзва да ям замразена пица. Искаш ли шампанско?

— С удоволствие.

Мич поръча една бутилка и с избора си спечели уважението на сервитьора за напитките. Хестър отвори менюто и въздъхна над елегантните блюда.

— Ще си спомня за това следващия път, когато между две срещи захапя сандвич с риба тон.

— Обичаш ли си работата?

— Много. — Тя се чудеше дали „суфле дьо краб“ бе такова, каквото ѝ звучеше. — Роузън може да е досаден, обаче наистина те кара да работиш добре.

— А ти обичаш да работиш добре.

— За мен това е важно.

— Какво друго е важно за теб, освен Рад?

— Сигурността. — Хестър го погледна с полуусмивка. — Предполагам, че и това е свързано с Рад. Истината е, че всичко, което е било важно за мен през последните няколко години, е свързано с Рад.

Тя вдигна очи, когато келнерът донесе виното и започна церемонията по дегустирането. Гледаше как течността се издига в чашата ѝ, бледо златиста и пенлива.

— Тогава за Рад — каза Мич и вдигна своята чаша. — И за неговата очарователна майка.

Хестър отпи, малко изненадана, че нещо можеше да е толкова хубаво. Бе пила шампанско и преди, но както всичко, свързано с Мич, то не бе съвсем такова.

— Никога не съм се смятала за очарователна.

— Една красива жена, която сама отглежда сина си в един от най-опасните градове в света, ме очарова. — Той отпи и се ухили: — Освен това наистина имаш страхотни крака.

Тя се засмя и дори когато Мич сложи ръка върху нейната, не усети смущение.

— Казвал си ми го и преди. Във всеки случай са дълги. Бях по-висока от брат ми, чак докато той завърши гимназия. Това го вбесяваше и трябваше да понасям да ми вика върлина.

— А на мен ми викаха клечка.

— Клечка ли?

— Нали си виждала снимки на четиридесеткилограмови кльощи. Това бях аз.

Хестър погледна над ръба на чашата си как тялото му опъва самото.

— Не го вярвам.

— Някой ден, когато съм достатъчно пиян, ще ти покажа снимки.

Мич поръча на безупречен френски и тя зяпна. Това бе писачът на комикси, помисли Хестър, който строи снежни замъци и говори с кучето си. Той улови погледа ѝ и вдигна вежди:

— Докато учех в гимназията, прекарах две лета в Париж.

— О! — Това веднага ѝ напомни за неговия произход. — Каза, че нямаш братя и сестри. Родителите ти в Ню Йорк ли живеят?

— Не. — Мич отчупи парче от френската франзела. — Майка ми прескача от време на време да пазарува или да отиде на театър, а баща ми понякога може да дойде по работа, ала Ню Йорк не е в техния стил. Те и досега през по-голямата част от годината живеят в Нюпорт, където съм израснал.

— А, Нюпорт. Минавали сме веднъж оттам с кола, когато бях малка. През лятото винаги ходехме на екскурзии с кола. — Тя прибра косата зад ухото си с несъзнателно движение, което му откри подмамващ поглед към шията ѝ. — Спомням си тези къщи, огромни имения с колони и цветя и декоративни дървета. Дори ги снимахме. Трудно ми беше да повярвам, че някой наистина живее там. — Внезапно се усети и вдигна очи към развеселеното му лице. — Ти си живял.

— Смешно е. Аз пък често през лятото гледах с бинокъл туристите. Може да съм попадал и на вашето семейство.

— Ние бяхме с фургона с куфари, вързани на покрива.

— Разбира се, спомням си. — Той ѝ подаде парче хляб. — Много ви завиждах.

— Наистина ли? — Хестър спря, вдигнала ножа за масло. — Защо?

— Защото отивахте на почивка и ядяхте хотдог. Живеехте в мотели с автомати за сода пред вратите и играехте на бинго между градовете.

— Да — измърмори тя. — Предполагам, това обобщава нещата.

— Не се правя на горкото богато момче — добави Мич, като видя промяната в погледа ѝ. — Просто казвам, че да имаш голяма къща не е задължително да е по-добро, отколкото да имаш фургон. —

Доля ѝ още вино. — Във всеки случай, отдавна съм приключил с бунтовническия си период, когато демонстрирах, че съм над парите.

— Не знам дали мога да го повярвам, когато го чувам от човек, който оставя да се събира прах върху такива мебели.

— Това не е бунт, това е мързел.

— Да не споменаваме, че е престъпление — вметна Хестър. — Направо ме сърбят ръцете да взема една кърпа и малко лимоново масло.

— Всеки път, когато ти се прииска да изтъркаш моя махагон, чувствай се свободна — усмихна ѝ се той и тя вдигна вежди:

— Е, и какво правеше по време на бунтовническия си период?

Пръстите ѝ докоснаха неговите. Това бе един от малкото случаи, когато го докосна, без Мич да я кара. Той вдигна очи от ръцете им към лицето ѝ.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Тогава да се споразумеем. Моята леко съкратена история срещу твоята.

Не виното я правеше безразсъдна, Хестър знаеше, а той.

— Добре. Първо твоята.

— Като начало ще ти кажа, че родителите ми искаха да стана архитект. Това беше единствената приемлива и практична професия, в която си представяха, че мога да използвам дарбата си да рисувам. Историите, които измислях, не им допадаха, просто ги объркваха, така че те скоро престанаха да им обръщат внимание. Веднага щом завърших училище, аз реших да жертвам живота си за изкуството.

Сервирах им ордъворите и Мич въздъхна одобрително.

— И така, ти дойде в Ню Йорк?

— Не, в Ню Орлийнс. По това време парите ми бяха още под попечителство, макар да се съмнявам, че и без това щях да ги използвам. След като отказвах финансовата подкрепа на родителите си, Ню Орлийнс бе най-близкото до Париж, което можех да си позволя. Господи, толкова ми харесваше. Гладувах, но обичах града. Влажните, мъгливи следобеди, мирисът на реката. Това беше първото ми голямо приключение. Искаш ли малко? Невероятни са.

— Не, аз...

— Хайде, ще ми благодариш. — Той поднесе вилицата към устните ѝ и тя неохотно отвори уста.

— О! — Топлият екзотичен аромат се разлива върху езика ѝ.

— Не е каквото очаквах.

— С най-хубавите неща обикновено е така.

Хестър вдигна чаша и си помисли как ли би реагирал Радли, когато му каже, че е яла охлюв.

— И какво правеше в Ню Орлийнс?

— Разпънах един триножник на площада и си изкарвах хляба, като правех портрети на туристите и продавах акварели. Три години живях в една стая, където се печех през лятото и замръзвах през зимата, и се смятах за голям късметлия.

— Какво стана после?

— Имаше една жена. Мислех, че съм луд по нея и тя по мен. Позираще ми, когато подражавах на Матис. Трябваше да ме видиш тогава. Косата ми беше дълга горе-долу колкото твоята и я носех опъната назад и вързана с кожена лента. Дори имах златна обица на лявото си ухо.

— Носил си обица?

— Не ми се смей, сега са много модерни. Бях изпреварил времето. — Ордьоврите бяха отнесени, за да отстъпят място на зелените салати. — Както и да е, щяхме да си играем на семейство в моята мизерна стаичка. Една нощ, когато бях изпил малко повече вино, аз ѝ разказах за родителите си и как те не разбират моите артистични пориви. Тя побесня.

— Ядосала се е на родителите ти?

— Много си сладка — заяви Мич неочаквано и целуна ръката ѝ. — Не, ядоса се на мен. Аз бях богат, а не ѝ го бях казал. Имах купища пари, а очаквах от нея да се задоволява с една гадна стаичка, в която трябваше да готви боб и ориз. Смешното е, че тя наистина държеше на мен, докато мислеше, че съм беден, ала когато разбра, че не съм и че нямам намерение да използвам това, което ми се полага, а оттам и на нея, се вбеси. Имахме един ужасен скандал, в който тя ми каза какво всъщност мисли за мен и за моята работа.

Хестър си го представяше — млад, изпълнен с идеали, борец се.

— Когато човек е ядосан, казва неща, които не мисли.

Той вдигна ръката ѝ и целуна върховете на пръстите.

— Да, много си сладка. — Ръката му остана върху нейната. — Както и да е, тя си отиде и ми даде възможността да си направя оценка. Три години бях живял ден за ден, казвайки си, че съм велик художник, чието време ще дойде. Истината беше, че аз не бях велик художник. Бях добър, но никога нямаше да стана велик. Така че смених Ню Орлийнс с Ню Йорк и комерсиалното изкуство. Биваше ме. Работех бързо, сврян в своята преградка, и обикновено клиентът бе доволен. А аз бях нещастен. Ала препоръките ми оттам ми осигуриха място в „Юнивърсъл“, отначало като омастител, после като художник. А след това... — Мич вдигна чашата си за на здравица. — След това дойде Зарк. Останалото е история.

— Ти си щастлив. — Хестър обърна ръката си под неговата, така че дланите им се срещнаха. — Личи си. Не всеки е толкова доволен от себе си, не всеки толкова добре приема това, което е и това, което прави.

— Отне ми известно време да го постигна.

— А родителите ти? Помирихте ли се?

— Стигнахме до взаимното разбиране, че никога няма да се разберем. Но сме едно семейство. Аз имам акции във фирмата, така че те могат да казват на приятелите си, че комиксите са нещо, с което се развличам. И това не е лъжа. — Той поръча още една бутилка шампанско с основното ястие. — Сега е твой ред.

Тя се усмихна и остави нежното суфле да се разтопи върху езика ѝ.

— О, при мен няма нищо толкова екзотично като художническа мансарда в Ню Орлийнс. Имах много обикновено детство в много обикновено семейство. Игра на дама и шах в събота вечер, задушено в неделя. Татко имаше добра работа, мама си стоеше у дома и въртеше къщата. Много се обичахме, ала невинаги се погаждахме. Сестра ми беше много отворена, душата на всяка компания. Аз бях болезнено стеснителна.

— Ти още си стеснителна — промълви Мич и сплете пръсти в нейните.

— Мислех, че не си личи.

— По много симпатичен начин. А бащата на Рад? — Той почувства как ръката ѝ се стегна в неговата. — Искях да те попитам, Хестър, но ако те разстройва, не е нужно да говорим за това сега.

Тя издърпа ръката си да си вземе чашата. Шампанското бе студено и свежо.

— Беше много отдавна. Запознахме се в гимназията. Радли доста прилича на баща си, така че можеш да се досетиш, че той беше много хубав. Беше също малко див, а на мен това ми се струваше неустойимо. — Хестър размърда неспокойно рамене, ала бе решила да довърши това, което бе започнала. — Аз наистина бях болезнено срамежлива и малко затворена, така че той ми изглеждаше много вълнуващ. Влюбих се лудо в него първия път, когато ме забеляза. Беше много просто. Във всеки случай, ходихме две години и се оженихме няколко седмици след като завършихме. Аз още нямах осемнадесет години и бях абсолютно сигурна, че бракът ще бъде приключение след приключение.

— А не беше ли? — попита Мич, когато тя замълча.

— За известно време беше. Бяхме млади и затова никога не изглеждаше ужасно важно, че Алън непрекъснато си сменяше работата или че по седмици наред изобщо не работеше. Веднъж той продаде холовата гарнитура, която ни беше сватбен подарък от моите родители, така че да можем да заминем на пътешествие в Ямайка. Струваше ми се лудо и романтично, а по това време нямахме никакви задължения, освен към себе си. После аз забременях. — Хестър отново замълча, спомнила си вълнението, учудването и страха от мисълта, че ще роди дете. — Бях във възторг. Алън беше на седмото небе и започна да купува на кредит проходилки и високи столчета. Парите не стигаха, но бяхме оптимисти, дори когато към края на бременността трябваше да мина на половин ден, а после, когато Радли се роди, да изляза в отпуск по майчинство. Той беше прекрасен. — Тя се позасмя. — Знам, че всички майки казват същото за своите бебета, ала Радли беше наистина най-красивото, най-скъпоценното нещо, което някога бях виждала. Той промени живота ми. Обаче не промени живота на Алън. — Завъртя в ръце чашата си, опитвайки се да осъзнае това, за което много дълго не си бе позволявала да мисли. — Тогава не можех да го разбера, но той не искаше да приеме бремето на отговорността. Никак не му харесваше, че не можем просто да си излезем от апартамента и да отидем на кино или на танци, когато ни се прииска. Беше все още невероятно безразсъден, когато ставаше дума за пари, а заради Радли аз трябваше да пестя.

— С други думи — вметна Мич тихо, — ти си пораснала.

— Да. — Изненада я, че той го проумя толкова бързо и изпита облекчение, че изглежда я разбираше. — Алън искаше нещата да са както преди, ала ние вече не бяхме деца. Сега, като поглеждам назад, виждам, че той е ревнувал от Радли, но по онова време просто исках от него да порасне, да бъде баща, да поеме отговорността. На двадесет години той все още бе шестнадесетгодишното момче, което познавах от гимназията, ала аз не бях същото момиче. Бях вече майка. Върнах се на работа, защото мислех, че допълнителните доходи биха облекчили част от напрежението. Един ден се върнах вкъщи, след като бях взела Радли от бавачката, и Алън си бе отишъл. Беше оставил бележка, в която пишеше, че просто не може повече да издържа да бъде вързан.

— Знаеше ли ти, че той ще си отиде?

— Не, честно казано, не. Най-вероятно го беше направил импулсивно, както правеше повечето неща. Никога не би му минало през ума, че това бе дезертство. За него това би означавало просто преместване. Сигурно мислеше, че е постъпил честно, като е взел само половината пари, обаче остави всички сметки. Аз трябваше да намеря още една работа за вечерта. Много ми беше неприятно, че трябваше да оставям Радли при бавачка и да не го виждам. Тези шест месеца бяха най-лошият период в моя живот. — Очите ѝ за момент потъмняха, после Хестър тръсна глава. — След известно време успях да се стабилизирам достатъчно, за да напусна втората работа. Някъде по това време Алън се обади. Чух го за пръв път, откак си отиде. Държа се много приятелски, сякаш бяхме само случайни познати. Каза ми, че заминава да работи в Аляска. След като затвори, аз се обадох на един адвокат и много лесно получих развод.

— Сигурно ти е било трудно. — Трудно ли? Та той дори не можеше да си представи какъв ад трябва да е било. — Можеше да се върнеш у дома при родителите си.

— Не. Дълго, много дълго бях ядосана. Гневът ме караше да остана тук, в Ню Йорк, и да направя така, че нещата да тръгнат за мен и Радли. А когато гневът отмря, нещата бяха тръгнали.

— Никога ли не се е връщал да види Радли?

— Никога.

— Много е загубил. — Мич обхвана с две ръце брадичката ѝ и се наведе да я целуне леко. — Много е загубил.

Тя откри, че ѝ бе много лесно да вдигне ръка към лицето му.

— Същото може да се каже и за онази жена в Ню Орлийнс.

— Благодаря. — Той отново улови за миг устните ѝ и се наслади на лекия дъх на шампанско. — Десерт?

— Хм?

Мич усети диво тържество от тихата ѝ объркана въздишка.

— Хайде да го пропуснем. — Той направи на сервитьора знак да донесе сметката, после наля на Хестър остатъка от шампанското. — Мисля, че трябва да се поразходим.

Въздухът бе мразовит, свеж почти колкото виното. И въпреки това виното я бе сгряло и тя имаше чувството, че може да измине километри, без да почувства вятъра. Не възразяваше срещу ръката на Мич върху раменете ѝ, нито срещу това, че той водеше. Не я интересуваше къде отиват, стига чувствата, кипящи в нея, да не избледняват.

Хестър знаеше какво е да се влюбиш, да бъдеш влюбен. Времето се забавяше. Всичко около теб се случваше бързо, но като в мъгла. Цветовете бяха по-ярки, звуците по-отчетливи и дори посред зима се усещаше аромат на цветя. Вече бе преживявала това, ала не си бе представяла, че отново ще се случи. Част от съзнанието ѝ се мъчеше да ѝ напомни, че тя не може да се влюби или поне със сигурност не бива да се влюби, но Хестър не ѝ обръщаше внимание. Тази вечер тя бе просто жена.

В Рокфелеровия център имаше кънкьори, които се въртяха по леда под звуците на музиката. Хестър ги гледаше, сгушена в топлите ръце на Мич. Брадичката му бе опряна на главата ѝ и тя чувстваше силния, равномерен ритъм на сърцето му.

— Понякога в неделя водя Радли тук да се попързалиме или просто така, да погледаме. Тази вечер изглежда по-различно. — Хестър обърна глава и устните ѝ бяха само на един дъх от неговите. — Тази вечер всичко изглежда по-различно.

Ако още веднъж го погледнеше така, Мич знаеше, че нямаше да съдържа клетвите си да ѝ даде достатъчно време да си проясни главата и щеше да я напъха в най-близкото такси, за да я закара вкъщи и в леглото, преди да бе спряла да го гледа. Той призова на помощ волята си и я намести така, че да докосне с устни слепоочието ѝ.

— Нещата изглеждат различно през нощта, особено след няколко чаши шампанско. — Мич отново се отпусна. Главата ѝ почиваше на рамото му. — Хубава разлика. Не непременно реална, ала хубава. От девет до пет можеш да получиш достатъчно реалност.

— Не и ти. — Тя се обърна в ръцете му, без да знае каква буря предизвиква в сърцето му. — Ти създаваш фантазии от девет до пет или през които други часове си избереш.

— Би трябвало да чуеш каква фантазия създавам сега. — Той отново пое дълбоко въздух. — Да се поразходим още малко и ще ми разкажеш някоя от твоите.

— Фантазия? — Хестър лесно влезе в крачка. — Сигурно моята не е толкова потресаваща като твоите. Това е просто една къща.

— Къща ли? — Мич вървеше към парка с надеждата, че докато се приберат у дома, и двамата ще стоят по-стабилно на краката си. — Каква къща?

— Селска къща, от онези големи и стари къщи с щори на прозорците и с веранди от всички страни. С много прозорци, за да можеш да гледаш към гората... Трябва да има гора. Вътре ще има високи тавани и големи камини. Навън градина с глицинии, пълзящи по дървената ограда. — Тя чувстваше как зимата я щипе по лицето, но почти долавяше дъха на лятото. — Цяло лято ще се чува как в градината бръмчат пчели. Ще има голям двор за Радли, а той ще може да си има куче. На верандата ще имам люлеещ се стол, така че вечер ще мога да го гледам как събира в буркан светулки. — Хестър се засмя и облегна глава на рамото му. — Казах ти, че не е потресаващо.

— Харесва ми. — Толкова му харесваше, че можеше да си го представи, с боядисана в бяло ограда и четириискатен покрив, а в далечината хамбар. — Обаче ти трябва и поточе, за да може Радли да лови риба.

Тя за момент затвори очи, после тръсна глава.

— Колкото и да го обичам, не мисля, че мога да нанижа червей на кукичката. Да построя къщичка за птици може би, или да играя бейзбол, ала червеи не.

— Ти играеш бейзбол?

Хестър вдигна глава и се усмихна: — Миналата година бях помощник-треньор на детския отбор.

— Жена пълна с изненади. По шорти ли играеш?

— Ти си обсебен от краката ми.

— Като начало. — Влязоха в сградата и Мич я поведе към асансьора.

— От много дълго време не съм имала такава вечер.

— Аз също.

Асансьорът потегли към нейния етаж и тя се отдръпна достатъчно, за да го погледне.

— Чудех се за това, че май си нямаш никоя.

Той докосна брадичката ѝ с върховете на пръстите си.

— Нямам ли си?

Тя чу предупредителния сигнал, но не бе съвсем сигурна какво да прави с него.

— Имам предвид, че не съм те виждала да ходиш на срещи или да си прекарваш времето с жени.

Развеселен, Мич прокара пръст по шията ѝ.

— Приличам ли ти на монах?

— Не. — Тя смутено погледна настрани. — Не, разбира се, че не.

— Истината е, Хестър, че след като човек се насити, губи апетит. Не е много приятно да прекарваш времето си с една жена само за да не бъдеш сам.

— От историите, които чувам в службата от неомъжените жени, оставам с впечатлението, че много мъже не биха се съгласили с теб.

Той вдигна рамене:

— Очевидно ти не се държиш като неомъжена жена. — Тя се намръщи и бръкна за ключа си. — Това беше комплимент, ала исках да кажа, че може да е много натоварващо или досадно...

— А това е възрастта на сериозните връзки.

— Казваш го като циник. Ужасно необичайно като за теб. — Мич се опря на рамката на вратата. — Във всеки случай, не ме бива много по лозунгите. Ще ме поканиш ли?

Хестър се поколеба. Разходката бе прояснила главата ѝ достатъчно, за да изплуват съмненията. Но заедно със съмненията отекна и ехото от начина, по който се бе чувствала, докато стояха заедно на студа. Ехото бе по-силно.

— Добре. Искаш ли кафе?

— Не. — Той свали палтото си, без да откъсва поглед от нея.

— Няма проблеми, ще отнеме само минутка.

Мич хвана ръцете ѝ.

— Не искам кафе, Хестър. Искам теб. — Свали палтото от раменете ѝ. — И толкова те искам, че съм нервен.

Тя не се отдръпна.

— Не знам какво да кажа. Нямам опит.

— Знам. — За пръв път нервността му се прояви, когато прокара ръка през косата си. — Това ме притеснява. Аз не искам да те съблазнявам. — Засмя се и отстъпи няколко крачки назад. — Ами, не искам!

— Знаех... Опитвах се да си казвам, че не знам, обаче когато излязох с теб тази вечер, знаех, че ще се върнем така. — Хестър притисна ръка към стомаха си, изненадана, че се бе свил на топка. — Мисля, че се надявах един вид да се отървеш от мен, за да не трябва да вземам решение.

Той се обърна към нея.

— Това е малодушие.

— Знам. — Не можеше да го погледне, не бе сигурна, че би се осмелила. — Не съм била с никой, освен с бащата на Рад. Истината е, че никога не съм искала да бъда.

— А сега? — Мич искаше една дума, само една дума.

Тя стисна устни.

— Толкова беше отдавна, Мич. Страх ме е.

— Ще ти помогне ли, ако знаеш, че и мен ме е страх?

— Не знам.

— Хестър... — Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. — Погледни ме. — Тя го стори и очите ѝ бяха огромни и болезнено ясни. — Искам да си сигурна, защото не искам сутринта да се разкайваш. Кажи ми какво искаш.

Изглежда животът ѝ бе серия от решения. Нямаше кой да ѝ каже кое е правилно и кое неправилно. Както винаги, Хестър си каза, че след като решението е взето, само тя можеше да се справи с последствията и да приеме отговорността.

— Остани с мен тази нощ — прошепна Хестър. — Искам те.

ОСМА ГЛАВА

Той обхвана с длани лицето ѝ и я усети как потрепери. Докосна устни до нейните и я чу как въздъхна. Това бе момент, който знаеше, че ще помни цял живот. Нейното съгласие, нейната страст, нейната уязвимост.

В апартамента бе тихо. Би ѝ дал музика. Ароматът на розите, които бе сложила във вазата, бледнееше пред уханието на градината, която си представяше за нея. Лампата светеше ярко. Би избрал не тайните на тъмнината, а мистериите на свещите.

Как можеше да ѝ обясни, че няма нищо обикновено, нищо просто в начина, по който щяха да се отдадат един на друг? Как можеше да я накара да разбере, че цял живот бе чакал момент като този? Не бе сигурен, че ще намери подходящите думи, нито че думите ще стигнат до нея.

Затова щеше да ѝ покаже.

С устни, все още галещи нейните, я вдигна на ръце. Тя бързо пое дъх, ала обви ръце около него.

— Мич...

— Аз не съм точно бял рицар. — Погледна я, полуусмихнато, полувъпросително. — Но тази нощ можем да се преструваме.

Изглеждаше героичен, силен и невероятно, невъзможно сладък. Каквито и съмнения да бяха останали, те бавно се стопиха.

— Аз нямам нужда от бял рицар.

— Тази вечер аз имам нужда да ти го дам. — Целуна я още веднъж и я отнесе в спалнята.

Част от него я желаше, до болка я желаше, толкова, че му се искаше да я остави на леглото и да покрие тялото ѝ със своето. Понякога любовта протичаше бързо, дори яростно. Той разбираше това и знаеше, че и Хестър би го разбрала. Ала я пусна на пода до леглото и докосна само ръката ѝ.

Отдръпна се съвсем малко.

— Светлината.

— Но...

— Искам да те виждам, Хестър.

Бе глупаво да се стеснява. Не беше правилно, тя го знаеше, този момент да премине анонимно, в тъмнина. Посегна към лампата на нощното шкафче и натисна ключа.

Светлината ги окъпа, улови ги застанали ръка за ръка и очи в очи. Паниката бързо се върна, запулсира в главата и сърцето ѝ. После Мич я докосна и я успокои. Свали обиците ѝ и ги остави на нощното шкафче. Хестър усети как я облива топлина, сякаш с този прост, интимен жест вече я бе разсъблякъл.

Той посегна към колана ѝ и спря, когато ръцете ѝ нервно хванаха неговите.

— Няма да ти причиня болка.

— Знам. — Тя му вярваше и отпусна ръце. Мич разкопча колана и го пусна да падне на пода. Когато отново наведе устни към нейните, Хестър обви ръце около кръста му и се остави на силата да я води.

Точно това искаше. Тя не можеше да се лъже или да измисля извинения. Тази нощ искаше да мисли само като жена, да мислят за нея само като за жена. Да я желаят, да ѝ се наслаждават, да ѝ се чудят. Когато устните ѝ се разтвориха, очите им се срещнаха. И Хестър се усмихна.

— Чаках го. — Той докосна с пръст устните ѝ, обзет от удоволствие, толкова чисто емоционално, че не можеше дори да го опише.

— Какво чакаше?

— Да се усмихнеш, когато те целувам. — Вдигна ръка към лицето ѝ. — Хайде да опитаме пак.

Този път целувката бе по-дълбока, стигаща до неоткрити територии. Тя вдигна ръце към раменете му, после ги обви около врата му. Мич усети как върховете на пръстите ѝ докоснаха кожата там, първо плахо, после по-уверено.

— Още ли те е страх?

— Не. — Хестър отново се усмихна — Малко. Аз не съм... — Погледна настрани, после отново вдигна лице към него.

— Какво?

— Не съм сигурна какво да правя. Какво ти харесва.

Той бе не толкова потресен, колкото смутен от думите ѝ. Бе ѝ казал, че не му е безразлична и това бе истина. Но сега сърцето му, което се люшкаше на ръба, се влюби.

— Хестър, думи нямам. — Привлече я силно към себе си и я притисна. — Тази вечер прави просто това, което ти се струва хубаво. Мисля, че всичко ще е наред.

Започна да целува косите ѝ, да вдъхва аромата, който толкова му харесваше. Настроението вече го имаше, прелъстяването от която и да било страна бе ненужно. Мич почувства как сърцето ѝ се забърза срещу неговото, после тя обърна глава и намери устните му.

Когато свали дългия цип на гърба ѝ, ръцете му не бяха съвсем стабилни. Той знаеше, че живеят в несъвършен свят, ала много му се искаше да ѝ подари една съвършена нощ. Никой никога не би го нарекъл егоист, но истината бе, че никога досега не бе поставял желанията на някой друг така изцяло пред своите.

Смъкна роклята от раменете ѝ, надолу по ръцете. Под нея Хестър носеше обикновен комбинезон, чисто бяло без волани или дантели. Никаква копринена или атлазена фантазия не би го възбудила повече.

— Ти си прекрасна. — Целуна едното ѝ рамо, после другото. — Наистина си прекрасна.

Тя искаше да бъде прекрасна. Толкова отдавна не бе чувствала нуждата да бъде нещо повече от прилична. Когато видя очите му, се почувства прелестна. Събра смелост и започна на свой ред да го съблича.

Мич знаеше, че не ѝ бе лесно. Хестър смъкна самото му, после започна да развързва вратовръзката, преди да се осмели да вдигне отново очи към него. Пръстите ѝ трепереха леко, докато разкопчаваше ризата.

— Ти също си прекрасен — промълви тя. Последният, единственият мъж, когото някога бе докосвала по този начин, бе почти момче. Мускулите на Мич бяха твърди, макар и не огромни, и въпреки че гърдите му бяха гладки, това бяха мъжки гърди. Движенията ѝ бяха бавни, не защото знаеше, че това е възбуждащо, а защото се смущаваше. Когато посегна към катарамата на колана му, мускулите на корема му потрепераха.

— Побъркваш ме.

Хестър машинално отдръпна ръце.

— Извинявай.

— Не. — Той се опита да се засмее, ала прозвуча повече като стон. — Приятно ми е.

Пръстите ѝ трепереха още повече, докато смъкваше панталоните по бедрата му. Стройни бедра, с дълги и твърди мускули. Когато прокара длани по тях, изпита и учудване, и удоволствие. После се озова притисната към него и шокът от плът срещу плът отекина в нея.

Мич се бореше с инстинкта си, който го караше да се движи бързо, да взема бързо. Плахите ѝ длани и учудени те ѝ очи го бяха докарали до ръба и той трябваше с мъка да се върне назад. Тя почувства борбата в него, усети напрегнатите му мускули и чу накъсаното му дишане.

— Мич?

— Само минутка. — Той зарови лице в косите ѝ. С труд спечели битката за самообладание. Чувстваше се омаломощен от нея, омаломощен и потресен. Когато намери меката, чувствителна кожа на шията ѝ, се съсредоточи само върху това.

Хестър се изви към него и инстинктивно отметна назад глава, за да му даде достъп. Сякаш върху очите ѝ бе паднала пелена и стаята, която ѝ бе толкова позната, бе като в мъгла. Чувстваше как кръвта ѝ започва да пулсира горещо там, където устните му се докосват до кожата. Стонът ѝ прозвуча странно и в собствените ѝ уши. После тя бе тази, която го потегли към леглото.

Мич бе искал още една минута, преди да позволи на тялото си да се простре върху нейното. В него избухваха експлозии, от главата през сърцето до слабините. Знаеше, че трябва да ги успокои, преди да бяха разтърсили сетивата му. Но ръцете ѝ се движеха върху него, устните ѝ се протягаха напред. С усилие той се изтърколи, така че да се озоват един до друг.

Спусна устни към нея и за момент всички нужди, всички фантазии, всички тъмни желания се съсредоточиха в тях. Устните ѝ бяха влажни и горещи. Мич вече преодоляваше тънката бариера на комбинезона ѝ и когато освободените ѝ гърди се срещнаха с него, Хестър ахна. А когато устните му се затвориха върху твърдото зърно, тя извика името му.

Това бе страст. Хестър бе сигурна, че никога не я бе искала, ала сега, когато тялото ѝ се разтапяше в движенията си срещу неговото, помисли, че може и никога да не поиска нищо друго. Чувството за плът срещу плът, гореща и влажна, бе ново и съживяващо. Както и жадното търсене на устните и вкуса, който те откриваха. Думите, които ѝ шепнеше, бяха горещи и несвързани, но тя отговаряше. Светлината играеше върху ръцете му, когато ѝ показва как едно докосване може да накара духа да се извиси.

Хестър бе гола, ала смущението я бе напуснало. Искаше той да я докосва, и вкусва, и гледа, точно както искаше да прави и тя. Тялото му бе очарование от мускули и стегната кожа. Досега не бе предполагала какви диви вълни от страст може да изпита от това, че докосва някой друг, доставя удоволствие на някой друг. Мич затвори ръка върху нея и страстта се сви в огнена топка, която внезапно, почти яростно избухна.

Никога досега не бе познавал жена, която да откликва така безусловно. Изпитваше трескаво удоволствие да я гледа как се издига до върха. Страшно му се искаше отново и отново да я издига дотам, докато съзнанието ѝ се замъгли. Ала самообладанието го напускаше, а Хестър го викаше.

Тялото му покри нейното и той я изпълни.

Не можеше да каже колко време се бяха движили заедно — минути, часове. Но никога нямаше да забрави как очите ѝ се отвориха и се вгледаха в неговите.

Потресено лежеше с нея върху смачканите чаршафи, а в прозореца се блъскаха ледените капки дъжд. Мич обърна натам глава и без особен интерес се запита откога ли вали. Доколкото си спомняше, никога не му се бе случвало да е толкова увлечен от една жена, че външният свят просто да престане да съществува.

Отново се обърна и привлече Хестър към себе си. Тялото му бързо изстиваше, ала нямаше желание да се помръдне.

— Мълчиш — прошепна той.

Очите ѝ бяха затворени. Още не бе готова да ги отвори.

— Не знам какво да кажа.

— Как ти се струва „леле“?

Бе изненадана, че може да се засмее след такава буря.

— Добре. Леле.

— Опитай с повече ентусиазъм. Например „фантастично, невероятно, разтърсващо“.

Тя отвори очи и го погледна.

— Какво ще кажеш за „красиво“?

Мич хвана ръката ѝ и я целуна.

— Да, става. — Когато се опря на лакът да я погледне, Хестър се размърда. — Малко е късно да се стесняваш. — Леко и собственически прокара ръка по тялото ѝ. — Знаеш ли, бях прав за краката ти. Не вярвам да мога да те убедя да си obuеш шорти и от онези чорапки, дето стигат до глезените.

— Моля?

Тонът ѝ го накара да я привлече към себе си и да покрие лицето ѝ с целувки.

— Много ми действат дълги крака с шорти и чорапи. Полудявам, като гледам през лятото как жените бягат в парка. Ако са ги и съчетали по цвят, с мен е свършено.

— Ти си луд.

— Хайде, Хестър, нямаш ли някоя тайна слабост? Мъже по потници, със смокинги и черни папийонки и с разкопчани яки?

— Не ставай глупав.

— Защо не?

Защо не наистина, помисли тя и прехапа долната си устна.

— Добре, има нещо в смъкнатите джинси с разкопчан цип.

— Докато съм жив, повече няма да си закопчая джинсите.

Хестър отново се засмя.

— Това не значи, че ще започна да нося шорти и чорапи.

— Няма значение. Аз се възбуждам, като те гледам в делови костюм.

— Не е вярно.

— О, вярно е. — Той се изтърколи върху нея и започна да си играе с косите ѝ. — Тези тесни ревери и блузи с високи яки. И винаги си носиш косата вдигната. — Мич я улови в ръце и я вдигна над главата ѝ. Изобщо не изглеждаше по същия начин, но въпреки това устата му пресъхна. — Способната и надеждна госпожа Уолис. Всеки път, когато те видя облечена така, си представям колко пленително би било да смъкна тези професионални одежди и да измъкна тези

спретнати фибички. — Пусна косите ѝ да се плъзнат между пръстите му.

Тя замислено опря глава на бузата му.

— Странен човек си ти, Мич.

— Много е вероятно.

— Толкова зависиш от въображението си, от това, което би могло да бъде, от фантазии и измислици. При мен това са факти и цифри, печалба и загуба, това, което е или не е.

— За професиите ни ли говориш, или за характерите?

— Не е ли едното същото като другото?

— Не. Аз не съм Командира Зарк, Хестър.

Тя се намести, унесена от ритъма на сърцето му.

— Сигурно имам предвид, че художникът в теб, писателят в теб живее от въображението и възможностите. А банкерът в мен вероятно търси чекове и баланси.

Той за момент мълчаливо погали косите ѝ. Не осъзнаваше ли Хестър колко много повече имаше в нея? Това бе жената, която мечтаеше за къща на село, която играеше бейзбол, която току-що бе взела един мъж от плът и кръв и го бе превърнала в пихтия от страст.

— Не искам да се впускам в прекалено философски разсъждения, ала защо мислиш, че си избрала да се занимаваш с кредити? Едно и също чувство ли изпитваш, когато отказваш една молба и когато я одобряваш?

— Не, разбира се, че не.

— Разбира се, че не — повтори Мич. — Защото когато одобряваш молбата, ти влияеш върху възможностите. Не се и съмнявам, че играеш по правилата, това е част от твоя чар, но мога да се обзаложа, че изпитваш голямо лично удовлетворение, когато можеш да кажеш: „Добре, купете тази къща, започнете собствен бизнес, разширете се.“

Тя вдигна глава.

— Ти изглежда много добре ме разбираш. — Никой не я бе разбирал така, помисли стреснато. Никога.

— Много съм мислил за теб. — Той я привлече към себе си, като се запита дали Хестър усеща колко добре си пасват телата им. — Прекалено много. Всъщност, откак ти доставих пицата, не съм мислил за друга жена.

Тя се усмихна и понечи отново да се сгуши в него, ала Мич я задържа.

— Хестър... — Това бе един от малкото случаи в живота му, когато се чувстваше неловко. Тя го гледаше очаквателно, дори търпеливо, докато той търсеше подходящите думи. — Въпросът е, че аз не искам да мисля за друга жена, нито да бъда с друга жена... По този начин... По дяволите, сякаш съм се върнал в гимназията.

Хестър се усмихна предпазливо:

— Да не ми кажеш, че искаш да ходим на сериозно? — Не точно това имаше наум, ала от изражението в очите ѝ виждаше, че бе по-добре да напредва постепенно. — Ако искаш, сигурно мога да намеря училищния си пръстен.

Тя погледна към ръката си, която толкова естествено почиваше върху сърцето му. Беше ли глупаво да е толкова трогната? Ако не, със сигурност бе опасно.

— Може би е достатъчно да кажем, че аз също не искам да бъда с никой друг по този начин.

Мич понечи да каже нещо, после се спря. Хестър имаше нужда от време, за да е сигурна, че това е вярно, нали? Бе имала само още един мъж в живота си, а тогава е била още момиче. За да бъде честен, трябваше да ѝ даде време да се убеди. Но той не искаше да бъде честен. Не, Мич Демпси не бе жертвоготовният Командир Зарк.

— Добре. — Бе измислил и спечелил достатъчно войни, за да знае как да планира стратегия. Щеше да спечели Хестър, преди тя дори да бе разбрала, че има битка. Привлече я към себе си, затвори устни върху нейните и започна първата обсада.

Бе странно и прекрасно да се събуди сутринта до любовник — дори такъв, който я бе избутал до ръба на леглото. Хестър отвори очи и, без да се помръдва, се наслади на това чувство.

Лицето му бе заровено във врата ѝ, а ръката му бе здраво обвита около кръста ѝ — за щастие, защото без нея досега да се бе изтърколила на пода. Хестър се размърда леко и изпита възбуждащото чувство от уютното докосване на затоплената ѝ от съня кожа до неговата.

Никога не бе имала любовник. Съпруг — да, ала първата ѝ брачна нощ, първото ѝ посвещаване в женствеността, нямаше нищо общо с нощта, която току-що бе споделила с Мич. Бе ли честно да ги сравнява? Щеше ли да е човешко, ако не го правеше?

Онази първа нощ преди толкова време бе трескава, усложнена от нейните нерви и от бързането на мъжа ѝ. Снощи страстта се бе издигала пласт по пласт, сякаш имаха всичкото време на света, за да ѝ се насладят. Никога не бе предполагала, че правенето на любов може да е толкова освобождаващо. Честно казано, никога не бе предполагала, че един мъж може искрено да иска да даде удоволствие не по-малко, отколкото да го получи.

Сгуши се във възглавницата и се загледа как бледата зимна светлина се процежда през прозореца. Щяха ли нещата да са по-различни тази сутрин? Щеше ли между тях да има неловкост или, още по-лошо, нехайство, което да омаловажи дълбочината на това, което бяха споделили? Простата истина бе, че тя не знаеше какво е да имаш любовник... Или да бъдеш любовница.

Прекалено голямо значение придаваше на една вечер, каза си Хестър и въздъхна. Но как можеше да не го прави, ако вечерта е била толкова специална?

Докосна го по рамото и се размърда да стане. Ръката на Мич се стегна около нея.

— Отиваш ли някъде?

Тя се опита да се обърне, ала откри, че краката му бяха приковали нейните.

— Вече е почти девет.

— Е, и?

— Време е да ставам. След два часа трябва да прибера Рад.

— Хм. — Той видя как въздушната му кула му за сутрин, прекарана в леглото с нея, се срина, после наново я построи, така че да се вмести в два часа.

— Толкова е приятно. — Отпусна я малко, но само колкото тя да може да се обърне, така че да се озоват лице в лице. — И добре изглеждаш — реши Мич, вгледан през полупритворени очи в лицето ѝ. — А вкусът ти... — Той докосна устни до нейните и в това нямаше нищо неловко, нищо нехайно. — Е прекрасен. Представи си... — Прокара ръка по тялото ѝ. — Ние сме на остров, да кажем, в южните

морета. Преди една седмица корабът е претърпял корабокрушение и ние сме единствените оцелели. — Затвори очи и я целуна по челото. — Живеем на плодове и на риба, която аз ловко ловя с бастуна си.

— Кой я чисти?

— Това е фантазия, не се тревожи за такива подробности. Последната нощ е имало буря, голяма, опустошителна тропическа буря, и за да се стоплим, е трябвало да се сгушим заедно под навеса, който аз съм построил.

— Ти ли си го построил? — Устните ѝ трепнаха срещу неговите. — А аз правя ли нещо полезно?

— Ти можеш да правиш каквото си поискаш в своята собствена фантазия. — Прегърна я по-здраво и почти усети дъха на солен въздух. — Сега е сутрин и бурята е измила всичко. Чайките се спускат над прибоа. Ние лежим заедно на едно старо одеяло.

— Кое ти геройски си спасил от потъващия кораб.

— Започваш да схващаш. Когато се събуждаме, откриваме, че през нощта телата ни са се преплели, привлечени едно към друго въпреки нежеланието ни. Слънцето е горещо, вече е сгряло полуголите ни тела. Все още замаяни от съня, вече възбудени, ние идваме един към друг. И тогава... — Устните му увиснаха на един дъх разстояние от нейните. Хестър затвори очи, увлечена от картината, която Мич рисуваше. — И тогава ни напада глиган и аз трябва да се преборя с него.

— Полугол и невъоръжен?

— Точно така. Той ме ухапва лошо, обаче аз го убивам с голи ръце.

Тя го погледна с присвити очи.

— А докато ти го убиваш, аз скривам глава под одеялото и скимтя.

— Добре. — Мич я целуна по върха на носа. — Обаче след това си ми много, много благодарна, защото съм ти спасил живота.

— Аз съм една бедна, беззащитна жена.

— Това е номерът. Ти си толкова благодарна, че разкъсваш ризата си, за да превържеш раните ми, и после... — Той замълча за по-голям ефект. — После ми правиш кафе.

Хестър се отдръпна. Не бе сигурна дали бе изненадана, или развеселена.

— Съчини целия този сценарий, за да ти предложи да направя кафе?

— Не просто кафе, а сутрешно кафе, първата чашка кафе. Кръвта на живота.

— Щях да го направя и без тази история.

— Да, обаче не ти ли хареса историята?

Тя отметна косите от лицето си, обмисляйки въпроса.

— Да, ала следващия път аз ще уловя рибата.

— Договорихме се.

Хестър стана и макар да знаеше, че бе глупаво, съжали, че халатът ѝ не бе наблизко. Отиде до гардероба и го облече, все още с гръб към него.

— Искаш ли закуска?

Когато се обърна, Мич бе седнал в леглото и разтъркваше очи.

— Закуска? Искаш да кажеш, яйца или нещо такова? Топла храна? — Единствените моменти, в които успяваше да си осигури топла закуска бяха, когато имаше сили да се довлече до закусвалнята на ъгъла. — Госпожо Уолис, за една топла закуска можеш да получиш диамантите от короната на Пърт.

— И всичко това за бекон с яйца?

— И бекон ли? Господи, това се казва жена.

Тя се засмя, сигурна, че той се шегува.

— Ако искаш, иди вземи един душ. Бързо ще стане.

Мич не се шегуваше. Поклати глава, докато я гледаше как излиза от стаята. Не очакваше от една жена да му предложи да му сготви, а още по-малко да го предложи, сякаш той имаше правото да го очаква. Но това, напомни си Мич, бе жената, която би му закърпила джинсите, защото мислеше, че той не може да си позволи да си купи нови.

Стана от леглото и бавно, замислено прокара ръка през косата си. Сдържаната и делова госпожа Уолис бе много необикновена и топла жена и Мич нямаше никакво намерение да я остави да си отиде.

Когато влезе в кухнята, Хестър бъркаше яйца в малка тенджерка с дълга дръжка. Беконът се изцеждаше върху една скара, а кафето вече бе готово. Той за момент се спря до вратата, изненадан, че такава проста домашна сцена можеше толкова силно да му въздейства.

Халатът ѝ бе вълнен и я покриваше от глава до пети, ала за него тя никога не бе изглеждала по-съблазнителна. Не бе осъзнал, че бе търсел това — утринните аромати, неделните новини по радиото, утринният вид на жената, споделила нощта с него, която се движи сърчно в кухнята.

Когато бе дете, неделните утрини бяха нещо почти официално — късна закуска в единадесет, сервирана от униформен член на персонала. Портокалов сок в порцеланов сервиз, бъркани яйца в сини керамични съдове. Учиха го да разгъва фина ленена салфетка в скута си и да води възпитани разговори. В по-късните години неделните утрини означаваха пианско ровене из бюфета или тичане до най-близката закусвалня.

Чувстваше се глупав, но му се искаше да каже на Хестър, че простата закуска в нейната кухня означаваше за него не по-малко, отколкото дългата нощ в нейното легло. Приближи се до нея, обви ръце около кръста ѝ и я целуна по шията.

Странно как едно докосване можеше да ускори пулса ѝ и да затопли кръвта ѝ. Отдала се на усещането, тя се облегна на него.

— Почти е готово. Не каза как обичаш яйцата, затова ги направих бъркани с малко сирене и копър.

Можеше да му предложи да яде подметка с пластмасова вилица. Мич я завъртя към себе си и я целуна силно и дълго.

— Благодаря.

Отново я бе объркал. Хестър се обърна към яйцата точно навреме, за да не загорят.

— Защо не седнеш? — Наля кафе в една чаша и му я подаде. — С твоята кръв на живота.

Той допи половината чаша, преди да седне.

— Хестър, нали знаеш какво казвам за краката ти?

Тя му хвърли един поглед, докато сипваше яйцата в чиния.

— Да?

— Кафето ти е почти толкова добро, колкото тях. Потресаващи качества в една жена.

— Благодаря. — Хестър сложи чинията пред него и тръгна към тостера.

— Ти няма ли да ядеш?

— Не, само препечени филийки.

Мич погледна купчината златисти яйца и хрупкав бекон.

— Хестър, не съм очаквал от теб да ми приготвяш всичко това, ако ти няма да ядеш.

— Не се притеснявай. — Тя подреди филийките в една чиния. — През цялото време го правя за Рад.

Когато седна до него, той сложи ръка върху нейната.

— Благодаря ти.

— Това са само две яйца — възрази Хестър смутено. — Яж ги, преди да са изстинали.

— Тази жена е истинско чудо — отбеляза Мич, като се зае с чинията си. — Отглежда интересен и добре възпитан син, занимава се с отговорна работа и готви. — Отхапа парче бекон. — Искаш ли да се оженим?

Тя се засмя и доля кафе в двете чаши.

— Ако едни бъркани яйца са достатъчни, за да направиш предложение, изненадана съм, че нямаш три-четири съпруги, скрити в гардероба.

Той не се шегуваше. Ако го гледаше, Хестър щеше да го види в очите му, ала тя бе заета да маже масло върху препечените филийки. Мич за момент се загледа в умелите ѝ ръце. Бе глупаво да ѝ предложи по този начин и безсмислено да очаква да я накара да види, че говори сериозно. Освен това бе прекалено рано, призна си той и загреба още една вилица с яйца.

Номерът бе първо да я накара да свикне, че бе наоколо, да я накара да му повярва достатъчно, за да е сигурна, че няма да си отиде. После идваше голямата задача, помисли Мич и вдигна чашата си. Хестър трябваше да започне да има нужда от него. Не можеше да се нуждае от него заради покрива над главата си или храната на масата си. Бе прекалено независима и той ѝ се възхищаваше за това. След време можеше да започне да изпитва нужда от него за емоционална подкрепа и за компания. Това щеше да бъде началото.

Ухажването на Хестър щеше да е и сложно, и ненатрапчиво. Мич не бе сигурен, че знае точно как да го прави, но бе повече от готов да започне. Днес бе добър ден като за начало.

— Имаш ли някакви планове за по-късно?

— Около обед трябва да взема Рад. — Тя чоплеше филийката си и мислеше, че от години не бе имала компания от възрастни на закуска

и че това си имаше своето очарование. — После съм обещала, че ще ги заведа двамата с Джош на кино. „Луната на Андромеда“.

— Ами? Страхотен филм. Специалните ефекти са невероятни.

— Гледал ли си го? — Изпита разочарование. Чудеше се дали той няма да иска да дойде с тях.

— Два пъти. Има една сцена между лудия учен и нормалния учен, която те съсипва. И един мутант, който прилича на шаран. Фантастично.

— Шаран... — Хестър отпи от кафето си. — Звучи чудесно.

— Филмова наслада за очите. Може ли да се присламча към вас?

— Току-що каза, че вече си го гледал два пъти.

— Е, и? Само тъпите филми ги гледам по веднъж. Освен това ми се иска да видя реакцията на Рад на лазерното сражение в дълбокия космос.

— Много ли е кърваво?

— Нищо, което Рад да не може да издържи.

— Не питах за него.

Мич със смях хвана ръката ѝ.

— Ще бъда там и ще те пазя. Какво ще кажеш? Ще отскоча за пуканки. — Поднесе ръката ѝ към устните си. — С масло.

— Как мога да откажа такова предложение?

— Добре. Слушай, сега ще ти помогна за съдовете, после трябва да слеза долу и да изведе Тас, преди пикочният му мехур да е създал неудобства и на двама ни.

— Върви, няма кой знае колко за разчистване, а Тас сигурно вече вие до вратата.

— Добре. — Той се изправи заедно с нея. — Ала следващия път аз готвя.

Тя събра съдовете.

— Фъстъчено масло и желе?

— Мога и повече, ако това ще те впечатли.

Хестър се усмихна и посегна да вземе празната му чаша.

— Няма нужда да ме впечатляваш.

Мич улови в длани лицето ѝ, докато тя стоеше с ръце, пълни с чинии.

— Има нужда. — Целуна я леко по устните, после внезапно задълбочи целувката, докато и двамата се задъхаха. Когато я пусна,

Хестър бе принудена да преглътне.

— Това е добро начало.

Той се усмихна и докосна устни до челото ѝ.

— Ще се върна до един час.

Тя остана, където си беше, докато чу как вратата се затвори, после тихо остави чиниите. Как се бе случило това? Бе се влюбила в този мъж. Нямахте да го има само един час, а вече ѝ се искаше да се върне.

Пое дълбоко въздух и седна. Трябваше да внимава да не се вживява, да не приеме това, както много други неща, прекалено сериозно. Мич беше забавен, беше мил, но не беше траен. Нямахте нищо трайно, освен нея и Радли. Още преди години си бе обещала, че никога повече няма да го забравя. Сега повече от всякога трябваше да го помни.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Рич, знаеш, че мразя да говоря по работа преди обед. — Мич седеше в кабинета на Скинър, а Тас дремеше в краката му. Макар да минаваше десет и той да бе работил вече два часа, не бе в настроение да излезе и да говори по служебни въпроси. Трябваше да остави своите герои върху чертожната дъска в много опасна ситуация, а му се струваше, че те мразят да бъдат оставени в безтегловност, колкото и Мич мразеше да ги оставя. — Ако ще ме повишаваш, нямам нищо против, но можеше да ме изчакаш да обядвам.

— Няма да те повишавам. — Скинър не обърна внимание на телефона, който иззвъня на бюрото му. — Вече получаващ повече, отколкото ти се полага.

— Е, ако пък ще ме уволняваш, определено би могъл да го отложиш с два часа.

— Не си уволнен. — Скинър склочи вежди, докато се срещнаха над носа му. — Ала ако продължаваш да водиш това псе тук, мога и да размисля.

— Направил съм Тас мой агент. Всичко, което казваш пред мен, можеш да го кажеш и пред него.

Скинър се облегна назад и скръсти ръцете си, които бяха подпухнали на кокалчетата от години нервно кършене.

— Знаеш ли, Демпси, човек, който не те познава толкова добре, би помислил, че се шегуваш. Проблемът е, че аз случайно знам, че си луд.

— Затова толкова добре се погаждаме, нали? Слушай, Рич, Мириам е подмамена в стая, пълна с ранени бунтовници от Зириъл. Тъй като страда с болките на другите, тя самата не се чувства много добре. Защо да не приключим с това, за да мога да се върна и да я докарам до ръба на кризата?

— Бунтовниците от Зириъл — повтори Скинър. — Да не си намислил да върнеш Нимрод Магъосника?

— Мина ми през ума и ако ми кажеш за какво ме домъкна тук, бих могъл да се върна и да си представя какво има той в невидимия си ръкав.

— Ти работиш тук — подчерта Скинър.

— Това не е извинение.

Скинър изду бузи и смени темата:

— Ти знаеш, че филмовата компания „Две луни“ преговаря с „Юнивърсъл“ за правата да продуцира Зарк като пълнометражен филм.

— Разбира се. Това продължава вече година — година и половина. — Тъй като тези преговори не го интересуваха, Мич протегна крак да почеше корема на Тас. — Последното, което си ми казвал е, че тези нещастници от Лос Анджелис не могат да се измъкнат от горещите си вани достатъчно задълго, та да приключат сделката — засмя се Мич. — Много те бива да разтягаш локуми, Рич.

— Сделката беше приключена вчера — съобщи безизразно Рич.

— „Две луни“ искат Зарк.

Усмивката на Мич угасна.

— Сериозно ли говориш?

— Аз винаги говоря сериозно — подчерта Рич, като го наблюдаваше внимателно. — Мислех, че ще си малко по-възторжен. Твоята рожба ще става филмова звезда.

— Честно казано, не знам как се чувствам. — Мич скочи и закрачи из претъпкания кабинет. Като минаваше покрай прозореца, спря и вдигна щорите, за да пусне бледото зимно слънце. — Зарк винаги ми е бил много близък. Не знам как се чувствам, като знам, че отива в Холивуд.

— Ти се ядоса, когато „В. С. Тойс“ направиха куклите.

— Играчки — поправи го машинално Мич. — Струва ми се, че останаха доста близо до темата. — Знаеше, че е глупаво. Зарк не му принадлежеше. Вярно, той го бе създал, но Зарк принадлежеше на „Юнивърсъл“, както всички други герои и злодеи, родени от въображението на работещите там. Ако, както Малоуни, Мич решише да напусне, Зарк щеше да остане и за него вече щеше да отговаря нечие друго въображение. — Останала ли ни е някаква свобода на действие?

— Страхуваш се, че могат да злоупотребят с твоя първороден?

— Може би.

— Слушай, „Две луни“ купиха правата за Зарк, защото той има касов потенциал. От гледна точка на бизнеса не би било разумно да го променят. Да погледнем в основата. Комиксите са голям бизнес. Сто и тридесет милиона годишно не са нещо, на което може да се махне с ръка. Сега този бизнес процъфтява, както не е процъфтявал от четиридесетте, и макар популярността му да не може да расте до безкрайност, няма начин да не остане на върха. Онези веселяци от крайбрежието може и да се обличат смешно, обаче разбират от печалби. Ала ако се тревожиш, можеш да приемеш тяхното предложение.

— Какво предложение?

— Те искат ти да напишеш сценария.

Мич се закова на място.

— Аз?! Ами че аз не правя филми.

— Ти си създал Зарк. Очевидно за продуцентите това е достатъчно. Нашите издатели също не са глупави. Те са стиснати — добави Скинър, като хвърли поглед към изтъркания линолеум, — но не и глупави. Искат сценарият да излезе от нас и в договора има клауза, според която имаме право да опитаме. „Две луни“ се съгласиха да разгледат първо твоя вариант. Ако не се получи, те пак те искат, като творчески консултант.

— Творчески консултант. — Мич завъртя титлата върху езика си.

— Ако бях на твое място, Демпси, бих си наел агент на два крака.

— Може и така да направя. Ще трябва да помисля. Колко време ми даваш?

— Никой не е споменавал за срокове. Мисля, че изобщо не им е минала през ум възможността да откажеш. Ала те не те познават, както аз.

— Трябват ми два дни. Искам да поговоря с един човек.

Скинър го изчака да тръгне.

— Мич, не всеки ден възможността чука на вратата ти.

— Нека само първо да се убедя, че съм си у дома. Ще ти се обадя.

Ако ще е гарга, да е рошава, мислеше Мич, докато вървеше с Тас. Новата година бе започнала като съвсем нормална, дори обикновена. Бе планирал да залегне над работата и да изпревари сроковете, за да може да си вземе три седмици отпуск, за да кара ски, да пие бренди и да се търкаля из снега във фермата на чичо си. Бе си представял, че по хълмовете ще срещне една-две хубави жени, за да направят вечерите интересни. Бе си мислил, че ще прави малко скици, ще спи много и ще обикаля от място на място. Много просто.

После за седмици всичко се бе променило. В Хестър откри всичко, което някога бе искал в личния си живот, но едва бе започнал да я убеждава, че той е всичко, което тя иска в своя живот. Сега му се предлагаше една от най-големите възможности в професионалния му живот, ала не можеше да мисли за едното, без да се съобрази с другото.

Честно казано, никога не бе могъл да определи твърда граница между професионалния и личния си живот. Той бе един и същ човек, независимо дали пиеше две питиета с приятели или прекарваше по цяла нощ със Зарк. Ако изобщо се бе променил, причината за това бяха Хестър и Радли. Откак се запозна с тях, започна да иска обвързването, което винаги бе избягвал, отговорностите, от които винаги се бе отърсвал.

Затова отиде първо при нея.

Мич влезе в банката с изтръпнали от студа уши. Дългата разходка му бе дала време да премисли всичко, което Скинър му бе казал, и да изживее първия пристъп на вълнение. Зарк в Техникolor, в стереозвук, по телевизията.

Спря пред бюрото на Кей.

— Тя обядва ли?

Кей се обърна от своя компютър.

— Не.

— Някой има ли при нея?

— Никой.

— Добре. Кога е следващата ѝ среща?

Кей прокара пръст по бележника си.

— Два и петнадесет.

— Дотогава ще се върне. Ако мине Роузън, кажи му, че съм завел госпожа Уолис на обед, за да обсъдим прехвърлянето на сметките.

— Да, господине.

Когато Мич отвори вратата, Хестър обработваше дълга колонка с цифри. Движеше бързо пръсти по клавишите на сметачната машинка, която щракаше и изригваше виеща се лента.

— Кей, ще ми трябва оценката за строежа на Лоримър. И би ли ми поръчала един сандвич? Каквото и да е, стига да е бързо. Искам до довечера да кача тези сметки горе. А, и ще ми трябват бартерните сделки по сметката на Дюбъри. Виж десет деветдесет и девет.

Той затвори вратата зад гърба си.

— Господи, всичките тези банкови приказки ме възбуждат.

— Мич! — Тя вдигна поглед. Последната цифра още се въртеше в главата ѝ. — Какво правиш тук?

— Измъквам те навън и ще трябва да побързаме. Тас ще разсее пазачите. — Вече сваляше палтото ѝ от закачалката зад вратата. — Да вървим. Просто не вдигай глава и изглеждай естествено.

— Мич, аз трябва да...

— Да ядеш китайска храна за вкъщи и да правиш любов с мен. В какъвто искаш ред. Хайде, закопчай се.

— Стигнала съм едва до половината с тези сметки.

— Няма да ти избягат. — Той закопча палтото ѝ и сплете ръце над яката. — Хестър, знаеш ли откога не сме били един час сами? От четири дни.

— Знам. Извинявай, бях заета.

— Заета. — Мич кимна към бюрото ѝ. — Никой не спори, но освен това ме държиш на разстояние.

— Не. — Истината бе, че тя държеше себе си на разстояние, като се опитваше да си докаже, че не изпитва толкова голяма нужда от него, колкото ѝ се струваше. Не се получаваше, както се бе надявала. Сега осезаемо чувстваше доказателството, като стоеше срещу него и сърцето ѝ щеше да изхвъркне. — Мич, обясних ти как ще се чувствам, ако... Ако съм с теб и с Радли в апартамента.

— И с това не споря. — Макар че би искал. — Обаче сега Рад е на училище, а ти имаш конституционното право на обедна почивка. Ела с мен, Хестър. — Опря чело на нейното. — Имам нужда от теб.

Тя не можеше нито да устои, нито да откаже, нито да се преструва, че не иска да бъде с него. Знаеше, че по-късно можеше и да съжалява, ала обърна гръб на работата.

— Ще се задоволя с фъстъчено масло и желе. Не съм много гладна.

— Имаш го.

Петнадесет минути по-късно влязоха в апартамента на Мич. Както обикновено, завесите бяха вдигнати, така че слънцето се лееше през прозорците. Бе топло, помисли Хестър, докато си сваляше палтото. Сигурно той държеше термостата включен, за да му е удобно да ходи бос и по тениски с къси ръкави.

Спря се с палтото в ръка, като се чудеше какво да направи.

— Дай. — Мич небрежно го метна на един стол. — Хубав костюм, госпожо Уолис — отбеляза той и докосна етикета на тъмносиньото раирано сако.

Тя сложи ръка върху неговата, отново уплашена, че нещата се движат прекалено бързо.

— Чувствам се...

— Упадъчна?

И отново смехът в очите му я отпусна.

— По-скоро сякаш току-що съм се измъкнала в полунощ през прозореца на спалнята си.

— Правила ли си го някога?

— Не. Много съм си мислила, но така и не можех да си представя какво ще правя, след като се измъкна.

— Затова толкова ми харесваш. — Мич целуна предпазливата ѝ усмивка и почувства как устните ѝ омекнаха и поддадоха под неговите. — Измъкни се от прозореца на спалнята си и ела при мен. Аз ще ти покажа какво да правиш. — В следващия момент ръцете му бяха в косите ѝ и самообладанието ѝ излетя заедно с фибите.

Хестър го желаше. Може би това имаше нещо общо с лудост, ала как само го желаше! През дългите нощи, откакто бяха така, тя мислеше за него, как я докосваше, къде я докосваше, а сега ръцете му бяха там, точно както си ги спомняше. Този път Хестър се движеше по-бързо от него — смъкна пуловера през главата му, за да се нахвърли върху топлата стегната кожа отдолу. Зъбите ѝ се впиха леко в устните му, настойчиви, възпламеняващи, докато той издърпа сакото ѝ и започна да се мъчи с копчетата на гърба на блузата.

Когато я намери, докосването му не бе толкова нежно, нито толкова търпеливо. Ала Хестър отдавна бе зарязала предпазливостта.

Сега, притисната силно към него, тя загреба с две ръце от страстта. Вече нямаше значение дали бе ден, или нощ. Хестър бе там, където искаше да бъде, където, колкото и да се преструваше, че не е така, имаше нужда да бъде.

Лудост — да, това бе лудост. Чудеше се как бе живяла толкова дълго без нея.

Мич разкопча полата ѝ и тя се свлече по бедрата ѝ на пода. Със стон от удоволствие притисна устни към шията ѝ. Четири дни? Нима са били само четири дни? Струваше му се, че години бяха минали, откак я бе прегръщал насаме. Хестър бе гореща и страстна, както си бе мечтал. Наслаждаваше се на усещането за нея, макар че в него се надигна желание и замъгли главата му. Искаше часове наред да докосва, да бъде докосван, но страстта на момента, липсата на време и нетърпеливият ѝ шепот правеха това невъзможно.

— Спалнята — успя да промълви тя, когато той смъкна тънките презрамки на сутиена по раменете ѝ.

— Не, тук. Направо тук.

Долепи устни до нейните и я издърпа на пода. Би ѝ дал повече. Въпреки че собственото му тяло се стремеше към върха, би ѝ дал повече, ала Хестър се бе увила около него. Преди да бе успял да си поеме дъх, ръцете ѝ бяха на бедрата му и го насочваха. Тя заби пръсти в плътта му, прошепна името му и в главата му сякаш избухнаха цели галактики.

Когато отново можеше да мисли, Хестър се загледа в прашинките, танцуващи в лъча слънчева светлина. Лежеше върху безценен персийски килим, а главата на Мич почиваше между гърдите ѝ. Бе посред бял ден, на бюрото си имаше купчина книжа, а току-що бе прекарала почти цялата си обедна почивка в правене на любов на пода. Не можеше да си спомни някога да е била по-доволна.

Не бе предполагала, че животът може да е такъв — авантюра, карнавал. Години наред не бе вярвала, че има място за лудостта на любовта в един свят, който се върти около отговорностите. Сега, точно сега тя започваше да осъзнава, че има и двете. Не можеше да е сигурна за колко дълго. Може би един ден щеше да е достатъчен. Прокара пръсти през косите си.

— Радвам се, че дойде да ме заведеш на обед.

— Ако може да се съди по това, ще трябва да го превърнем в навик. Още ли искаш онзи сандвич?

— Хм. Нямам нужда от нищо. — „Освен от теб.“ Хестър въздъхна, осъзнала, че ще трябва да го приеме. — Трябва да се връщам.

— Първата ти среща е чак след два. Проверих. Твоите бартерни сделки могат да почакаят още няколко минути, нали?

— Сигурно.

— Ела.

Той стана и я издърпа на крака.

— Къде?

— Ще вземем един бърз душ, после трябва да поговоря с теб.

Тя пое хавлията, която ѝ подаде, и се опита да не се безпокои за това, което имаше да ѝ казва. Достатъчно добре разбираше Мич, за да знае, че той бе пълен с изненади. Проблемът бе, че не бе сигурна доколко бе готова за следващата изненада. Напрегнато седна до него на дивана и зачака.

— Изглеждаш така, сякаш очакваш да ти завържат очите и да ти дадат да изпушиш последната си цигара.

Хестър тръсна още влажната си коса и се опита да се усмихне.

— Не, просто ти говореше толкова сериозно.

— Както съм ти казвал, и аз имам своите сериозни моменти. — Мич избута с крак списанията от масичката. — Днес получих някои новини и още не съм решил как ги приемам. Искан да видя какво мислиш ти.

— Нещо за семейството ти ли? — разтревожи се веднага тя.

— Не. — Той хвана ръката ѝ. — Сигурно както го казвам, звучи като лоша новина, а не е. Поне аз не мисля така. Една продуцентска компания в Холивуд току-що е подписала договор с „Юнивърсъл“ да прави филм за Зарк.

Хестър го зяпна за момент, после премигна.

— Филм? Е, това е прекрасно, нали? Искан да кажа, знам, че той е много популярен в комиксите, но един филм ще бъде още по-голям. Трябва да си развълнуван и много да се гордееш, че работата ти може да се пресъздаде по този начин.

— Просто не знам дали те ще се справят, дали могат да го пренесат на екрана с правилния тон, правилното чувство. Не ме гледай

така.

— Мич, знам какво чувстваш към Зарк. Поне мисля, че знам. Той е твоето творение и е много важен за теб.

— Той за мен е реален — поправи я Мич. — Тук. — Почука се по слепоочието. — И колкото и сантиментално да звучи, тук. — Докосна с ръка сърцето си. — Той промени живота ми, промени начина, по който възприемах себе си и своята работа. Не искам да го развалят и да го превърнат в някакъв картонен герой или, още по-лошо, в нещо непогрешимо и съвършено.

Тя замълча за момент. Започваше да разбира, че да родиш една идея може също толкова да промени живота ти, както да родиш едно дете.

— Нека те питам нещо. Ти защо го създаде?

— Исках да направя герой, много човешки герой, с грешки и слабости и, предполагам, с високи изисквания. Някой, с когото децата да се идентифицират, защото той е просто от плът и кръв, но в същото време вътрешно достатъчно силен, за да приеме битка. Децата нямат кой знае какъв избор, знаеш ли? Спомням си, когато бях малък, искаше ми се да мога да кажа „Не, не искам, това не ми харесва“. Когато четях, виждах, че има възможности, изходи. Това исках да бъде Зарк.

— Мислиш ли, че си успял?

— Да. На лично ниво успях, когато излезе първият брой. Професионално Зарк издигна „Юнивърсъл“ на върха. За бизнеса той означава милиони долара годишно.

— Това неприятно ли ти е?

— Не, защо трябва да ми е неприятно?

— Защо тогава трябва да ти е неприятно, когато го видиш, че прави следващата стъпка?

Мич замълча, потънал в мисли. Можеше да се сети, че Хестър ще види нещата по-ясно и ще може да сведе всичко до по-практично ниво. Не бе ли това просто още една причина да има нужда от нея?

— Предложиха да ме оставят аз да напиша сценария.

— Какво? — Тя се поизправи с разширени от вълнение очи. — О, Мич, това е прекрасно! Толкова се гордея с теб.

Той продължаваше да си играе с пръстите й.

— Досега не съм го правил.

— Не вярваш ли, че ще можеш?

— Не съм сигурен.

Хестър понечи да заговори, после се спря. След малко каза предпазливо:

— Странно, ако някой ме беше попитал, бих казала, че си най-самоувереният човек, когото познавам. Освен това бих казала, че прекалено много държиш на Зарк, за да оставиш някой друг да го напише.

— Има разлика между писането на историята за серия от комикси и писането на сценарий за игрален филм.

— Е, и?

Мич не можа да сдържи смеха си.

— С моите камъни по моята глава, а?

— Ти можеш да пишеш. Имаш живо въображение и познаваш своя герой по-добре от всеки друг. Не виждам къде е проблемът.

— Проблемът е да не разваля нещата. Както и да е, ако няма аз да пиша сценария, те ме искат като творчески консултант.

— Аз не мога да ти кажа какво да направиш, Мич.

— Но?

Тя се наведе напред и сложи ръце на раменете му.

— Напиши сценария. Ако не опиташ, ще се мразиш. Няма никакви гаранции, ала който не рискува, не печели.

Той вдигна ръка към нейната и здраво я стисна.

— Наистина ли така мислиш?

— Да. Освен това вярвам в теб. — Хестър се наведе още по-напред и докосна устни до неговите.

— Омъжи се за мен, Хестър.

Тя замръзна, все още с устни върху неговите. Бавно, много бавно се отдръпна.

— Какво?

— Омъжи се за мен. — Хвана ръцете ѝ да ги задържи. — Обичам те.

— Недей. Моля те, не прави това.

— Кое? Да не те обичам? — Хестър се опита да се отдръпне и Мич стисна по-здраво ръцете ѝ. — Прекалено късно е за това и мисля, че го знаеш. Не те лъжа, когато казвам, че никога към никоя жена не съм изпитвал такива чувства, каквито изпитвам към теб. Искам да преживея живота си с теб.

— Не мога — промълви тя почти беззвучно. Струваше ѝ се, че всяка дума разкъсва гърлото ѝ. — Не мога да се омъжа за теб. Не искам да се омъжвам за никого. Не разбираш за какво ме молиш.

— Само защото не съм бил там, не значи, че не знам. — Бе очаквал изненада, дори съпротива. Ала сега виждаше колко се бе лъгал. В очите ѝ се четеше откровен страх, а в гласа ѝ звучеше истинска паника. — Хестър, аз не съм Алън, а ние и двамата знаем, че ти не си същата жена, както когато си била омъжена за него.

— Това няма значение. Няма да мина отново през това и няма да подложя Радли на него. — Тя се отдръпна и започна да се облича. — Ти не си разумен.

— Аз ли не съм разумен?! — Като се мъчеше да остане спокоен, той отиде зад нея и започна да закопчава копчетата ѝ. Гърбът ѝ бе напрегнат. — Ти си тази, която основава чувствата си сега върху нещо, което се е случило преди години.

— Не искам да говоря за това.

— Може би не искаш и може би сега не е най-подходящият момент, но ще трябва. — Макар Хестър да се съпротивляваше, Мич я обърна към себе си. — Ще трябва да говорим.

Искаше ѝ се да се махне, толкова далеч, че да зарови всичко казано. Ала за момента трябваше да се изправи лице в лице с него.

— Мич, ние се познаваме едва от няколко седмици и едва започваме да можем да приемаме това, което се случва между нас.

— Какво се случва? Не си ли ти тази, която в самото начало каза, че не се интересуваш от секса заради самия секс?

Тя пребледня и се обърна да вземе сакото си.

— От самото начало това не беше просто секс.

— Не беше и за двама ни. Разбираш ли това?

— Да, но...

— Хестър, казах ти, че те обичам. Сега искам да знам какви са твоите чувства към мен.

— Не знам. — Той отново сграбчи раменете ѝ и тя ахна. — Казвам ти, че не знам. Мисля, че те обичам. Днес. Ти искаш от мен да рискувам всичко, което съм направила, целия живот, който съм изградила за себе си и за Рад, заради едно чувство, което, както вече знам, може да се промени за една нощ.

— Любовта не се променя за една нощ. Тя може да бъде убита или подхранвана. Това зависи от хората. Аз искам от теб обвързване, семейство, и искам да ти дам същото.

— Мич, всичко това се случва много бързо, прекалено бързо и за двама ни.

— По дяволите, Хестър, аз съм на тридесет и пет години, не някое хлапе без ум в главата. Искам да се омъжа за теб не за да мога да имам удобен секс и топла закуска, а защото знам, че можем да имаме нещо заедно, нещо истинско, нещо важно.

— Ти не знаеш какво е бракът, ти само си представяш.

— А ти само си спомняш един лош брак. Хестър, погледни ме. Погледни ме — повтори той. — Кога, по дяволите, ще престанеш да използваш бащата на Радли като аршин?

— Той е единственият, когото имам. — Тя отново се отскубна от него и се опита да си поеме дъх. — Мич, аз съм поласкана, че ме искаш.

— Глупости.

— Моля те. — Хестър прокара ръка през косите си. — Аз наистина държа на теб и единственото, в което съм сигурна е, че не искам да те загубя.

— Бракът не е крайт на една връзка, Хестър.

— Аз не мога да мисля за брак. Извинявай. — Паниката ту се появяваше, ту изчезваше в гласа ѝ, докато бе принудена да замълчи, за да се успокои. — Ако не искаш по вече да се срещаме, ще се опитам да те разбера. Но бих предпочела... Надявам се, че можем просто да оставим нещата да продължават по този начин.

Той пхна ръце в джобовете си. Имаше навика да избързва и да насилва нещата, и го знаеше. Ала никак не му се искаше да пропиляват времето, което вече можеха да имат заедно.

— Колко дълго, Хестър?

— Колкото продължи. — Тя затвори очи. — Това не прозвуча добре. Не исках да го кажа. Ти значиш много за мен, повече, отколкото съм мислила, че някой отново ще значи.

Мич погали с пръст бузата ѝ. Тя бе мокра.

— Удар под пояса — промърмори той, вгледан в сълзата.

— Извинявай, не съм искала да го правя. Нямах представа, че мислиш за това.

— Виждам. В три измерения.

— Нараних те. Не мога да ти кажа колко съжалявам.

— Недей. Истината е, че си го изпросих. Нямах намерение да те моля да се омъжиш за мен поне още една седмица.

Хестър посегна да докосне ръката му, но се отказа.

— Не можем ли просто да забравим за това и да си продължим както досега?

Мич протегна ръка и оправи яката на самото ѝ.

— Боя се, че не. Аз съм решил, Хестър. Това е нещо, което се опитвам да правя един или два пъти годишно, но след като го направя, няма връщане назад. — Погледна я с настойчивост, която тя почувства до мозъка на костите си. — Аз ще се ожения за теб, рано или късно. Ако ще е късно, добре, просто ще ти дам време да свикнеш с това.

— Мич, аз няма да променя мнението си. Не би било честно да те оставя да мислиш, че бих го променила. Това не е въпрос на прищявка, това е обещание, което съм дала пред себе си.

— Някои обещания е най-добре да бъдат нарушавани.

Хестър поклати глава:

— Не знам какво повече да кажа. Искане ми се само...

Той притисна пръст към устните ѝ.

— Ще поговорим за това по-късно. Ще те изпратя до службата.

— Не, не се безпокой. Наистина — настоя тя, когато Мич се опита да спори. — И без това ми трябва малко време да помисля. Когато съм с теб, ми е трудно да мисля.

— Това е добро начало. — Той хвана брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ. — Изглеждаш прекрасно, ала следващия път, когато те помоля да се омъжиш за мен, недей да плачеш. Действа убийствено на самочувствието ми. — Целуна я, преди да бе успяла да каже нещо. — Ще се видим по-късно, госпожо Уолис. Благодаря за обеда.

Малко замаяна, Хестър излезе в коридора.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Добре. Аз съм тук.

Мич затвори вратата, после се обърна и се облегна на нея. Наранен ли беше? Потърка гърдите си. По дяволите, наистина болеше. Ако някой му бе казал, че да си влюбен означава сърцето ти да се свива, щеше да продължи да го избягва. Бе го изпитал, когато

отдавнашната му любов в Ню Орлийнс го изостави. Това не го бе подготвило за този удар. А и какво би могло да го подготви?

Но нямаше да се предаде. Това, което трябваше да направи, бе да измисли план за атака — незабележим, хитър и неустоим. Той погледна замислено към Тас.

— Къде мислиш, че би искала Хестър да прекараме медения си месец?

Кучето изръмжа и се претърколи по гръб.

— Не — реши Мич. — Бермудите са нещо прекалено. Няма значение, ще измисля нещо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Радли, моля те, намалете звука на войната. — Хестър свали от врата си шивашкия метър и го опъна на стената. Идеално, помисли доволно и кимна. После взе молива, който бе затъкнала зад ухото си, и отбеляза с две кръстчета къде трябва да се забият пироните.

Малките стъклени лавички, които щяха да висят тук, бяха подарък, който сама си бе направила. Бяха абсолютно ненужни и ѝ доставяха голямо удоволствие. Това, че сама ги закачваше, за нея не бе демонстрация на сръчност или независимост, а просто още едно от домашните задължения, с които от години се справяше сама. Хвана чука и нагласи първия пирон. Успя да удари два пъти, преди някой да почука на вратата.

— Само момент. — Нанесе един последен удар на пирона. От стаята на Радли долитаха звуци на противосамолетна отбрана и падащи ракети. Тя извади втория пирон от устата си и го пхна в джоба. — Рад, ще ни арестуват за смущаване на спокойствието. — Отвори вратата пред Мич. — Здравсти.

За негово удовлетворение, радостта се изписа моментално на лицето ѝ. Не я бе виждал от два дни, откак ѝ каза, че я обича и я помоли да се омъжи за него. За два дни доста бе мислил и можеше само да се надява, че Хестър, колкото и да не бе искала, също бе мислила.

— Преустройства ли правиш? — кимна той към чука.

— Просто окачвам една лавица. — Тя стисна с две ръце дръжката на чука. Чувстваше се като ученичка. — Влизай.

Мич хвърли един поглед към стаята на Радли. Изглежда там се разразяваше грандиозна въздушна битка.

— Не си споменавала, че ще откриваш клуб за детски игри.

— Това е мечтата на живота ми. Рад, току-що си подписал мирен договор, не стреляй! — Хестър се усмихна предпазливо на Мич и му посочи един стол. — Тази вечер Джош ще остане при Радли, а тук е и Ърни. Той живее на горния етаж и с Рад ходят заедно на училище.

— Разбира се, момчето на Битърмън. Познавам го. Хубаво — одобри Мич, като огледа лавиците.

— Те са ми подарък за успешното завършване на първия месец в „Нешънъл тръст“. — Прокара пръст по скосения ръб.

Наистина предпочиташе да си купи лавиците вместо нова дреха.

— Ти на системата на премиите ли си?

— Сама си определям премиите.

— Така е най-добре. Искаш ли да довърша вместо теб?

— Какво? — Тя погледна към чука. — Не, благодаря, мога да го направя. Защо не седнеш? Ще ти донеса малко кафе.

— Ти окачи лавицата, аз ще донеса кафето. — Той я целуна по върха на носа. — И се успокой, а?

— Мич... — Бе направил само две крачки, преди да го хване за ръката. — Ужасно се радвам, че те виждам. Страхувах се, че... Ами, че си сърдит.

— Сърдит? — Той я погледна недоумяващо. — За какво?

— За... — Млъкна, защото Мич продължаваше да я гледа с интерес и любопитство и Хестър започна да се чуди дали не си бе въобразила всичко, което ѝ бе казал. — Нищо. — Извади пилона от джоба си. — Налей си кафе.

— Благодаря. — Той се усмихна към гърба ѝ. Бе направил точно това, което имаше намерение да направи — да я смути. Сега тя щеше да мисли за него, за това, което е било казано между тях. И колкото повече мислеше, толкова повече щеше да вижда колко е разумно.

Мич си заподсвирква и отиде в кухнята, докато Хестър ковеше втория пирон.

Наистина ѝ бе предложил да се оженят. Тя помнеше всичко, което ѝ бе казал, всичко, което му бе отговорила. И знаеше, че беше ядосан и обиден. Не бе ли преживяла два дни в съжаления, че бе трябвало да предизвика това? А сега той идваше и се държеше така, сякаш нищо не се бе случило.

Хестър остави чука и вдигна лавиците. Може би му бе минало достатъчно, за да изпита облекчение, че му бе отказала. Това бе възможно, реши тя, и се запита защо идеята не я успокои толкова, колкото би трябвало.

— Направила си сладки. — Мич влезе с две чаши и чиния с курабийки, закрепена върху едната от тях.

— Тази сутрин — усмихна се Хестър през рамо, докато нагласяше лавиците.

— Вдигни малко отдясно. — Той седна на облегалката на един фотьойл и остави чашата си, така че ръцете му да са свободни за сладките с шоколадови пръчици. — Страхотно — реши след първата хапка. — А ако мога сам да се похваля, аз съм познавач.

— Радвам се, че стават за ядене. — Изцяло заета с лавиците, тя отстъпи крачка назад да им се възхити.

— Много е важно. Не знам дали бих могъл да се ожения за жена, която не прави хубави сладки. — Взе още една и я огледа внимателно. — Е, може и да мога — предположи, когато Хестър бавно се обърна към него. — Ала няма да ми е лесно. — Лапна курабийката и ѝ се усмихна. — Имаме късмет, че този въпрос не стои.

— Мич... — Преди да бе успяла да измисли какво да каже, в стаята влетя Радли с двамата си приятели.

— Мич! — Зарадван от посещението, Радли рязко спря до него, така че ръката на Мич естествено се обви около раменете му. — Току-що направихме най-хубавата битка. Ние сме единствените оцелели.

— Тежка работа. Сигурно сте огладнели. Вземи си курабийка.

Радли взе една и я пхна в устата си.

— Трябва да се качим до Ърни да вземем още оръжия. — Посегна за още една курабийка, но улови погледа на майка си. — Не си довел Тас.

— Той снощи до късно гледа телевизия и днес спи.

Радли прие обяснението.

— Добре. — После се обърна към майка си: — Може ли за малко да отидем у Ърни?

— Разбира се. Само няма да излизате, без да се обадите.

— Няма. Вие тръгвайте, аз трябва да взема нещо — каза на приятелите си. — Втурна се към спалнята, а момчетата се запътиха към вратата.

— Радвам се, че си е намерил нови приятели — рече Хестър и взе чашата си. — Той се безпокоеше, че няма да може.

— Радли не е дете, което не може да се сприятелява.

— Вярно, не е.

— Освен това има късмет, че майка му им позволява да идват и им пече курабийки. — Мич отново отпи от кафето си. Готвачката на

майка му печеше малки кейчета. Хестър сигурно би разбрала, че това не е съвсем същото. — Естествено, когато се оженим, ще трябва да му подарим няколко братя и сестри. Какво ще сложиш на лавиците?

— Безполезни неща — измърмори тя, като го гледаше. — Мич, не искам да се караме, обаче мисля, че трябва да изясним това.

— Кое да изясним? О, исках да ти кажа, че започнах да пиша сценария. Доста добре върви.

— Доволна съм. — И смутена. — Наистина, това е чудесно, ала мисля, че първо трябва да поговорим за тази работа.

— Разбира се, за каква работа става дума?

Хестър отвори уста и отново бе прекъсната от сина си. Когато Радли влезе, тя отиде да сложи на лавицата малка порцеланова котка.

— Направих нещо за теб в училище. — Радли смутено държеше ръце зад гърба си.

— Така ли? — Мич остави кафето. — Мога ли да го видя?

— Днес е Денят на Свети Валентин, нали знаеш. — След моментно колебание той му подаде картичка, изработена от картон и синя панделка. — Направих на мама това сърце с дантели, обаче реших, че панделката е по-добра за мъже. — Радли запристъпя от крак на крак. — Отваря се.

Мич не бе сигурен, че може да разчита на гласа си. Отвори картичката. Радли бе използвал най-красивия си почерк. — „На моя най-добър приятел Мич. Обичам те. Радли.“ — Мич се изкашля, надявайки се да не изглежда като пълен глупак. — Страхотна е. Аз... Ъ-ъ-ъ... Никой досега не ми е правил картичка.

— Наистина ли? — Смуцението отстъпи място на изненада. — Аз през цялото време ги правя на мама. Тя казва, че ги харесва повече от купешките.

— Тази на мен ми харесва много повече. — Мич не бе сигурен, че почти десетгодишните момчета позволяват да бъдат целувани, но въпреки това го погали по косата и го целуна. — Благодаря ти.

— Няма защо. Чао.

Мич чу как вратата се хлопна зад него и се вгледа в малкото сгънато парче картон.

— Не знаех, че го е направил — обади се Хестър тихо. — Сигурно е искал да го пази в тайна.

— Много е хубава. — За момент Мич нямаше сили да обясни какво означаваха за него картичката и панделката. Стана и отиде до прозореца с картичка в ръка. — Луд съм по него.

— Знам. — Тя облиза устни. Наистина знаеше. Ако някога се бе съмнявала в дълбочината на чувствата му към сина ѝ, току-що бе видяла пълно доказателство. От това нещата само ставаха още по-сложни. — Само за няколко седмици направи толкова много за него. Знам, че никой от нас няма правото да очаква да бъдеш тук, ала искам да знаеш колко много значи това за нас.

Мич едва сдържа гнева си. Не бе искал нейната благодарност, а дяволски повече. Спокойно, Демпси, предупреди се той.

— Единственият съвет, който мога да ти дам, е да свикнеш с това.

— Точно това не мога да направя. — Приблужи се към него. — Мич, наистина не си ми безразличен, но няма да завися от теб. Не мога да си позволя да очаквам нещо или да разчитам на теб.

— Казвала си го вече. — Той внимателно остави картичката на масата. — Аз не споря.

— Това, което каза преди...

— Какво съм казал?

— За когато се оженим.

— Казвал ли съм такова нещо? — Усмихна ѝ се и нави кичур от косите ѝ около пръста си. — Не мога да си представя какво съм мислел.

— Мич, имам чувството, че се опитваш да ме избудалкаш.

— Получава ли се?

Не се задълбочавай, каза си Хестър. Ако той иска да го обърне на шега, добре.

— Само дотолкова, че да потвърди това, което винаги съм мислила за теб. Ти си много странен човек.

— В какъв смисъл?

— Добре, като начало ти говориш с кучето си.

— И той говори с мен, така че това не се брои. Опитай пак. — Без да пуска косата ѝ, я придърпа малко по-близо. Независимо дали тя го разбираше, или не, те говореха за техните отношения, а Хестър се бе отпуснала.

— Ти си изкарваш хляба, като пишеш комикси. И ги четеш.

— Като жена с банков опит би трябвало да разбираш значението на добрата инвестиция. Знаеш ли какво струва на един колекционер двойния брой на „Защитниците на Пърт“? Скъпостта не ми позволява да назова цифри.

— Обзалагам се, че е така.

Мич прие отговора ѝ с леко кимване.

— И, госпожо Уолис, с удоволствие бих обсъждал с вас ценността на литературата във всякаква форма. Споменава ли съм ти, че в гимназията бях капитан на отбора по риторика?

— Не. — Бе опряла ръце на гърдите му, отново привлечена към силното тренирано тяло под раздърпания пуловер. — Освен това от пет години не си изхвърлил един вестник или списание.

— Събирам ги за голямата акция по връщане на стара хартия на второто хилядолетие. Аз съм много спестовен.

— И имаш отговор за всичко.

— От теб обаче искам само един. Споменава ли съм ти, че се влюбих в очите ти веднага след като се влюбих в краката ти?

— Не, не си. — Устните ѝ леко трепнаха. — Аз пък никога не съм ти казвала, че първия път, когато те видях, през шпионката, дълго те гледах.

— Знам — засмя се той. — Ако гледаш правилно към шпионката, виждаш сянка.

— О! — Хестър не можеше да се сети какво друго да каже.

— Знаете ли, госпожо Уолис, тези деца могат всеки момент да се втурнат тук. Имате ли нещо против, за няколко минути да спрем да говорим?

— Не. — Тя обви ръце около него. — Изобщо нямам нищо против.

Не искаше да признае дори пред себе си, че в прегръдките му се чувстваше в безопасност, защитена. Ала наистина се чувстваше така. Не искаше да приеме, че се бе страхувала да не го загуби, ужасена от празнината, която би оставил в живота ѝ. Но страхът бе много реален. Сега, когато вдигна устни към неговите, той избледня.

Не можеше да мисли за утре или за бъдещето, което Мич обрисуваше толкова лесно с приказките си за брак и семейство. Бе възпитавана, че бракът е за цял живот, ала бе научила, че той е едно обещание, което лесно се дава и лесно се нарушава. В живота ѝ

нямаше да има повече нарушени обещания, нямаше да има повече нарушени клетви.

Чувствата можеха да се блъскат в нея, заредени с копнежи и блянове. Сърцето ѝ можеше да му принадлежеше, но волята ѝ си бе нейна. Дори когато обвиваше ръце около него и го привличаше по-близо, Хестър си казваше, че това ще спести и на двама им нещастия в бъдещето.

— Обичам те, Хестър — прошепна Мич в устните ѝ. Знаеше, че тя може и да не иска да го чуе, ала това бе нещо, което трябваше да каже. Ако го казваше достатъчно често, Хестър можеше да започне да вярва на думите и, нещо повече, на смисъла зад тях.

Искаше вечността от нея — вечността за нея, не само момент като този, откраднат в слънчевата светлина, струяща през прозореца, или други моменти в сенките. Само веднъж досега бе искал нещо с почти същата сила. Това бе нещо абстрактно, нещо мъгляво, наречено изкуство. После дойде времето, когато си призна, че никога няма да достигне до мечтата.

Но Хестър бе в ръцете му. Можеше да я държи така и да вкухва сладките, топли копнежи, които кипяха в нея. Тя не бе мечта, а жена, която обичаше, искаше и щеше да има. Ако да я задържи означаваше да играе игри, докато отмие слоевете на нейната съпротива, значи щеше да играе.

Вдигна ръце към лицето ѝ и вплете пръсти в косите ѝ.

— Сигурно децата скоро ще се върнат.

— Сигурно. — Устните ѝ отново потърсиха неговите. Бе ли чувствала преди такова нетърпение? — Искане ми се да имаме повече време.

— Наистина ли?

Очите ѝ бяха полупритворени.

— Да.

— Нека да дойда довечера.

— Ох, Мич. — Хестър облегна глава на рамото му. За пръв път от цяло десетилетие усещаше как майката и жената се борят в нея. — Искане те. Ти го знаеш, нали?

Сърцето ѝ още се блъскаше бясно срещу неговото.

— Мисля, че съм го разбрал.

— Иска ми се довечера да можехме да бъдем заедно, ала тук ще е Рад.

— Знам как ще се чувстваш, ако аз остана тук, а Рад е в съседната стая. Хестър... — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Защо да не бъдем честни с него, защо да не му кажем, че се обичаме и искаме да бъдем заедно?

— Мич, той е само дете.

— Не, не е. Не, почакай — продължи Мич, преди да бе успяла да възрази. — Не казвам, че трябва да го направим да изглежда безсъдържателно или безгрижно, но трябва да позволим на Радли да разбере какво чувстваме един към друг и че когато двама възрастни хора изпитват такова силно чувство един към друг, те имат нуждата да го покажат.

Изглеждаше толкова просто, когато той го казваше, толкова логично, толкова естествено. Тя отстъпи назад, за да събере мислите си.

— Мич, Рад те обича, и те обича като дете, невинно и без ограничения.

— И аз го обичам.

Хестър се вгледа в очите му и кимна.

— Да, мисля, че го обичаш и ако е вярно, надявам се да разбереш. Страх ме е, че ако въвека сега Радли в това, той ще започне да зависи от теб дори повече, отколкото вече зависи. Ще започне да те възприема като...

— Като баща — довърши Мич. — А ти не искаш в живота му баща, нали?

— Това не е честно. — Очите ѝ, обикновено толкова спокойни и ясни, потъмняха.

— Може и да не е, ала на твоето място бих се замислил сериозно върху това.

— Няма нужда да говориш жестоки неща само защото не искам да правя секс с теб, когато синът ми спи в съседната стая.

Той я хвана за ризата толкова бързо, че тя успя само да ахне. Бе го виждала ядосан, близо до ръба, но никога вбесен.

— По дяволите, да не мислиш, че това е всичко, за което говоря? Ако исках единствено секс, можех да сляза долу и да хвана телефона.

Сексът е просто нещо, Хестър. За него са необходими само двама души и малко свободно време.

— Извинявай. — Тя затвори очи. Знаеше, че никога през живота си не бе казвала или правила нещо, от което повече да се срамува. — Това беше глупаво, Мич, ала просто продължавам да се чувствам така, сякаш гърбът ми е опрян в стената. Трябва ми малко време. Моля те.

— На мен също ми трябва. Но времето, което ми трябва, е с теб. — Отпусна ръце и ги пхна в джобовете си. — Аз те притискам. Знам го и няма да спра, защото вярвам в нас.

— Бих искала и аз да можех, наистина го искам, ала прекалено много съм заложила.

Аз също, помисли той, но вече бе достатъчно спокоен, за да се въздържа.

— Засега ще го оставим. Вие с Рад ще ходите ли довечера на игрите на Таймс Скуеър?

— Разбира се, той много иска. — Хестър отново пристъпи към него.

— Аз също.

— Сега го казваш, ала няма да говориш така, след като те разбия с изключителните си умения.

— Обичам те.

Мич въздъхна дълбоко, като се бореше с желанието да я грабне отново в прегръдките си и повече да не я пусне.

— Ще ми кажеш ли, когато това престане да те притеснява?

— Ти ще си първият, на когото ще го съобщя.

Той взе картичката, която Радли бе направил за него.

— Кажи на Рад, че ще се видим по-късно.

— Ще му кажа. — Бе стигнал почти до вратата, когато тя тръгна след него. — Мич, защо не дойдеш утре на вечеря? Ще приготвя задушено.

Той наклони глава:

— С малки картофчета и моркови?

— Разбира се.

— И бисквити?

— Ако искаш — усмихна се Хестър.

— Звучи страхотно, ала съм зает.

— О! — Хестър едва се сдържа да не попита с какво, но си напомни, че нямаше това право.

Мич се усмихна и егоистично се наслади на разочарованието й.

— Мога ли да си запазя правото за друг път?

— Разбира се. — Тя се опита да отвърне на усмивката му. — Рад сигурно ти е казал, че следващата седмица има рожден ден.

— Само пет-шест пъти. — Мич спря до вратата с ръка на дръжката.

— Другата събота следобед ще има гости. Знам, че той би искал да дойдеш, ако можеш.

— Ще дойда. Слушай, какво ще кажеш да тръгнем около седем? Аз ще взема монети по четвърт долар.

— Ще бъдем готови. — Няма да ме целуне за довиждане, помисли Хестър. — Мич, аз...

— Почти забравих. — Той небрежно бръкна в джоба си и извади малка кутийка.

— Какво е това?

— Днес е Денят на Свети Валентин, нали? — Сложи я в ръката й. — Значи това ти е подаръкът.

— Подарък за Деня на Свети Валентин — повтори тя безизразно.

— Ами да, има такава традиция, помниш ли? Помислих си за бонбони, ала си представих как ще се чудиш дали Радли няма да изяде прекалено много сладко. Обаче виж, ако предпочиташ бонбони, мога да върна това и...

— Не! — Хестър дръпна кутийката от него, после се засмя. — Дори не знам какво е.

— Сигурно ще разбереш, ако го отвориш.

Тя отвори капачето и видя тънка златна верижка със сърце, не по-голямо от нокътя й.

— О, Мич, страхотно е!

— Нещо ми казваше, че ще ти хареса повече от бонбоните. Бонбоните биха могли да те накарат да си спомняш, че после трябва да си измиеш зъбите.

— Не съм чак толкова лоша — възрази Хестър и извади сърцето от кутийката. — Мич, много е красиво, наистина ми харесва, обаче е прекалено...

— Старомодно, знам — прекъсна я той и го взе от нея. — Но аз просто съм си такъв.

— Такъв ли си?

— Обърни се да ти го закача.

Тя се подчини и вдигна с ръка косите си.

— Наистина много ми харесва, обаче не очаквам от теб да ми купуваш скъпи подаръци.

— Ъ-хъ. — Мич намръщено закопча верижката. — И аз не очаквах бекон с яйца, ала ти с удоволствие ми направи. — Закопчалката щракна и той я обърна към себе си да я погледне. — За мен пък е удоволствие да гледам как носиш сърцето ми на врата си.

— Благодаря ти. — Хестър докосна сърчицето с пръст.

— Аз също не съм ти купила бонбони, но може би мога да ти дам нещо друго.

Усмихваше се, когато го целуна, нежно, подканящо, със сила, която изненада и двамата. Трябваше само миг, за да се изгубят в страстта, във въображението. Опрял гръб на вратата, Мич плъзна ръце от лицето ѝ към косите и раменете, после към бедрата, за да притисне тялото ѝ още по-плътнo към своето. Огънят пламтеше, бърз и горещ, така че дори когато тя се отдръпна, Мич се чувстваше опърлен от пламъците. Въздъхна дълбоко, без да откъсва очи от нейните.

— Предполагам, че тези деца ще се върнат.

— Всеки момент.

— Ъ-хъ. — Целуна я леко по челото, обърна се и отвори вратата. — Ще се видим по-късно.

Щеше да слезе долу и да вземе Тас, каза си Мич, докато вървеше по стълбите. После щеше да излезе на разходка. Дълга разходка.

Верен на думата си, Мич бе напълнил джобовете си с монети. Залата бе препълнена с хора и ехтеше от изстрелите на електронните пушки на игрите. Хестър стоеше до него и Радли, които с общи усилия спасяваха света от междугалактични войни.

— Добра стрелба, ефрейтор. — Мич потупа момчето по рамото, когато ракетата се разпадна във водопад от разноцветни светлини.

— Твой ред е. — Радли отстъпи управлението на своя старши офицер. — Внимавай за сензорни ракети.

— Не се безпокой, аз съм ветеран.

— Ще подобрим върховия резултат. — Радли откъсна очи от екрана достатъчно задълго, за да погледне майка си. — После можем да сложим инициалите си. Не е ли страхотно това място? Всичко има.

Всичко, помисли Хестър, включително някои типове с кожени облекла със съмнителна чистота и с татуировки. Машината зад нея издаде висок писък.

— Стой по-близо.

— Добре, ефрейтор, ние сме само на седемстотин точки от най-високото постижение. Следи за ядрени спътници.

— Слушам, сър. — Радли стисна зъби и хвана ръчките за управление.

— Добри рефлексии — обърна се Мич към Хестър, като гледаше как Радли управлява с една ръка кораба, а с другата изстрелва ракети земя-въздух.

— Джош има такава домашна видеоигра. Рад обича да ходи у тях да играе. — Тя прехапа устни, защото корабът на Радли на косъм избягна унищожението. — Никога не мога да разбера откъде знае какво става. О, виж, мина най-високия резултат!

Продължаваха да гледат в напрегнато мълчание, докато Радли храбро се биеше до последния човек. За финал екранът избухна в ярък фойерверк от звуци и светлини.

— Нов рекорд. — Мич вдигна Радли във въздуха. — Това заслужава повишение. Сержант, напиши си инициалите.

— Ама ти имаш повече точки от мен!

— Кой ги брой? Давай.

Изчервен от удоволствие, Рад натисна бутона, който пробяга през азбуката. Р. А. У. „А“ за Алън, помисли Мич и не каза нищо.

— Искаш ли и ти да опиташ? — обърна се той към Хестър.

— Не, благодаря. Само ще гледам.

— Мама не обича да играе — довери му Радли. — Дланите ѝ се изпотяват.

— Дланите ти се изпотяват? — повтори Мич с усмивка.

Хестър хвърли един многозначителен поглед към Радли.

— Това е от напрежението. Не мога да поема отговорността за съдбата на света. Знам, че е игра — добави тя, преди Мич да бе възразил. — Ала аз... Ами, увличам се.

— Страхотна сте, госпожо Уолис. — Целуна я пред замисления поглед на Радли.

Чувстваше се странно, като виждаше как Мич целува майка му. Не бе сигурен дали му бе хубаво странно или лошо странно. После Мич сложи ръка на рамото му. Радли винаги се чувстваше добре, когато Мич слагаше ръката си там.

— Добре, какво ще е следващото, амазонската джунгла, Средновековието, издирване на акула убиец?

— Харесва ми играта с нинджите. Веднъж у Джош гледах един филм за ниндзи... Е, почти го гледах. Майката на Джош го изключи, защото една от жените си сваляше дрехите и такива работи.

— О, така ли? — Мич сподави смеха си, а Хестър зяпна. — Как се казваше филмът?

— Няма значение. — Хестър хвана Радли за ръката. — Сигурна съм, че родителите на Джош просто са се объркали.

— Бащата на Джош мислеше, че е за кунгфу. Майка му се ядоса и го накара да го върне във видеотека и да вземе нещо друго. Обаче нинджите все пак ми харесаха.

— Да видим дали ще можем да намерим свободна машина. — Мич тръгна до Хестър. — Не мисля, че това го е увредило за цял живот.

— Не знам какво значи „и такива работи“.

— И аз не знам. — Той я прегърна през раменете да я преведе през тълпата хлапета. — Може би можем да го вземем.

— Аз ще пропусна, благодаря.

— Не искаш ли да гледаш „Голите ниндзи от Нагасаки“? — Когато тя се обърна към него, Мич вдигна ръце: — Измислих си го, честна дума.

— Хм.

— Ето една машина. Мога ли да играя на тази?

Мич бръкна за монети и продължи да се смее на Хестър.

Времето минаваше и тя почти престана да чува шума от машините и хората. За да угоди на Радли, изигра няколко от по-малко напрегнатите игри, в които не ставаше дума за господство над света или за разрушаване на Вселената. Но през повечето време гледаше. Бе й приятно да вижда, че той се радва на това, което за него бе една истинска нощ навън в града.

Сигурно изглеждаха като семейство, помисли тя, докато Радли и Мич се бяха надвесили в двубой над ръчките. Искаше ѝ се все още да вярваше в такива неща. Ала за нея бракът и обвързването за цял живот бяха също толкова нереални, колкото и машините наоколо, които разпръскваха цветовете и светлини.

Ден за ден, помисли Хестър и леко въздъхна. Това бе всичко, в което сега можеше да си позволи да вярва. След няколко часа щеше да сложи Радли в леглото и да си легне сама. Това бе единственият начин да е сигурна, че и двамата са в безопасност. Чу как Мич се смее и вика окуражително на Радли. Това бе единственият начин, повтори си тя. Независимо колко ѝ се искаше или се изкушаваше отново да повярва, не можеше да рискува.

— Какво ще кажеш за флиперите?

— Не са лоши. — Макар и да светеха с диви цветовете и светлини, Радли не ги намираше особено вълнуващи. — Мама обаче ги харесва.

— Бива ли те?

Хестър се отърси от тежките си мисли.

— Не съм зле.

— Съгласна ли си на състезание? — Той разклати монетите в джоба си.

Въпреки че никога не се бе смятала за състезателна натура, тя се ядоса на самодоволната му физиономия.

— Добре.

Винаги бе имала лека ръка за флиперите, дотолкова лека и бърза, че девет от десет пъти биеше брат си. Макар че тези машини бяха електронни и по-сложни от онези, на които бе играла на млади години, не се съмняваше, че ще се представи добре.

— Мога да ти дам преднина — предложи Мич, докато пускаше монетите.

— Интересно, тъкмо щях да ти кажа същото. — Хестър с усмивка хвана ръчките.

Това имаше нещо общо с черната магия и белите рицари. Тя изключи звука и се съсредоточи върху топката. Усещаше точно кога да завърти ръчките. Мич застана зад нея, пхнал ръце в задните си джобове, и кимна, когато Хестър пусна топката.

Харесваше му как се бе надвесила над машината, леко разтворила устни, присвила напрегнато очи. От време на време

прехапваше език и се навеждаше напред, сякаш да проследи топката в бързия ѝ нервен бяг.

Малкото сребърно топче се удряше в гумата и караше звънчетата да звънят и светлините да примигват. Докато първата ѝ топка падна, вече бе натрупала внушителен брой точки.

— Не е лошо като за аматьор — изкоментира Мич и намигна на Радли.

— Само се загревам. — Тя с усмивка се отдръпна.

Радли гледаше как Мич играе, но трябваше да се вдигне на пръсти, за да вижда всичко. Добре че топката заседна на върха на машината, където отскочи назад. Той погледна зад себе си към редицата от други машини и съжали, че не се бе сетил да поиска още една монета, преди да бе започнала играта. Ала ако не можеше да играе, поне можеше да гледа. Отдалечи се да види по-отблизо какво става на една съседна машина.

— Май съм със сто точки пред теб. — Мич отново отстъпи мястото на Хестър.

— Не исках да те убивам с първия удар. Струваше ми се грубо. — Тя дръпна пружината и пусна топката.

Този път изцяло чувстваше ритъма. Изобщо не остави топчето да спре — изпрати го надясно, после наляво, после нагоре в средата, където то прелетя през един тунел и се блъсна в осветен дракон. Играта я връщаше назад в детството, когато желанията ѝ бяха прости, а сънищата ѝ позлатени. Машината се разтресе от шум, Хестър се засмя и се хвърли в състезанието.

Резултатът ѝ растеше и растеше — с достатъчно фанфари, за да се събере малка тълпа. Преди да падне второто ѝ топче, хората започнаха да се обзалагат кой ще победи.

Мич зае мястото ѝ. За разлика от нея, той не изключи звуковете и светлинните ефекти, а ги използваше за вдигане на адреналина. Едва не изгуби топчето и зад него се разнесоха ахвания, но го улови на върха на флипера и силно го запрати в ъгъла. Този път завърши на петдесет точки зад нея.

Последната битка събра още хора. На Хестър ѝ се стори, че чува как някой зад нея залага. После се изключи от всичко и се съсредоточи върху топчето и ударите. Когато отново се отдръпна, бе почти изтощена.

— Чудо трябва да стане, Мич.

— Не се възгордявай. — Той разкърши ръце като пианист и си спечели няколко освирквания и ободрителни подвиквания от тълпата.

Докато наблюдаваше техниката му, тя трябваше да признае, че Мич играе блестящо. Поемаше рискове, които биха могли да му струват последната топка, ала ги превръщаше в триумф. Стоеше разкراчен и отпуснат, но Хестър виждаше в очите му онази пълна съсредоточеност, каквато бе очаквала от него, макар още да не бе свикнала с нея. Косата му небрежно падаше върху челото. На устните му играеше лека усмивка, която ѝ се струваше едновременно доволна и неспокойна.

Усети се, че гледа не топчето, а него. Това бе типът мъж, за когото жените мечтаят и от когото правят герой. Това бе типът мъж, на когото една жена би се опряла, ако не е внимателна. С мъж като него една жена би имала години наред смях. Тя въздъхна и защитата около сърцето ѝ леко отслабна.

Топчето се изгуби в пещерата на дракона и се разнесе рев.

— Тя те би с десет точки — оповести някой от тълпата. — Десет точки, приятел.

— Спечели си една безплатна игра — каза някой друг и приятелски потупа Хестър по гърба.

Мич тръсна глава и изтри ръце в джинсите си.

— За онази преднина... — започна той.

— Много е късно. — Смешно горда със себе си, тя пхна палци в гайките на колана и се вгледа в своя резултат.

— Изключителни рефлексии. Всичко идва от китката.

— Какво ще кажеш за реванш?

— Не искам отново да те унижавам. — Хестър се обърна с намерението да предложи на Радли спечелената игра. — Рад, не искаш ли да... Рад? — Проби си път между няколкото останали зяпачи. — Радли? — По гърба ѝ полазиха тръпки. — Няма го.

— Преди минутка беше тук. — Мич сложи ръка на рамото ѝ и огледа доколкото можа залата.

— Аз не внимавах... — Тя вдигна ръка към гърлото си, където вече бе заседнал страхът, и бързо тръгна. — Знам си, че не бива да отделям очи от него на такова място.

— Спри. — Той говореше спокойно, ала нейният страх вече му се бе предал. Знаеше колко е лесно някой да отвлече едно малко момче в тълпата. — Той просто се върти около машините. Ще го намерим. Аз ще тръгна насам, а ти натам.

Тя кимна и се обърна, без да каже дума. На някои от машините имаше по шест-седем души. Хестър се спираше до всяка от тях и търсеше малкото русо момче със син пуловер, викаше го над шума и тракането на машините.

Когато мина през големите стъклени врати и погледна навън към светлините и препълнените тротоари на Таймс Скуеър, сърцето ѝ се преобърна. Не е излязъл навън, каза си. Радли никога не би направил нещо толкова строго забранено. Освен ако някой не го е взел, или...

Вкопчи здраво ръце и се обърна. Нямаше да мисли така. Но залата бе толкова голяма, пълна с толкова много хора, и всичките непознати. А шумът, шумът бе по-оглушителен, отколкото си спомняше някога да е бил. Как би го чула, ако я бе викал?

Тръгна край следващия ред машини, като крещеше името му. Веднъж чу как едно момченце се смее и бързо се завъртя. Ала не беше Радли. След десет минути, когато бе минала половината зала, помисли, че трябва да се обади на полицията. Ускори крачка и се опита да огледа всичко наведнъж, като минаваше от редица на редица.

Имаше толкова много шум, а светлините бяха толкова ярки. Може би трябваше да се върне — можеше да не го е видяла. Може би сега той я чакаше до проклетия флипер и се чудеше къде е тя. Може би го беше страх. Може би я викаше. Може би...

И тогава го видя, вдигнат на ръце от Мич. Хестър разблъска двама души настрани и се втурна към тях.

— Радли! — Обви ръце около двамата и зарови лице в косата му.

— Отишъл е да гледа как другите играят — обясни Мич и я поглади успокоително по гърба. — Срещнал свой съученик.

— Това беше Рики Несбит, мамо. Той беше с брат си и ми дадоха назаем четвърт долар. Отидохме да изиграем една игра. Не знаех, че е толкова далеч.

— Радли... — Тя се бореше със сълзите си и се опитваше да говори твърдо. — Знаеш, че трябва да стоиш до мен. Това е голяма зала, пълна с много хора. Трябва да мога да ти вярвам, че няма да се отдалечаващ.

— Не съм искал, просто Рики каза, че ще отнеме само минутка. Веднага щях да се върна.

— Правилата си имат причини, Радли, и ние сме говорили за тях.

— Но, мамо...

Мич намести момчето в ръцете си.

— Рад, ти изплаши майка си и мен.

— Извинявам се... — Очите му се замъглиха. — Не исках да ви плаша.

— Друг път не го прави. — Гласът ѝ се смекчи и Хестър го целуна по бузата. — Следващия път ще си наказан да стоиш сам вкъщи. Ти си всичко, което имам, Рад. — Отново го прегърна. Очите ѝ бяха затворени и не видя промяната в изражението на Мич. — Не мога да позволя нещо да ти се случи.

— Няма вече.

Всичко, което има, помисли Мич и пусна момчето на земята. Още ли бе такъв инат, та да не може да признае дори пред себе си, че сега имаше и още някой? Той пхна ръце в джобовете си и се опита да потисне и гнева, и обидата. Тя щеше да му направи място в живота си, много скоро, иначе Мич щеше да го направи вместо нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мич не бе сигурен, че не постига по-скоро зло, отколкото добро, като се отдръпва за няколко дни от Хестър, ала той самият имаше нужда от време. Не бе в характера му да обмисля и анализира, а да чувства и да действа. Никога обаче не бе чувствал толкова силно, нито бе действал толкова необмислено.

Когато това бе възможно, се заравяше в работата и във фантазиите, които можеше да управлява. Когато това не бе възможно, стоеше сам в апартамента си със старите филми по телевизията или гърмящата от стереото музика. Продължаваше да работи по сценария, който не знаеше дали ще може да напише, с надеждата, че това предизвикателство би го спряло да не се качи два етажа по-нагоре и да настоява Хестър Уолис да дойде на себе си.

Тя го искаше и в същото време не го искаше. Разтваряше се пред него и в същото време пазеше най-съкровената си част затворена. Доверяваше му се и все пак не вярваше достатъчно в него, за да сподели живота си с него. „Ти си всичко, което имам, Рад.“ И всичко, което искаше? Мич бе принуден да си зададе този въпрос. Как можеше такава умна, всеотдайна жена да обрече остатъка от живота си на една грешка, която бе направила преди повече от десет години?

Безпомощността го вбесяваше. Дори когато бе стигнал до дъното в Ню Орлийнс, не се бе чувствал безпомощен. Бе се изправил пред ограниченията, бе ги приел и бе насочил таланта си в друга посока. Бе ли дошло времето да се изправи пред ограниченията с Хестър?

Часове наред мислеше за това, разглеждаше компромиси и после ги отхвърляше. Можеше ли да направи както тя искаше и да остави нещата такива, каквито бяха? Щяха да бъдат любовници, без обещания помежду си и без разговори за бъдещето. Можеха да имат отношения, стига и дума да не ставаше за някакво постоянство или обвързаност. Не, не можеше да направи както тя искаше. Сега, когато бе намерил единствената жена, която бе искал в живота си, не можеше да я приеме половинчато.

За него бе нещо като шок да открие, че бе такъв привърженик на брака. Не можеше да каже, че бе виждал много бракове, сключени в небесата. Родителите му добре си подхождаха — едни и същи вкусове, една и съща класа, едни и същи възгледи — но не си спомняше някога да бе виждал някаква страст между тях. Симпатия и лоялност — да, и обединен фронт срещу амбициите на сина им, ала им липсваше искрата, без която няма вълнение.

Питаеше се дали това, което изпитваше към Хестър, бе само страст, но вече знаеше отговора. Дори когато седеше сам, можеше да си ги представи след двадесет години, седнали на терасата, която тя бе описала. Виждаше ги как остаряват заедно, с общи спомени и традиции.

Нямаше да загуби това. Колкото и време да му отнемеше, колкото и стени да трябваше да разбие, нямаше да го загуби.

Той прокара ръка през косата си и нарами кашоните, които трябваше да качи горе.

Хестър се страхуваше, че Мич няма да дойде. В него имаше някаква промяна от вечерта, когато ходиха на Таймс Скуеър. По телефона звучеше странно отчужден и макар че неведнъж го бе канила, винаги намираще някакво извинение.

Губеше го. Наля пунша в картонените чаши и си напомни, че винаги бе знаела, че това бе само временно. Той имаше правото да живее собствения си живот, да прави каквото си иска. Едва ли можеше да очаква от него да приема дистанцията, която тя трябваше да наложи между тях, или да разбере, че заради Радли и работата си не можеше да му отделя достатъчно време и внимание. Всичко, за което можеше да се надява, бе да си останат приятели.

О, Господи, липсваше ѝ. Липсваше ѝ като човек, с когото можеше да си говори, да се смее, дори да се опре на него — макар че можеше да си позволи да се опре само малко. Хестър остави каната на масата и дълбоко пое въздух. Не можеше да има значение, не можеше сега да позволи да има значение. В другата стая се бяха събрали десет шумни и възбудени момчета. Тя отговаряше за тях, напомни си Хестър. Не можеше да стои тук и да се отдава на съжаления, когато си имаше задължения.

Докато носеше таблата с напитките в хола, две момчета се стрелнаха край нея, три други се боричкаха на пода, докато останалите

надвикваха грамофона. Тя вече бе забелязала, че един от новите приятели на Радли имаше сребърна обича и говореше за момичетата като познавач. Хестър остави таблата на масата и бързо погледна към тавана. „Дай ми още няколко години комикси и строители. Моля те, просто още не съм готова за другото.“

— Почивка за напитки — обяви на глас. — Майкъл, защо не пуснеш Ърни от този ключ и да пийнеш малко пунш? Рад, остави котенцето. Ако много го мачкаш, няма да порасне.

Радли неохотно остави малкото пухкаво черно-бяло топче в кошницата.

— Много е готин. Него най-много го харесвам. — Грабна от таблата една чаша, докато още няколко ръце се спуснаха. — И часовника си харесвам. — Протегна ръка и натисна копчето, което включваше серията миниатюрни видеоигри.

— Само гледай да не си играеш с него, когато трябва да внимаваш в училище.

Няколко момчета изръмжаха и го смушкаха с лакти. Хестър почти бе успяла да ги убеди да седнат да играят на някаква по-кротка игра, когато на вратата се почука.

— Аз ще отворя! — скочи Радли. Той имаше още едно желание за рождения си ден. Когато отвори вратата, то се сбъдна. — Мич! Знаех си, че ще дойдеш. Мама каза, че сигурно си много зает, обаче аз знаех, че ще дойдеш. Имам си котенце. Нарекох го Зарк. Искаш ли да го видиш?

— Веднага щом се отърва от някои от тези кашони. — Дори добре тренирани ръце като неговите вече започваха да чувстват тежестта. Той остави кашоните на дивана, обърна се и веднага Зарк бе напъхан в ръцете му. Мич го погали и котенцето замърка и изви гръб. — Страхотен е. Ще трябва да го заведем долу и да го запознаем с Тас.

— Тас няма ли да го изяде?

— Сигурно се шегуваш. — Той пхна котенцето под мишницата си и погледна към Хестър. — Здравсти.

— Здравсти. — Беше небръснат, имаше дупка на пуловера и изглеждаше чудесно. — Страхувахме се, че няма да успееш да дойдеш.

— Казах, че ще дойда. — Мич лениво погали котето между ушичките. — Аз си изпълнявам обещанията.

— Получих и часовник. — Радли протегна ръка. — Казва времето и датата и всякакви такива работи, после можеш да играеш на „Пусни бомбата“ и „Схватка“.

— О, „Пусни бомбата“? — Мич седна на облегалката на фотьойла да види как Радли накара малките точки да се въртят. — Вече няма да скучаеш, докато пътуваш дълго в метрото.

— Или в чакалнята на зъболекаря. Искаш ли да поиграеш?

— После. Извинявай, че закъснях. Забавиха ме в магазина.

— Няма нищо. Още не сме нарязали тортата, щото исках да те почакаме. С шоколад е.

— Велико. Няма ли да попиташ какъв ти е подаръкът?

— Не бива да питам. — Той хвърли един поглед към майка си, която бе заета да пази приятелите му да не започнат отново да се боричкат. — Наистина ли си ми донесъл нещо?

— Ами! — Мич се засмя на изражението му и му разроши косата. — Разбира се, че съм ти донесъл. Там е, на дивана.

— Коя кутия?

— Всичките.

Очите на Радли станаха големи като палачинки.

— Всичките?!

— Ами те вървят заедно. Защо не отвориш първо този кашон?

Поради липса на време и хартия, Мич не бе опаковал кутиите. Успя да се сети само да залепи по една лента върху името и модела, ала купуването на подаръци за малки момченца бе ново преживяване за него и се оказа, че му доставя огромно удоволствие. Радли започна да отваря тежкия кашон с помощта на някои от по-любопитните си приятели.

— Леле, компютър! — Джош протегна шия над рамото на Радли. — Робърт Сойър има същия. На него можеш да играеш всякакви неща.

— Компютър... — Радли зяпна изненадано отворената кутия, после се обърна към Мич. — За мен ли е, наистина? Все за мен?

— Разбира се, че е все за теб. Това е подарък. Надявам се, че понякога ще ме пускаш да си поиграя.

— Винаги можеш да си играеш, винаги, когато искаш. — Радли обви ръце около врата на Мич, забравил, че трябва да се срамува, че приятелите му го гледат. — Благодаря. Можем ли веднага да го включим?

— Вече си мислех, че никога няма да попиташ.

— Рад, първо трябва да разчистиш бюрото в твоята стая. Почакайте — добави Хестър, когато вихрушка от млади тела се понесе натам. — Това не значи всичко да се хвърли на пода, нали? Направете го както трябва, а ние с Мич ще донесем нещата.

Те излетяха с бойни викове, които я предупреждаваха, че известно време ще намира изненади под леглото на Радли и под килима. По-късно щеше да се тревожи за това. Сега прекоси стаята и застана до Мич.

— Това е ужасно щедро от твоя страна.

— Той е умен. Такова умно дете заслужава да има компютър.

— Да. — Тя погледна към още неотворените кашони. Там трябваше да има монитор, дискови устройства, софтуер. — Отдавна искам да му купя, но все не успявам.

— Не го казах като критика.

— Знам. — Хестър нервно прехапа устни. — Знам също, че не е време да говорим и че трябва да говорим. Ала преди да отнесем това на Рад, искам да ти кажа колко се радвам, че си тук.

— Тук е мястото, където искам да бъда. — Погали я с пръст по брадичката. — Ще трябва да започнеш да го вярваш.

Тя хвана ръката му, обърна я и скри устни в дланта му.

— Може и да ти мине желанието, след като прекараш следващия час с десет петокласника. — Усмихна се, защото от стаята на Радли долетя първият трясък. Хестър пое дълбоко въздух и вдигна един кашон. — Включваме ли се в битката?

Свърши. Последният гостенин бе измъкнат от родителите си. Над хола се спусна странна и прекрасна тишина. Хестър се бе отпуснала на един фотьойл с полузатворени очи, а Мич лежеше на дивана с напълно затворени. В тишината от време на време се чуваше щракането на новия компютър на Радли и мяукането на Зарк, който лежеше в скута му. Тя въздъхна доволно и огледа хола.

Бе в пълна разруха. Навсякъде бяха разпилени картонени чаши и чинии. По купите имаше остатъци от чипс, голяма част от които бяха стъпкани по килима. Парчета опаковъчна хартия се търкаляха край

играчките, които момчетата бяха решили, че заслужават внимание. Не ѝ се мислеше на какво прилича кухнята.

Мич отвори едно око и я погледна.

— Победихме ли?

— Абсолютно. — Хестър неохотно се надигна. — Беше бляскава победа. Искаш ли възглавница?

— Не. — Той я хвана за ръката и я придърпа върху себе си.

— Мич, Радли...

— Играе с компютъра си — довърши Мич и захапа долната ѝ устна. — Обзалагам се, че преди да свърши, ще се предаде и ще качи част от образователния софтуер.

— Много умно си постъпил, че си ги смесил.

— Аз съм много умен. — Той я намести на рамото си. — Освен това реших, че ще те спечеля с практичността на компютъра, а пък ние с Радли ще можем да си играем игри.

— Изненадвам се, че ти самият нямаш компютър.

— Всъщност... Това ми се стори толкова добра идея, че когато отидох да купувам за Радли, взех два. За да уравни домашните си разходи — добави Мич, когато Хестър го погледна. — И да осъвременя системата си за подреждане на папките.

— Ти нямаш система за подреждане на папки.

— Ето, виждаш ли? — Той опря буза на косите ѝ. — Хестър, знаеш ли кой е един от десетте най-големи дара на цивилизацията?

— Микровълновата печка.

— Следобедната дрямка. Страхотен диван имаш.

— Трябва да се претапицира.

— Това не се вижда, когато лежиш на него. — Мич пхна ръка под кръста ѝ. — Дремни за малко с мен.

— Наистина трябва да разчистя. — Но се оказа, че бе много лесно да затвори очи.

— Защо? Гости ли чакаш?

— Не. Ала ти не трябва ли да слезеш долу и да изведеш Тас на разходка?

— Бутнах на Ърни два долара да го разходи.

Тя се сгуши в рамото му.

— Много си умен.

— Това се опитвах да ти кажа.

— Още дори не съм помислила за вечеря — промърмори Хестър, като се унасяше.

— Да ядат пасти.

С тих смях тя заспа до него.

Малко по-късно Радли влезе в стаята с котенцето на ръце. Искаше да им каже за последния си резултат. Спря се до дивана, почеса котето зад ушите и замислено се вгледа в майка си и Мич. Понякога, когато бе сънувал нещо лошо или не се чувстваше много добре, майка му спеше с него. От това винаги му ставаше по-добре. Може би на майка му й ставаше по-добре, като спеше с Мич.

Чудеше се дали Мич обича майка му. Стомахът му странно се свиваше, като си помислеше за това. Искаше Мич да остане с тях и да бъде негов приятел. Ако се оженеха, щеше ли това да значи, че Мич ще си отиде? Трябваше да попита, реши Радли. Майка му винаги му казваше истината. Премести котенцето в едната си ръка, взе купата с чипс и я отнесе в стаята си.

Когато се събуди, бе почти тъмно. Хестър отвори очи и погледна право в очите на Мич. Премигна и се помъчи да се ориентира. После той я целуна и тя си спомни всичко.

— Трябва да сме спали един час — измърмори Хестър.

— По-скоро два. Как се чувстваш?

— Замаяна. Винаги съм замаяна, ако спя през деня. — Тя опъна рамене и чу как Радли се смее в стаята си. — Сигурно още е на онзи компютър. Мисля, че никога не е бил по-щастлив.

— А ти? Щастлива ли си?

— Да. — Хестър обрисова устните му с пръст. — Щастлива съм.

— Ако си замаяна и щастлива, това може да е идеалният момент отново да те помоля да се омъжиш за мен.

— Мич...

— Не? Добре, ще чакам, докато успея да те напия. Остана ли нещо от онази торта?

— Малко. Не се ли сърдиш?

Той разреса косата си с пръсти и седна.

— За какво?

Тя опря ръце на раменете му и облегна буза до неговата.

— Извинявай, че не мога да ти дам това, което искаш.

Мич обвини здраво ръце около нея, после с усилие я пусна.

— Добре. Това означава, че скоро ще размислиш. Искам сватба с пръстени.

— Мич!

— Какво?

Хестър се отдръпна и понеже не вярваше на усмивката му, поклати глава:

— Нищо. Мисля, че е по-добре нищо да не казвам. Иди си вземи торта. Аз ще започна да разчиствам тук.

Той огледа стаята, която според неговите стандарти изглеждаше в доста добра форма.

— Наистина ли искаш да оправиш тази вечер?

— Нали не очакваш да оставя тази бъркотия до сутринта? — започна тя и се спря. — Все едно, че нищо не съм казала, бях забравила с кого говоря.

Мич подозрително присви очи:

— Да не ме обвиняваш, че съм немарлив?

— Ни най-малко. Сигурно има нещо в това, да живееш във вехтошарница, в която събираш стара хартия. Това си просто ти. — Хестър започна да събира картонените чинии. — Може би е защото като малък си имал гувернантки.

— Всъщност е защото никога не съм можел да разхвърлям стаята си. Майка ми не понасяше безпорядък. — А той винаги го бе харесвал, помисли Мич. Но му бе приятно да гледа как Хестър подрежда. — За десетия ми рожден ден тя нае един фокусник. Ние седяхме на малки съгъваеми столове, момчетата с костюми, а момичетата с муселинени рокли, и гледахме представлението. После ни сервираха лек обед на терасата. Наоколо имаше достатъчно слуги, така че когато свърши, нямаше и една троха. Предполагам, че сега си наваксвам.

— Може би малко. — Хестър го целуна по двете бузи. Какъв странен човек, помисли тя, толкова спокоен и лек характер от една страна, толкова преследван от духове от друга. Хестър силно вярваше, че детството влияе върху зрялата възраст, чак до старостта. Силата на това вярване я караше толкова да се старае да направи най-доброто за Радли. — Ти имаш правото на своя прах и хаос, Мич. Не позволявай на никой да ти го отнеме.

Той в отговор я целуна по бузата.

— А ти сигурно имаш правото на своя ред. Къде ти е прахосмукачката?

Тя се отдръпна и вдигна вежди:

— Знаеш ли какво е това?

— Умно, много умно. — Мич я оципа силно по ребрата. Хестър изпищя и отскочи назад. — А, имаш гъдел, така ли?

— Престани — предупреди го тя и вдигна пред себе си като щит купчината чинии.

— Ела тук. — Той се приведе като борец.

— Предупреждавам те. — Хестър отстъпи назад. — Ставам бясна.

— Обещаваши ли? — Мич скочи и я сграбчи през кръста. Тя вдигна ръце. Чиниите с остатъци от торта и сладолед го улучиха право в лицето. — Господи! — Хестър избухна в смях и падна назад във фотьойла. Отвори уста да каже нещо, ала излезе отново смях.

Той много бавно прокара ръка по бузата си и огледа шоколада по пръстите си. Тя отново се заля от смях и безпомощно отпусна ръце.

— Какво става? — Радли влезе в стаята и погледна към майка си, която не можеше да направи нищо, освен да посочи. После премести поглед към Мич. — Леле! — Завъртя очи и прихна. — Малката сестричка на Майк така си цапа цялото лице с храна. Още няма две години.

Всички усилия на Хестър да се овладее пропаднаха. Като се задавяше от смях, тя придърпа Радли към себе си.

— Стана... Стана случайно — успя да произнесе и отново прихна.

— Това беше подло нападение — възрази Мич. — И заслужава незабавно възмездие.

— Ох, моля ти се. — Хестър вдигна ръка, защото знаеше, че бе прекалено слаба да се защити. — Извинявай. Честна дума, това беше просто рефлекс.

— Това също. — Той се приближи и макар тя да се криеше зад Радли, просто притисна кикотещото се момче между двамата. После започна да я целува, по устните, по носа, по бузите, докато Хестър се дърпаше, смееше се и се бореше. Когато Мич свърши, бе прехвърлил

задоволително количество шоколад на нейното лице. Радли хвърли един поглед към майка си и се срути от смях на пода.

— Маниак — обвини тя Мич и изтри с опакото на ръката шоколада от брадичката си.

— Много си красива в шоколад, Хестър.

Отне им повече от час да оправят всичко. С общо гласуване решиха да изядат една пица, както веднъж преди, после прекараха остатъка от вечерта в изпробване на съкровищата от рождения ден на Радли. Когато той започна да клюма над клавиатурата, Хестър го пренесе в леглото.

— Какъв ден. — Тя остави котенцето в кошницата до леглото на Радли и излезе в коридора.

— Бих казал, че това е един рожден ден, който Рад ще запомни.

— Аз също. — Хестър разтърка схванатия си врат. — Искаш ли малко вино?

— Аз ще го донеса. — Мич я завъртя към хола. — Иди да седнеш.

— Благодаря. — Тя седна на дивана, опъна крака и събу обувките си. Определено бе ден, който щеше да запомни. По някое време през този ден бе разбрала, че може да има и една нощ, която да запомни.

— Заповядай. — Мич ѝ подаде чаша вино и седна до нея на дивана, после я намести да се облегне на него.

— Хубаво — въздъхна Хестър и поднесе виното към устните си.

— Много хубаво. — Той се наведе да я целуне по врата. — Казах ти, че имаш велик диван.

— Понякога забравям какво е човек да се отпусне така. Всичко е готово, Радли е щастлив и спи, утре е неделя и няма нищо спешно, за което да мисля.

— Нямаш ли непреодолимото желание да излезеш на танци или на ресторант?

— Не. — Тя разкърши рамене. — А ти?

— На мен тук ми е добре.

— Тогава остани. — За момент стисна устни. — Остани тази нощ.

Мич замълча. Ръката му, която леко разтриваше врата ѝ, спря, после започна отново, бавно.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Да. — Хестър пое дълбоко въздух, преди да се обърне да го погледне. — Липсваше ми. Искане ми се да знаех кое е правилно и кое не, кое е най-добро за всички ни, но знам, че ми липсваше. Ще останеш ли?

— Никъде няма да ходя.

Тя доволно се облегна отново на него. Дълго седяха така, в полудрямка, в мълчание, със светещата над тях лампа.

— Още ли работиш върху сценария? — попита накрая Хестър.

— Ъ-хъ. — Можеше да свикне с това, помисли той, много лесно да свикне късно вечер тя да се сгушва в него под приглушената светлина на лампата и да вдъхва аромата на косите ѝ. — Ти беше права. Щях да се мразя, ако не се бях опитал да го напиша. Сигурно просто трябваше да преодолеем нервите си.

— Нерви? — Хестър се усмихна през рамо. — Ти?

— Говори се, че понякога и аз имам нерви, когато нещо е или много непознато, или много важно. Бяха се опънали до скъсване първия път, когато правих любов с теб.

Това не само я изненада, а и направи спомена още по-сладък.

— Не си личеше.

— Честна дума. — Мич я погали по бедрото, леко и с непринуденост, която сама по себе си бе много изкусителна. — Страхувах се да не направя грешен ход и да разваля нещо, което е по-важно от всичко друго в моя живот.

— Ти не си правил никакви грешни ходове и ме накара да се чувствам много необикновена.

Когато стана, почувства, че бе най-естествено да му протегне ръка. Загаси лампата и отидоха в спалнята.

Той затвори вратата. Тя оправи леглото. Мич знаеше, че би могло да бъде така всяка нощ, през всичките години, които им оставаха. Хестър бе на ръба да го повярва. Той го знаеше, виждаше го в очите ѝ, когато се приближи към нея. Докато разкопчаваше блузата си, очите ѝ не се откъсваха от неговите.

Съблякоха се мълчаливо, ала въздухът вече бе започнал да пращи. Макар че нервите се бяха успокоили, очакването бе по-

нетърпеливо от всякога. Сега знаеха какво могат да си дадат. Легнаха заедно в леглото и се обърнаха един към друг.

Бе толкова естествено — начинът, по който ръцете му се обвиха около нея, за да я привлекат по-близо, начинът, по който телата им се срещнаха. Тя вече познаваше усещането за неговото тяло, твърдостта, силата. Знаеше колко лесно нейното тяло му пасва. Отметна назад глава и все още без да откъсва очи от неговите, му предложи устните си.

Да го целува бе като да се спуска по студена река към разпенена бяла вода.

Когато се притисна към него, Мич простена от удоволствие. Стеснителността все още я имаше, но без задръжки и колебания. Сега имаше само сладост и предлагане.

Бе както всеки път, когато бяха заедно. Ободряващо, потресаващо и естествено. Лекият дъх на вино не бе напълно избледнял на езика ѝ. Той го вкуси, вкуси и нея. Почувства в нея една смелост, която по-рано я нямаше, една нова увереност, която я караше да идва при него със собствените си изисквания и желания.

Сърцето ѝ бе отворено, помисли Мич, когато устните ѝ се спуснаха по врата му. И Хестър бе свободна. Той искаше това заради нея... Заради тях. С нещо като смях се изтърколи върху нея и започна да я побърква.

Тя не можеше да му се насити. Бързо, почти яростно го обхождаше с ръце, с устни. Откъде бе могла да знае, че усещането за мъж може да е толкова хубаво, толкова възбуждащо? Откъде бе могла да знае, че от аромата на кожата му ще ѝ се завие свят и желанията ѝ ще се изострят? Самото ѝ име, прошепнато от неговите устни, я възбуждаше.

Вплетени един в друг, те се премятаха по чаршафите, заплетоха се в одеялото и го изритаха, защото нуждата от сгриване отдавна бе минала. Мич се движеше бързо като нея, откриваше нови тайни, с които я измъчваше и ѝ доставяше удоволствие. Хестър го чу как задъхано мълви името ѝ, когато тя обсипа с целувки гърдите му. Усети как тялото му се напрегна и изви, когато плъзна ръцете си по-надолу.

Може би тази сила винаги бе била в нея, ала Хестър бе сигурна, че се бе родила тази нощ. Силата да възбуди един мъж отвъд цивилизованото и може би отвъд разумното. Разумно или не, тя

ликуваше от тази сила, когато Мич я улови под себе си и даде воля на желанията си.

Устните му бяха горещи и алчни. В главата ѝ се въртяха желания, обещания, молби, но не можеше да говори. Дори дъх не можеше да си поеме, докато той я издигаше все по-високо и по-високо. Притискаше го здраво към себе си, сякаш бе спасителен пояс в разбушувано море.

После и двамата потънаха.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Небето бе покрито с облаци и се заканваше да вали сняг. Все още в полудрямка, Хестър се отвърна от прозореца и протегна ръка към Мич. Леглото до нея бе изпомачкано, ала празно.

Да не си бе тръгнал през нощта? Първата ѝ реакция бе разочарование. Щеше да е толкова сладко, ако можеше сутринта да се обърне към него. После отдръпна ръката си, която галеше чаршафите, и я пхна под бузата си.

Сигурно беше най-добре, че си бе отишъл. Не можеше да е сигурна как би реагирал Радли. Ако Мич бе тук и можеше да протегне ръка към него, знаеше, че щеше да ѝ бъде само по-трудно да се въздържа да не го прави отново и отново. Никой не знаеше колко мъчително и болезнено се бе научила да престане да има нужда от когото и да било. И сега, след всичките тези години борба, едва бе започнала да вижда истински резултат. Бе създала за Радли добър дом в добър квартал и имаше престижна, добре платена работа. Сигурност, стабилност.

Не можеше отново да рискува тези неща заради емоционалното тресавище, в което щеше да затъне, ако зависеше от някого. Тя отметна завивките. Колкото и разумът да ѝ повтаряше, че бе най-добре, че го няма, Хестър съжаляваше, че го няма. Съжаляваше, съжаляваше повече, отколкото той някога би разбрал, че бе достатъчно силна, за да стои настрани от него.

Облече си халата и отиде да види дали Радли иска закуска.

Намери ги заедно, надвесени над клавиатурата на компютъра на Радли, докато на екрана избухваха графики.

— Това нещо е дефектно — настояваше Мич. — Това беше смъртоносен изстрел.

— Ти пропусна с цял километър.

— Ще кажа на майка ти, че ти трябва очила. Виж, това определено е разсейване. Как очакваш да се съсредоточа, когато това глупаво коте ми дъвче пръстите на краката?

— Ниско спортно майсторство — отбеляза сериозно Радли, когато последният човек на Мич бе унищожен.

— Ниско спортно майсторство! Ще ти покажа аз на тебе ниско спортно майсторство. — Мич го грабна и го провеси с главата надолу. — Кажи сега, дефектна ли е тази машина, или не?

— Не! — прихна Радли и опря ръце на пода. — Може би на теб ти трябват очила.

— Ще те пусна на главата ти. Наистина не ми оставяш избор. О, здрасти, Хестър. — Усмихна й се, обвинил ръка около краката на Радли.

— Здравсти, мамо. — Макар че бузите му бяха почервенеели, Радли се чувстваше удобно с главата надолу. — Три пъти бих Мич. Обаче той не е много ядосан.

— Кой го казва? — Мич обърна момчето и го пусна леко на леглото. — Аз бях унижен.

— Разбих го — със задоволство съобщи Радли.

— Не мога да повярвам, че съм проспала такова нещо. — Тя им се усмихна предпазливо и на двамата. Не изглеждаше Радли да изпитва други чувства, освен радост, че Мич бе тук. Що се отнася до нея, никак не й бе лесно да скрие удоволствието си. — Предполагам, че след три сериозни битки и двамата ще искате да закусите.

— Вече ядохме. — Радли се протегна да вземе котенцето. — Показах на Мич как се правят пържени филийки. Той каза, че са много хубави.

— Това беше преди да ме измамиш.

— Не съм те измамил. — Радли се претърколи по гръб и остави котенцето да се покатери на корема му. — Мич изми тигана, а аз го избърсах. Щяхме и на теб да ти направим, ама ти още спеше.

Мисълта, че двамата мъже в нейния живот са шетали в кухнята, докато тя бе спала, я смути.

— Просто не съм очаквала някой да стане толкова рано.

— Хестър... — Мич се приближи и я прегърна през рамо. — Не ми се иска да ти го казвам, но вече минава единадесет.

— Единадесет?

— А-ха. Какво ще има за обед?

— Ами, аз...

— Измисли нещо. Аз трябва да сляза долу и да се погрижа за Тас.

— Аз ще го направя! — скочи Радли. — Мога да му дам от неговата храна и да го заведа на разходка, и така нататък. Знам как, ти ми показва.

— Аз нямам нищо против. Хестър?

— Добре. Ала ще трябва да се облечеш топло.

— Ще се облека. — Той вече вземаше палтото си. — Може ли после да доведе Тас с мен? Той още не е виждал Зарк.

Хестър погледна към мъничката пухкава топка и се сети за големите бели зъби на Тас.

— Не знам дали Тас ще хареса Зарк.

— Той обича котки — успокои я Мич и вдигна от пода скиорската шапка на Радли. — По съвсем не канибалски начин. — Извади ключовете от джоба си.

— Внимавай — извика тя след Радли, който вече тичаше навън. Вратата се затръшна зад гърба му.

— Добро утро — каза Мич и я обърна в ръцете си.

— Добро утро. Можеше да ме събудиш.

— Изкушавах се. — Плъзна ръце по гърба ѝ. — Всъщност, щях да направя кафе и да ти донеса една чашка. Но дойде Радли и преди да се усетя, бях до лактите в разбити яйца.

— Той... Ъ-ъ-ъ... Не се ли учуди какво правиш тук?

— Не. — Мич знаеше точно как работи мозъкът ѝ и я целуна по върха на носа. После я поведе към кухнята. — Рад дойде, докато варях водата, и ме попита дали приготвям закуската. След кратка консултация решихме, че той е по-добре квалифицираният от нас двамата. Останало е още малко кафе, ала мисля, че по-добре да го изсипем и да направим ново.

— Сигурна съм, че това е добро.

— Обичам оптимистите.

Хестър почти успя да се усмихне, докато отваряше хладилника да вземе мляко.

— Мислех, че си си тръгнал.

— Би ли предпочела да си бях тръгнал?

Тя поклати глава, но не го погледна.

— Мич, толкова е трудно. И става все по-трудно.

— Кое е трудно?

— Да се опитвам да не те искам през цялото време тук, както сега.

— Кажи една дума, и ще се пренеса, с багажа и кучето.

— Иска ми се да можех. Наистина ми се иска. Мич, когато тази сутрин влязох в стаята на Радли и ви видях двамата заедно, нещо просто прещрака. Стоях там и си мислех, че това е начинът, по който бихме могли да живеем.

— Това е начинът, по който ще живеем, Хестър.

— Толкова си сигурен! — Тя се позасмя и се обърна да опре ръце на масата. — Толкова си абсолютно сигурен, и то почти от самото начало. Може би това е едно от нещата, които ме плашат.

— Когато те видях, в мен светна една лампичка. — Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. — Невинаги през живота си съм знаел точно какво искам и не мога да твърдя, че всичко винаги е ставало както съм го планирал, ала с теб съм сигурен. — Притисна устни към косите ѝ. — Обичаш ли ме, Хестър?

— Да. — Тя въздъхна дълбоко и затвори очи. — Да, обичам те.

— Тогава омъжи се за мен. — Мич нежно я завъртя към себе си. — Няма да искам от теб да променяш нищо, освен името си.

Искаше да му повярва, да повярва, че бе възможно да започне нов живот, още само веднъж. Обви ръце около него. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Опитай, сякаш ѝ казваше то. Не отхвърляй любовта. Пръстите ѝ се стегнаха върху него.

— Мич, аз... — Когато телефонът иззвъня, Хестър въздъхна. — Извинявай.

— И ти извинявай — измърмори той, но я пусна. Когато взе слушалката, краката ѝ още трепереха.

— Ало? — Замайването изведнъж ѝ мина, а с него и цялото цъфтящо удоволствие. — Здравей, Алън.

Мич бързо се огледа. Очите ѝ бяха безизразни като гласа ѝ. Тя вече бе навила около ръката си шнура на телефона, сякаш искаше да се закотви за нещо.

— Добре — каза Хестър. — И двамата сме добре... Флорида? Мислех, че си в Сан Диего. — Значи отново се е преселил, помисли си тя, докато слушаше познатия глас, припрян както винаги. Слушаше със студеното търпение на опита, докато той ѝ обясняваше колко чудесно, колко страхотно, колко невероятно си живее. — Рад в момента не е тук

— съобщи Хестър, макар че не я бе попитал. — Ако искаш да му пожелаеш честит рожден ден, мога да му кажа да ти се обади, като се върне. — Последва пауза и Мич видя как погледът ѝ се промени и в него се надигна гняв. — Вчера. — Тя стисна зъби, после изпусна между тях дълго задържания въздух. — Той е на десет години, Алън. Вчера навърши десет години. Да, сигурна съм, че ти е трудно да си го представиш. — Отново замълча, докато го слушаше. Глухият гняв заседна в гърлото ѝ и когато отново заговори, гласът ѝ прозвуча кухо. — Моите поздравления. Накърнени чувства? — На нея самата не ѝ хареса звукът на собствения ѝ смях. — Не, Алън, няма изобщо никакви чувства. Добре тогава, късмет. Извинявай, по-ентусиазирано от това не мога. Ще кажа на Радли, че си се обаждал.

Затвори, като внимаваше да не се поддаде на желанието да затръшне слушалката. Бавно разви шнура, който се бе впил в ръката ѝ.

— Добре ли си?

Хестър кимна и отиде до печката да си налее кафето, което не ѝ се пиеше.

— Обади ми се да каже, че пак ще се жени. Мислел, че може да ме интересува.

— Това има ли значение?

— Не. — Тя отпи, без да слага захар, и горчивината ѝ бе приятна. — Какво прави той престана да има значение още преди години. Алън не знаеше, че вчера бе рожденият ден на Радли. — Гневът кипеше на повърхността, колкото и да се опитваше да го потисне. — Дори не знаеше на колко години е. — Стовари чашата на масата и кафето се разплиска. — Радли престана да е реален за него в момента, в който излезе през вратата. Всичко, което трябваше да направи, беше да я затвори зад себе си.

— Какво значение има сега?

— Той е бащата на Радли.

— Не. — Мич също се ядоса. — Това е нещо, което трябва да си избиеш от главата, нещо, което трябва да започнеш да приемаш. Единствената роля, която той има в живота на Рад, е биологическа. Това не е кой знае какво и не е свързано с автоматични задължения за вяръност.

— Алън има отговорности.

— Той не ги иска, Хестър. — Хвана ръцете ѝ, като се помъчи да запази спокойствие. — Явно напълно се е откъснал от Рад. Никой няма да каже, че това е достойно за уважение и е очевидно, че не е направено за доброто на момчето. Но ти би ли предпочела той да се появява и да изчезва от живота на Радли, както му се прииска, и да оставя детето наранено и объркано?

— Не, ала аз...

— Ти искаш той да държи на него, а той не държи. — Макар че ръцете ѝ останаха в неговите, Мич почувства промяната. — Ти се отдръпваш от мен.

Бе вярно. Тя можеше да съжaliaва за това, но не можеше да го спре.

— Не искам да се отдръпвам.

— Ала го правиш. — Този път той се дръпна. — Достатъчно ти беше едно позвъняване.

— Мич, моля те, опитай се да разбереш.

— През цялото време се опитвам да разбера. — В гласа му прозвуча тон, който не бе чувала преди. — Този човек те е оставил и те е заболяло, но това преди много време е минало.

— Въпросът не е в болката — подзе Хестър и прокара ръка през косите си. — Или може би донякъде. Не искам отново да преживявам това, страха, празнотата. Аз го обичах. Ти трябва да разбереш, че може би съм била млада и глупава, ала го обичах.

— Винаги съм го разбирал — отговори той, въпреки че не му беше приятно да го чуе. — Жена като теб не дава лесно обещания.

— Така е. Когато давам обещания, аз имам намерението да ги изпълнявам. — Тя взе отново кафето, като хвана с две ръце чашата, за да ги стопли. — Не мога да ти опиша колко много исках да запазя брака си, колко се опитвах. Когато се омъжих за Алън, се отказах от част от себе си. Той ми каза, че ще се преселим в Ню Йорк, ще правим големи неща, и аз тръгнах. Да напусна дома си, семейството си, приятелите си бе най-ужасяващото нещо, което някога бях правила, но аз тръгнах, защото Алън го искаше. Почти всичко, което правех по време на нашия брак, го правех, защото той го искаше. И защото беше по-лесно да се съгласявам, отколкото да отказвам. Просто изградих живота си около неговия. После, на двадесетгодишна възраст, открих, че изобщо нямам живот.

— Затова си създала нов живот, за себе си и за Радли. Това е нещо, с което трябва да се гордееш.

— Гордея се. Отне ми осем години, осем години, за да почувствам, че отново съм стъпила на здрава почва. И сега се появяваш ти.

— Сега се появявам аз — повтори бавно Мич, без да сваля поглед от нея. — И ти просто не можеш да се освободиш от мисълта, че отново ще издърпам чергата изпод краката ти.

— Не искам отново да бъда същата жена. — Каза го отчаяно, търсейки сама отговорите, които искаше да даде на него. — Жена, която съсредоточава всичките си желания и цели около някой друг. Ако този път се озова сама, не съм сигурна, че ще мога отново да се изправа.

— Чуй се. Ти предпочиташ да останеш сама, вместо да поемеш риска нещата да не се получат пред следващите петдесет години? Погледни ме хубаво, Хестър. Аз не съм Алън Уолис. Не искам от теб да погребеш себе си, за да ме направиш щастлив. Аз обичам жената, която си ти днес и именно с тази жена искам да прекарам живота си.

— Хората се променят, Мич.

— И могат да се променят заедно. — Той пое дълбоко въздух. — Или могат да се променят поотделно. Защо не ми кажеш, когато решиш какво искаш?

Тя отвори вратата, когато Мич тръгна, после отново я затвори. Нямаше право да го повика да се върне.

Не можеше да се оплаква, мислеше Мич, докато седеше пред новата си клавиатура и си играеше със следващата сцена от своя сценарий. Работата вървеше по-добре, отколкото бе очаквал. И по-бързо. Бе лесно да се потопи в проблемите на Зарк и да остави своите да тлеят.

В момента Зарк чакаше до леглото на Лийла и се молеше тя да оживее след странната катастрофа, която бе оставила красотата ѝ непокътната, ала бе увредила мозъка ѝ. Разбира се, когато се събудеше, тя щеше да бъде непозната. Неговата съпруга от две години щеше да се превърне в най-големия му враг, със съзнание, будно както винаги, но

изкривено и зло. Всичките му планове и мечти щяха да бъдат разбити завинаги. Цели галактики щяха да загинат.

— И ти си мислиш, че имаш проблеми? — измърмори Мич. — И при мен не върви по мед и масло.

С присвити очи се вгледа в екрана. Атмосферата бе добра, реши той. Нямаше проблеми да си представи една болнична стая от двадесет и третия век. Не му бе трудно да си представи нещастieto на Зарк или лудостта, разкъсваща безсъзнателния мозък на Лийла. Това, което му бе трудно да си представи, бе собствения му живот без Хестър.

— Глупаво е. — Кучето в краката му се прозя в знак на съгласие. — Това, което трябва да направя, е да отида в проклетата банка и да я измъкна. Ще ѝ хареса, нали? — засмя се той, отдръпна се от компютъра и се протегна. — Бих могъл да я моля. — Претегли тази мисъл и не му хареса. — Бих могъл, ала сигурно и двамата ще съжаляваме. Не остава кой знае какво след разумните доводи, а това го опитах. Какво би направил Зарк?

Мич се залюля на пети и затвори очи. Би ли се отдръпнал Зарк, героят и светецът? Би ли се оттеглил любезно Зарк, защитникът на правото и справедливостта? Как пък не! Когато ставаше дума за любов, Зарк бе звяр. Лийла продължаваше да запраща астероиди в лицето му, но той въпреки това бе решен да си я върне.

Хестър поне не се бе опитала да го отрови с нервнопаралитичен газ. Лийла бе опитала и това, и повече, ала Зарк още бе луд по нея.

Мич се загледа в плаката на Зарк, който бе закачил на стената за вдъхновение. В една лодка сме с теб, приятел, но и аз няма да изхвърля греблата. А Хестър ще се озове в бурни води.

Той погледна към часовника на бюрото си, ала си спомни, че преди два дни беше спрял. Бе сигурен, че ръчният му часовник бе отишъл на пране в джоба на панталоните му. Но искаше да разбере колко време има, преди Хестър да трябва да се върне вкъщи, затова отиде в хола. Там на масата имаше стар настолен часовник, който Мич толкова обичаше, че се сецаше да навива. Едва го погледна, и чу Радли на вратата.

— Съвсем навреме — съобщи Мич, като отвори. — Студено ли е? — Прокара ръка по бузата му с привичен вече жест. — Нула градуса.

— Слънчево е — каза Радли и свали раницата си.

— Каниш се за разходка в парка, а? — Мич го изчака да праметне старателно якето си на облегалката на един фотьойл. — Може и да го понеса, след като се подкрепя. Госпожа Яблански от съседния апартамент е направила сладки. Тя ме съжалява, задето никой не ми готви топла храна, така че задигнах десетина.

— Какви?

— С фъстъчено масло.

— Добре. — Радли вече се бе запътил към кухнята. Той харесваше масата от махагон с опушено стъкло, която Мич бе сложил до стената. Най-вече защото Мич нямаше нищо против, ако по стъклото оставаха отпечатыци от пръсти. — Трябва да пишем тъпа тема за щатите — оплака се с пълна уста. — На мен ми се падна Роуд Айлънд. Това е най-малкият щат. Аз исках Тексас.

— Роуд Айлънд — усмихна се Мич. — Толкова ли е лошо?

— Никой не го иска. В Тексас си имат Аламо и какво ли не.

— Е, може би мога да ти помогна. Аз съм роден в Роуд Айлънд.

— В Роуд Айлънд? Честно? — Миниатюрният щат придоби нов интерес.

— А-ха. Колко време имаш?

— Месец и половина — сви рамене Радли и посегна за нова курабийка. — Трябва да направим и рисунки, което няма страшно, ама трябва да пишем за разни глупости като промишленост и полезни изкопаеми. Ти защо си се преместил?

Мич помисли да мине с някаква шега, после реши да последва примера на Хестър и да бъде честен с момчето.

— Не се разбирах много с родителите си. Сега сме по-добри приятели.

— Понякога хората заминават и не се връщат. — Радли го каза толкова естествено, че Мич му отговори по същия начин:

— Знам.

— Едно време се страхувах, че мама ще замине. Обаче тя не замина.

— Тя те обича. — Мич го погали по главата.

— Ти ще се ожениш ли за нея?

Мич спря наскреж крачка.

— Ами аз... — А сега какво? — Мислил съм за това. — Странно нервен, стана да стопли кафето си. — Всъщност, доста съм мислил. Ти

как ще се чувстваш, ако се ожения за нея?

— През цялото време с нас ли ще живееш?

— Това е идеята. — Той си наля кафе и отново седна до Радли.
— Това ще ти пречи ли?

Радли го погледна с потъмнели и внезапно неразгадаеми очи.

— Майката на един мой приятел, Кевин, се ожени отново и Кевин казва, че оттогава доведеният му баща вече не му е приятел.

— Мислиш ли, че ако аз се ожения за майка ти, вече няма да съм ти приятел? — Мич хвана брадичката му. — Аз съм ти приятел не заради майка ти, а заради самия теб. Мога да ти обещаая, че когато ти стана доведен баща, това няма да се промени.

— Ти няма да ми бъдеш доведен баща. Не искам такъв. — Брадичката на Радли затрепери в ръката му. — Искам истински. Истинските не си отиват.

Мич пхна ръце под мишниците му и го вдигна в скута си.

— Прав си. Истинските не си отиват. — Казано от невинно дете, помисли той и го прегърна. — Знаеш ли, нямам много опит като баща. Ще ми се сърдиш ли, ако от време на време объркам нещо?

Радли поклати глава и се сгуши в него.

— Може ли да кажем на мама?

— Мич успя да се засмее.

— Да, добра идея. Вземи си палтото, сержант, отиваме на много важна задача.

Хестър бе затънала до шия в цифри. По някаква причина ѝ беше много трудно да събере две и две. Това, тя знаеше, бе сигурен признак за тревога. Прелистваше папките, изчисляваше и оценяваше, после ги затваряше без никакво чувство.

Той е виновен, каза си Хестър. Мич бе причината само да преминава през движенията и да мисли как през следващите двадесет години ден след ден ще преминава през същите движения. Той я бе накарал да се занимава с болката и гнева, които се бе опитала да погребее. Мич я бе накарал да иска това, което някога се бе заклела никога повече да не иска.

А сега какво? Тя опря лакти на купчината от папки и се вторачи в празното пространство. Беше влюбена, по-дълбоко влюбена, отколкото

някога бе била. Мъжът, в когото бе влюбена, бе вълнуващ, мил и отговорен и ѝ предлагаше едно ново начало.

Точно от това се страхуваше, призна си Хестър. Точно от това непрекъснато се опитваше да избяга. Досега не бе напълно разбрала, че всъщност през всичките тези години бе обвинявала себе си, не Алън. Бе приемала разпадането на брака си като своя грешка, като личен провал. Вместо да рискува отново да се провали, сега обръщаше гръб на първата си истинска надежда.

Каза, че е заради Радли, ала това бе само отчасти вярно. Точно както разводът бе неин личен провал, така и пълното обвързване с Мич си бе неин личен страх.

Той бе прав, каза си тя. Бе прав за толкова много неща. Сегашната Хестър не беше същата жена, която бе обичала Алън Уолис и се бе оженила за него. Не бе дори същата жена, която се бе борила с живота, когато се озова сама с малко дете.

Кога щеше да престане да се самонаказва? Сега, реши тя и хвана телефона. Веднага. Ръката ѝ, която набираше номера на Мич, бе спокойна, но сърцето не. Прехапа устни, докато слушаше как телефонът отсреща продължава да звъни.

— Ох, Мич, никога ли няма да улучим момента? — Затвори с обещанието, че няма да губи кураж. След един час щеше да си отиде у дома и да му каже, че бе готова за това ново начало.

Телефонът иззвъня и Хестър отново вдигна слушалката.

— Да, Кей?

— Госпожо Уолис, един човек иска да се срещне с вас във връзка с един заем.

Хестър се намръщи и провери в календара си.

— Нямам записано нищо.

— Мисля, че ще можете да го вмените.

— Добре, ала ми позвъни след десет минути. Трябва да разчистя някои неща, преди да тръгна.

— Да, госпожо.

Тя пооправи бюрото си и тъкмо се готвеше да стане, когато в стаята влезе Мич.

— Мич? Аз точно... Какво правиш тук? Рад?

— Те с Тас чакат във фойето.

— Кей каза, че някой иска да се срещне с мен.

— Това съм аз. — Той пристъпи към бюрото и остави на него едно куфарче.

Тя понечи да докосне ръката му, но лицето му изглеждаше толкова решително.

— Мич, не е имало нужда да казваш, че идваш да кандидатстваш за заем.

— Точно за това съм дошъл.

Хестър се усмихна и се облегна назад.

— Не ставай глупав.

— Госпожо Уолис, нали вие сте инспекторът по заемите в тази банка?

— Мич, наистина, това не е необходимо.

— Не ми се иска да казвам на Роузън, че си ме изпратила при някой ваш съперник. — Той отвори куфарчето. — Донесъл съм финансовата информация, която е необходима в такива случаи. Предполагам, че имаш съответните формуляри за ипотека.

— Разбира се, но...

— Защо тогава не ми дадеш една?

— Добре. — Ако Мич искаше да играе такава игра, тя щеше да му направи това удоволствие. — Значи имаш желание да предложиш ипотека. За инвестиционни цели ли ще купуваш недвижима собственост, за отдаване под наем или за бизнес?

— Не, за чисто лични нужди.

— Разбирам. Имаш ли договор за покупка?

— Ето го. — Достави му удоволствие да види как устата ѝ увисна отворена.

Хестър взе листа от него и внимателно го прочете.

— Това е истинско.

— Разбира се, че е истинско. Преди две седмици предложих цена. — Почеса се по брадата, сякаш премисляше. — Да, това беше в деня, когато трябваше да пропусна задушеното. Не си ми го предлагала пак.

— Ти си купил къща? — Хестър отново прегледа документите. — В Кънектикът?

— Те приеха моето предложение. Документите току-що пристигнаха. Предполагам, че банката ще иска да направи своя собствена оценка. За това се плаща, нали?

— Какво? О, да, ще попълня формуляра.

— Прекрасно. Междувременно аз съм донесъл някои снимки и чертежи. — Извади ги от куфарчето и ги сложи на бюрото. — Може би ще искаш да ги погледнеш.

— Не разбирам.

— Може би ще започнеш да разбираш, ако погледнеш снимките.

Тя ги вдигна и се вгледа в къщата на своите мечти. Беше голяма и просторна, с веранди от всички страни и с високи, големи прозорци. Покривът и вечнозелените растения до стълбите бяха покрити със сняг.

— Има и две стопански постройки, които не се виждат. Обор, кокошарник, в момента и двете празни. Всичко е около двадесет декара, с гора и река. Брокерът твърди, че има доста риба. Покривът има нужда от някои ремонти и уллиците трябва да се сменят, а вътре е добре да се преобоядиса или да се сменят тапетите и да се позатегне водопровода. Ала иначе къщата е в добро състояние. — Докато говореше, я наблюдаваше. Хестър не вдигаше очи към него, а продължаваше да гледа като хипнотизирана снимките. — Издържала е сто и петдесет години, предполагам, че ще издържи още малко.

— Прекрасна е. — В очите ѝ запариха сълзи, но тя ги преглътна. — Наистина е прекрасна.

— Това от гледна точка на банката ли го казваш?

Хестър поклати глава. Нямахше да ѝ помогне. И не би трябвало. Тя вече бе направила нещата достатъчно трудни и за двамата.

— Не знаех, че мислиш да се местиш. Ами работата ти?

— Мога да си разположа чертожната дъска в Кънетикът точно толкова лесно, както и тук. Не е далеч, а и аз не прекарвам кой знае колко време в офиса.

— Това е вярно. — Хестър взе една писалка, ала вместо да попълни необходимата информация, само я завъртя в ръце.

— Казаха ми, че в града има банка. Нищо от ранга на „Нешънъл тръст“, просто една малка независима банка. Струва ми се, че човек с опит би могъл да получи добра длъжност там.

— Винаги съм предпочитала малките банки. — В гърлото ѝ бе заседнала буца, която трябваше да преглътне. — Малките градове.

— Имат и две добри училища. Началното училище е близо до една ферма. Чух, че понякога кравите минават през оградата и влизат в училищния двор.

— Изглежда всичко си проверил.

— Така мисля.

Тя погледна отново към снимките и се запита как бе могъл той да намери това, което винаги бе искала, и как бе могла да е толкова щастлива, че Мич така се грижи за нея.

— За мен ли правиш това?

— Не. — Той изчака, докато Хестър го погледна. — Правя го за нас.

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

— Аз не те заслужавам.

— Знам. — Хвана я за ръце и я вдигна. — И би била много глупава, ако се откажеш от такава добра сделка.

— Не искам да мисля, че съм глупава. — Тя издърпа ръцете си, заобиколи бюрото и дойде при него. — Трябва да ти кажа нещо, но искам първо да ме целунеш.

— Така ли давате тук кредити? — Хвана я за реверите и я придърпа към себе си. — Ще трябва да се оплача от вас, госпожо Уолис. По-късно.

Затвори устните си върху нейните и почувства себеотдаването, силата и приемането. С тих стон на удоволствие плъзна ръце към лицето ѝ и усети как устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Означава ли това, че ще получа заема?

— След минутка ще говорим по работа. — Остана още малко притисната към него, после се отдръпна. — Преди да дойдеш, седях тук. Всъщност, седях тук вече два дни и нищо не можех да свърша, защото мислех за теб.

— Продължавай, струва ми се, че тази история ще ми хареса.

— Когато не мислех за теб, мислех за себе си. През последните десет години полагах големи усилия да не мисля за себе си, така че не беше лесно. — Задържа ръцете му, ала отстъпи още една крачка назад. — Осъзнах, че онова, което се случи с Алън и мен, е трябвало да се случи. Ако бях по-умна или по-силна, щях много отдавна да призная, че онова, което го е имало между нас, е можело да бъде само временно. Може би ако не си бе тръгнал така... — Замълча и тръсна глава. — Сега няма значение. До това трябваше да стигна, че просто няма значение. Мич, аз не искам да преживея остатъка от живота си в чудене дали между нас с теб би се получило. Бих предпочела да

прекарам остатъка от живота си, като се опитвам да го накарам да се получи. Преди ти днес да дойдеш с всичките тези неща, аз бях решила да те питам дали все още искаш да се ожениш за мен.

— Отговорът е да, с две условия.

Хестър вече бе протегнала ръце да влезе в прегръдките му, но се отдръпна.

— Какви условия?

— Е, ти си банкер, знаеш какво значи условия.

— Да, ала не гледам това като на договор.

— По-добре ме чуй, защото е голям договор. — Плъзна ръце нагоре по раменете ѝ, после ги отпусна. — Искам да бъда баща на Рад.

— Ако се оженим, ще бъдеш.

— Доколкото знам, в този случай се казва доведен баща. Ние с Рад се разбрахме, че не сме съгласни с това.

— Разбрали сте се? — попита тя предпазливо, отново нащрек. — Обсъждал си това с Рад?

— Да, обсъждах го с Рад. Той повдигна въпроса, но аз и без това исках да говоря с него. Днес следобед ме попита дали ще се оженя за теб. Искаше ли да го излъжа?

— Не. — Хестър замълча за момент и поклати глава: — Не, разбира се, че не. Какво каза той?

— Най-вече искаше да знае дали ще остана негов приятел, защото е чувал, че понякога доведените бащи се променят, щом прекратят прага. След като преодоляхме това препятствие, ми каза, че не иска да му бъда доведен баща.

— Ох, Мич... — Тя се отпусна на ръба на бюрото.

— Той иска истински баща, Хестър, защото истинските бащи не си отиват.

Очите ѝ бавно потъмняха и тя ги затвори.

— Разбирам...

— Доколкото виждам, ти ще трябва да вземеш още едно решение. Ще ми позволиш ли да го осиновя? — Хестър изненадано отвори очи. — Ти си решила да споделиш себе си с мен. Искам да знам дали ще споделиш и Рад, изцяло. Не виждам проблем да му бъда баща емоционално. Искам просто да знаеш, че държа да бъда и официално. Не вярвам да има някакъв проблем с бившия ти съпруг.

— Не, сигурна съм, че няма да има.

— Едва ли ще има проблем и с Рад. И така, има ли проблем с теб?

Тя се изправи и направи няколко крачки.

— Не знам какво да ти кажа. Не ми идват наум нужните думи.

— Избери някакви.

Хестър се обърна и въздъхна дълбоко.

— Сигурно най-доброто, което мога да измисля, е, че Радли ще си има страхотен баща, във всяко отношение. И аз много, много те обичам.

— Тези ще свършат работа. — Мич с облекчение я привлече към себе си. — Прекрасно ще свършат работа. — Отново я целуна, бързо и нетърпеливо. Когато ръцете му се обвиха около нея, тя се засмя. — Значи ли това, че ще одобриш заема?

— Извинявай, ала ще трябва да ти откажа.

— Какво?!

— Бих одобрила обаче съвместна молба от теб и твоята съпруга. — Обхвана с две ръце лицето му. — Наша къща, наши задължения.

— С тези условия мога да преживея... — Той докосна устните ѝ със своите. — Следващите стотина години. — Бързо я завъртя. — Да отидем да кажем на Рад. — Тръгнаха ръка за ръка към вратата. — Кажи, Хестър, какво мислиш за меден месец в Дисниленд?

Тя се засмя и мина с него през вратата.

— Би ми харесало. Страхотно би ми харесало.

Издание:

Нора Робъртс. Героят на Радли

ИК „Коломбина прес“, София, 2002

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954–706–082–1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.